CICERONE IONITOIU – REVOLTE TARANESTI

Partea I
Prefață
Glasul pământului cere solidaritate
Din nou țăranul este chemat să-şi verse sângele
Iobagi in propria lor țară
Războiul orientului împotriva occidentului
Primul plan cincinal şi colectivizarea
Interesele marilor puteri calcă în picioare morala şi drepturile legitime ale popoarelor

Partea a-II-a
Grija cea de toate zilele a "eliberatorului"..
Aşternerea uitării peste declarația lui Molotov
1945 - Genocid
Prologul genocidului pe scară națională a început cu basarabenii
"Cei fără neam şi dumnezeu"
1946
Războiul împotriva țărănimii

Partea a-III-a
Spicuiri după seceratul din 1947
Izbucnirea nemulțumirilor
Revoltele din județul Prahova - comuna Loloiasca
Satul Magula
Presiuni din sânul comuniților săteşti
Răzmerita din Lăpusul românesc
Pregătirea colectivizării
1949 - an de lacrimi şi sânge
Un țăran de bună credință
Linia C.C. a P. M.R. în martie 1949
Justificarea abuzurilor după 5 ani..
Nemultumirile țărăneşti iau amploare
Roma moldoveneasca sub teroarea lui Rukenstein şi Feller
Comuna Arpăşel-Bihor se răscoală
Nenorocirea vine asupra fraților basarabeni
Şi securitatea din Sibiu intră în acțiune - încercare eşuată la Gura Râului
Predarea cotelor se face la batoza. Nepredarea se pedepseşte

Partea a-IV-a
Răscoala se generalizează - Bihorul in flăcări
"Mâncați prune şi castraveți ca să puteți strânge cureaua"
La Ucuris începe sa curgă sângele
Sângele curge şi in comuna Berechiu
Comuna Apateu înecata in sânge
Comuna Sepreuş plăteşte tributul de sânge
Represaliile din alte comune
Mărturisirea realității

Partea a-V-a
Oficializarea colectivizării
Țăranii işi apără preoții
Pentru pâine au pus mâna pe furci şi bucovinenii
Un om omorât pentru că şi-a hrănit păsările cu ovăz
Să mănânce "buruieni şi urzicuțe"
A curs sânge şi în comuna Bălăceana
Familiile celor executați din Banat duşi in D.O.
Cu cât teroarea era mai mare cu atât creştea şi rezistența țăranului
Munca de noapte
Un bilanț tragic al anului 1949
1949 / 1950
Cel mai sângeros an - 1950
Încăierare pe malul Prutului
Vlaşca se mişca
Revolta țăranilor de la Bârgăoani
Alte provocări ale autorităților
Alți călăi care au schingiuit în capitala țării şi au înscenat procesele

Partea a-VI-a
Alți subordonați care au condus torturile drăgoeştenilor
Alte victime ale comunei Dragoeşti
Războiul țărănesc continuă cu furca, coasa, sapa...contra puştilor automate...

Partea a-VII-a
Roirea din jurul Siliştei
La Şopârleşti, un alt sat din apropiere, au rănit un țăran
Ocolul Vrancei, organizatie de țărani liberi, a fost jefuit
Revolta țărănească din satul Piscuri com.Plopşoru, jud.Gorj - septembrie 1950
Se simțea unitatea sufletească a țăranului jefuit
Pacostea peste Transilvania
80.000

Partea a-VIII-a
Noi reglementări de asuprire a țăranilor
Domnia fricii se înscăunează
Vinovați fără vină

Partea a-IX-a
Moartea călăului omenirii
Şi în România...
Totul se juca pe spatele țărănimii
Răbufnirea nemulțumirilor a cuprins țara
Campania de colectivizare din 1957
Comuna Serbeşti jud. Vaslui
Comuna Scânteia jud. Iaşi
Comuna Răstoaca - Vrancea
Comuna Gănesti - Covurlui
Apele Siretului înroşite de sângele țăranilor
In timp ce anchetele schilodeau la Vadul Roşca, nemulțumirile răbufneau in satele din jur
Comuna Amara

Partea a-X-a
Comuna Măciuca
Comuna Budeşti
Comuna Măcin
Răscoala din Comuna Pisica - Galați
Răscoala din Județul Tulcea
Răscoala din Comuna Isaccea -j ud. Tulcea
Răscoala din Comuna Hanguleşti, Jud.Galați
Răscoala din Comuna Lucavița - Tulcea
Frământările din satele comunei Găgeşti -Bârlad
Revolta din com. Vânători - Galați
Şi la Vânători-Cujmir, județul Dolj aceleaşi nemulțumiri
Mihail Kogalniceanu-Galați. Din nou tulburări
Comuna Cuza Vodă din jud. Galați îşi arată nemulțumirile
Comuna Romanu-Brăila cere ieşirea din colectiv
Măsuri represive
Gârla Mare - Cujmir refuză colectivizarea
Comuna Țandăra-Dolj protestează
La Dejoi-Vîlcea au arestat şeful PNȚ şi al legionarilor ca să poată face colectivul
Preludiul de la Cetate
Satul Românești refuză să dea islazul cap-ului
Pământul țăranilor din Răteşti-Topoloveni a fost furat
Necazuri în comuna Lipov, județul Dolj
Asaltul asupra comunei Frumuşița-Galați
Învrăjbire în comuna Focuri - Tg.Frumos
Piscul Vechi - Calafat sub presiunea colectivizării
La Dobroteşti Teleorman au arestat preotul satului
Comuna Sălcuța - Plenița
Măceşul de Jos - jud. Dolj refuză să treiere grâul
Discuții aprinse în comuna Cujmir-Dolj
Comuna Modelu Călăraşi
La Cerat-Segarcea nemulțumirile sunt in sânul colectivului
Noi măsuri împotriva țăranilor
O prima ripostă
Împotriviri la schimbarea terenurilor
Şi la Criveşti-Paşcani aceleaşi împotriviri
Şedință furtunoasă la Rusăneşti – Balş
Şedința cu scandal şi în com. Vrata-Cujmir
Andreeşti
Şipot
Comuna Focuri, raion Tg. Frumos
După un secol
Comuna Gângiova
Cerere oficială de ieşire din G.A.C.
Din nou Oltenia în flăcări

Partea a-XI-a
Femeile intră in acțiune
Județul Dolj mai furios pe zi ce trece
Cioroiaşul în flăcări
Nici Dunărea n-a mai putut stinge focul de la Ciuperceni
Dăbuleni
La Cuceu-Jibou se ridică împotriva reținerii grâului
Refuz al țăranilor
Un nou val de arestări
Moldovenii mereu în luptă contra colectivizării
B U C O V I N A - Țara Mănăstirilor transformată în țara lacrimilor
Rezistență Înverşunată în sudul țării
Comuna Câteasca
Gliganu
Negraşi

Partea a-XII-a
Mozăceni
Răscăieți şi Vişina
Comuna Vişina, sat înfrățit cu răscăieții
Com. Petreşti – Găeşti
Morteni-Găeşti
Jugureni- Găeşti
Ulieşti
Vânătorii Mari
Cartojani
Cătunu
Şelaru
Ştefan Cel Mare
Tătărăştii de Sus
Negreni
Potlogi – Titu
Costeştii din Vale
Mărceşti - Titu
Slobozia - Titu
Oltul se înroşeşte
Oporelu
Vâlcele
Izvoarele
Bălăneşti
Mărunței
Comani
Drăgăneşti - Olt
Alte revolte în jurul Slatinei
Cireaşov
Curtişoara
Milcov
Mogoşeşti
Malul drept al Oltului

Partea a-XIII-a
Regiunea Roşiorii de Vede în flăcări
Tituleşti
Mihăieşti
Siliştea Nouă
Nicolae Bălcescu
Socetu
Smârdioasa
Cervenia
Conțeşti
Costeşti-Zimnicea - 1 martie 1961
Botoroaga
Letca veche
Putineiu – giurgiu
Suceava nu se lasă
Nici femeile nu s-au lăsat
După încheierea colectivizării, revolta țărănească
din com. Sălciile, jud. Prahova
O privire retrospectivă

COLLECTION G. HAUT

LES ROUMAINS SOUS LE PROTECTORAT RUSSE

D'APRÈS UNE GRAVURE ANGLOISE DE JAZET

REPRIMAREA REVOLTELOR ŢĂRĂNEŞTI

Ţăranii sunt primele victime şi primii martori ai acuzării.

Aşezată în calea răutăţilor, la una din marile intersecţii ale Europei, ţara noastră a suportat de manieră permanentă invaziile devastatoare ale hoardelor venite din toate direcţiile, căutând să se căpătuiască prin jaf şi crime.

De-a lungul secolelor, greul apărării moştenirii, bază a existenţei lor şi a urmaşilor, l-a avut ţărănimea, această adevărată "Talpă a Ţării", sortită mereu sacrificiilor.

Ei, care dădea producţia şi pentru îndestularea domnilor, nu-i rămăsese decât ochii şi obrazul brăzdat de lacrimi iar pe buză întrebarea şoptită: Până când?

Reforma agrară a lui Alexandru Ioan Cuza din 1864, rupsese lanţul ce ştrangula ţărănimea şi crease premisele începerii luptei pentru desăvârşirea unei dreptăţi sociale ce mergea mână-n mână cu instaurarea dreptăţii naţionale pe teritoriul locuit de neamul de plugari din jurul cetăţii carpatine.

Şi la această împlinire au fost chemaţi toţi. Ei să-şi verse sângele şi din rodul pământului să se nască oameni adevăraţi. Dar drumul împrospătării era destul de anevoios.

În timp ce această ţărănime plecată de acasă, de la plug, să scape sărmana ţară de turci şi de jug, familiile celor rămaşi acasă sufereau din greu din partea proprietarilor de pământ, fapt ce a făcut pe generalul Cernat, în timpul războiului de independenţă de la '77 să scrie ministrului de război:

"Se primesc adesea reclamaţiuni cum că arendaşii sau proprietarii moşiilor execută pe femeile rezerviştilor a lucra la munca câmpului în locul soţilor lor care sunt chemaţi sub arme. Această procedare într-un timp când fiecare cetăţean trebuie a contribui pentru îmbunătăţirea soartei familiilor soldaţilor chemaţi la apărarea tării, supun la cunoştinţa d-voastră, rugându-vă să binevoiţi a lua măsurile ce le veţi crede mai nimerite nu numai ca familiile soldaţilor să fie cât se poate de menajate dar şi câmpul lor să fie lucrat."

După ce înscrisese pagini de glorie la Plevna şi câştigase independenţa, Mihai Eminescu scrie cu durere:

"Populaţia rurală în marea ei majoritate, mai ales cea mai depărtată de târguri, n-are drept hrană zilnică decât mămăligă cu oţet şi cu zarzavaturi... Ţăranul în genere este foarte sărac pentru că produce pentru sine foarte puţin şi astfel se hrăneşte rău, mai mult din cauza lipsei; aşa fiind, populaţia de la ţară descreşte mereu. În starea aceasta economică, ţăranul este dat pe mâna unei administraţii stupide, corupte şi brutale care, în loc să-i îngrijească de interese să-1 ajute a-şi îmbunătăţi soarta şi să-1 ocrotească, îl prigoneşte, îl jefuieşte şi-l maltratează."

În aceste condiţii, dându-şi seama că pentru dreptatea satelor trebuie să lupţi ca şi pe front, mai ales că eşti o forţă înlănţuită de o minoritate înverşunată şi represivă, dascălii satelor au aprins flacără speranţei în sufletele celor obidiţi. Astfel prin echipe culturale-săteşti, apoi prin organizarea primelor "Asociaţii ţărăneşti" pentru cumpărarea moşiilor puse în vânzare, ţăranul român a fost condus spre titlul de proprietate al pământului răscumpărat prin istovitoare trudă şi sânge.

Întreaga operă socială care se plămădeşte, este o adevărată revoluţie, dar o revoluţie paşnică. Încurajată, stimulată, animată şi sprijinită teoretic şi practic de Marele Spiru Haret, un adevărat părinte al ţărănimii. Lupta pentru pământ a fost grea, şi cu toată greutatea şi piedicile puse a reuşit ţăranul învăţător Constantin Dobrescu Argeş să fie ales la Colegiul III cu o mare majoritate tulburând atmosfera socială, chiar să incomodeze spiritul retrograd al latifundiarilor şi arendaşilor care puseseră stăpânire pe Camera deputaţilor, împotrivindu-se atât proprietăţii oligarhice, cât şi a celor ce vânturau ideia acaparării avuţiilor de către Stat. Ceea ce însemna tirania cea mai odioasă, fie exercitată de o minoritate de latifundiari, fie o alta de nechemaţi cocoţaţi la conducere, şi combătând legiferarea constrângerii forţate a ţăranilor în executarea învoielilor agricole. Const. Dobrescu-Argeş şi-a atras duşmănia de moarte din partea guvernului.

La remarca lui Const. Dobrescu-Argeş că folosirea forţei împotriva celor ce au făcut cu sudoarea muncii lor să îngraşe şi să rodească pământurile stăpânilor, va duce la lăsarea în paragină a terenurilor, un deputat al stăpânirii a spus că "dacă ţăranii refuză să muncească, ei merita să piară."

Atunci vocea învăţătorului ţăran a răsunat ca un avertisment dat celor vinovaţi de starea de mizerie a ţărănimii ce devenise din ce în ce mai greu de suportat:

"Numai gândind nimicirea stării ţărăneşti, se săvârşeşte în faţa lui Dumnezeu, a oamenilor şi a istoriei, cea mai cumplită crimă de trădare naţională; pentru încercarea de înfăptuire a unui atare gând, nu se găsesc în vorbirea noastră cuvinte potrivite, de înfierare, fiindcă nimeni, până astăzi nu şi-a închipuit că ar fi cu putinţă o faptă atât de monstruoasă."

Dar ţărănimea se trezise la viaţă, începuse să vadă că are un rol principal în viaţa statului şi că fără aportul ei nu poate exista bunăstarea stăpânilor.

GLASUL PĂMÂNTULUI CERE SOLIDARITATE

"Talpa Țării" călcată în picioare începe să se mişte şi de data aceasta să calce ea conacele în 1907.

Situația devenise disperată şi vecinii se temeau să nu se întindă şi la ei. Germania şi Austria au oferit trupe pentru a face "ordine". Regele Carol amenința cu abdicarea în cazul în care trupele austriece ar fi călcat teritoriul românesc.

Spiru Haret apreciase cu puțin înainte de răscoala țăranilor că lăcomia arendaşilor era principala cauză care menținea sărăcia țăranilor şi precizase:

"Clasa agricultorilor, care dă impozitul de sânge şi o aşa de mare parte din cel de bani, este ruinata şi redusă la neputința de a mai trăi, prin învoielile cămătăreşti care o robesc pe viață față de proprietarii pământului... o întreagă clasă a societății este în pericol de a pieri, pentru că nu este în stare să se apere de exploatarea câtorva... Este neîndoios că țăranii, pentru care pământul e o chestie de viață şi de moarte, vor şti să-1 apere cu cea mai din urmă energie, aşa cum noi nu-1 ştim şi nu putem să-1 apărăm. Este dar o chestie națională şi de prim ordin."

Învinuit de instigator, de către P.P. Carp în Parlament, Spiru Haret i-a răspuns printr-o scrisoare pe 1 Martie 1912:

"Vă declar că am instigat şi înainte de 1907 şi după 1907, că instig şi astăzi atât pe cât pot şi voi instiga atât cât voi mai avea zile. Am instigat şi voi instiga pentru scoaterea țărănimii din întuneric, neştiință şi sărăcie, pentru scoaterea ei de sub robia străinilor şi a cămătarilor, a acelora a căror parte o luați d-voastră prin încurajarea trusturilor, prin persecutarea băncilor populare şi a chestiilor săteşti. Instig pentru ca masa celor dezmoşteniți de soartă, de intriga timpurilor şi de oligarhiea fără suflet să se ridice şi ei în rândul oamenilor."

La început de secol, pe plaiurile muscelene a apărut figura luminoasă a lui Ion Mihalache care îşi asumă rolul de apostol al satelor. Dându-şi seama că o primenire nu poate veni decât de jos în sus şi cu oameni care să nu fie chinuiți de foame, a urmărit să facă din şcoală un centru spiritual-educativ, în mijlocul bordeielor, unde se plămădea conştiința demnității de om,.

Conştiința că ei, țăranii, reprezintă o forță principală, a fost canalizată de învățătorii şi preoții satelor, adevărații fii ai frământatei glii strămoşeşti, care au încercat organizarea lor într-un partid, organizarea fiind singurul mijloc de a crea o voință colectivă, a nevoii crescânde de acțiune politică în apărarea intereselor în fața problemei existentei lor ca ființe umane creatoare de valori permanente sau a rămânerii în continuare ca roboți ai clasei conducătoare.

Dacă până acum țăranii erau folosiți ca o masă de manevră în obținerea voturilor împotriva lor, de acum înainte devin proprietari de drepturi pe care caută să şi le valorifice prin reprezentanții lor autentici. Începe lupta organizată între proprietarii de drept şi cei nefireşti care-i biciuiseră si-i exploataseră prin fel de fel de intermediari şi cămătari. DIN

DIN NOU ȚĂRANUL ESTE CHEMAT SĂ-ŞI VERSE SÂNGELE

În fața Europei angajate în lupta ce va duce la destrămarea imperiilor absolutiste, problema țărănească din România se amână. Şi de această dată când existența statului a fost amenințată, țăranul român şi-a pus în joc viața pentru ca să-şi salveze pământul fiind convins că mâine va fi al lui.

Prin aceasta dovedea maturitatea judecății lui şi puterea de a răbda.

Împreună cu aceşti țărani, Ion Mihalache devenit "domnul locotenent" a mers în mijlocul lor, luptând împreună şi pornind pe drumul bejeniei. Îndurând greutățile retragerii şi refugiului, căutând să vină în ajutorul celor bolnavi de holeră sau tifos, căutând să-i îmbărbăteze şi să-i facă să creadă în ziua de mâine, care trebuia să aducă pentru clasa oropsită mai multă dreptate şi omenie.

Acolo, în Moldova neîncăpătoare pentru neamul românesc, în acel an crucial 1917 a văzut pe Regele Țării apropiindu-se de țară, dându-şi seama că e singura speranță ce poate scoate pe duşman din țară şi de sub nucul de la Răcăciuni adresându-se cămăşilor albe, în ziua de Miercuri 22 Martie, a spus:

"Vouă, fiilor de țărani care ați apărat cu brațul vostru pământul unde v-ați născut, unde ați crescut, Vă spun Eu, Regele Vostru, că pe lângă răsplata cea mare a izbândei, ați câştigat totdeodată dreptul de a stăpâni într-o măsură mai largă pământul pe care v-ați luptat. Eu, Regele Vostru voi fi întâiul de a da Pildă. Vi se va da şi o largă participare la treburile statului..."

Deoarece această promisiune regală a produs un adevărat cutremur în rândurile oamenilor politici care căutau să zădărnicească împlinirea unor drepturi mai vechi decât stăpânirea lor peste moşiile ce

nu le aparţineau de drept, a făcut, pe Rege ca să dea un "ORDIN DE ZI", în ziua praznicului Sfântului Gheorghe 1917 prin care să precizeze:

"...Eu, ca unul care mă găsesc în Scaunul de Domnie al lui Ştefan cel Mare voi fi cel dintâi care să fac rugăciuni pentru izbăvirea Ţării. În acelaşi timp urmărind pilda lui Ştefan Vodă cel blând şi milostiv, întăresc încă odată făgăduiala Mea ca Rege că, precum după biruinţele Lui se întindea praznic pentru viteji şi ei erau ridicaţi la rândul fruntaşilor, astfel, după izbânda pe care o aşteptăm, se va realiza pentru voi legiuita stăpânire asupra ogoarelor câştigate cu sângele vostru şi prin vot obştesc veţi lua o parte activă la alcătuirea României Noi şi mai mari pe care o vom înfăptui împreună."

Şi cele două reforme au fost aprobate: Reforma agrară şi Votul universal.

Cu toate sacrificiile extraordinare ale armatei române, trădarea Rusiei pe front ne-a adus prejudicii extraordinare. În aceea situaţie dramatică Regele şi-a definit poziţia de neuitat:

"Hotărârea mea în această privinţă este irevocabilă. Cât timp va rămâne liber un petec de pământ al teritoriului naţional, Eu Voi rămâne acolo, cât timp va rămâne un soldat şi un drapel român, Eu voi rămâne alături de ei, oricare ar trebui să-mi fie soarta..."

Armata română a renăscut ca pasărea phoenix atrăgând admiraţia străinilor.

Armata de ţărani, încurajată de generalul Eremia Grigorescu cu "Pe aici nu se trece" a luptat vitejeşte, în cămaşă şi izmană, timp de peste două săptămâni în triunghiul morţii, reuşind să dea peste cap trupele germane.

IOBAGI IN PROPRIA LOR ŢARĂ

Ţăranii din Transilvania trăiau sub nemiloasă asuprire, într-un conglomerat în plină efervescenţă, din care 17 naţionalităţi ce trimeteau până la poarta împăratului un singur cuvânt: LIBERTATE.

Acolo la Viena unde Horea şi Memorandiştii nu avuseseră ecou, moţii au făcut să răsune vocea şi pasul cadenţat în ritmul lui "DEŞTEAPTĂ-TE ROMÂNE" ce înlocuise valsul Dunării albastre. Prin solidaritatea lor au mers la Desfacerea totală unindu-se cu Ţara, prin Adunarea de la Alba Iulia unde Iuliu Maniu a rostit cuvinte înălţătoare auzite în capitalele Europei:

"Dacă privim îndărăt la suferinţele îndurate de neamul românesc, dacă ne amintim de sângele vărsat, nu ştim cum să mulţumim lui Dumnezeu că ne este dat nouă, din generaţia de acum, să trăim aceste timpuri de înălţare... Toţi cei de faţă suntem de obârşie ţărănească. Tot ce avem înaintea noastră, în haine negre şi cu frunţi luminate a ieşit din popor. O preocupare constantă a politicii noastre a fost făurirea unei sorţi mai bune a ţăranului român care este pătura socială cea mai puternică a neamului. Reforma agrară este menită să potenţeze producţia şi să niveleze păturile sociale. . . "

Cu aceste gânduri de dreptate, pline de adevăr, fraţii din Transilvania veneau însufleţiţi în întâmpinarea Declaraţiei regale de la Răcăciuni .

Românii uniţi cu fraţii lor de peste Carpaţi se vedeau cu toţii ajunşi vecini cu o altă dezordine socială şi mai retrogradă - cea comunistă — ieşită din anarhia instaurată la răsărit de Nistru.

Vecinătatea Rusiei bolşevizate şi înecate în sânge a fost izvorul tuturor nenorocirilor pentru România şi după aceea pentru restul omenirii unde au încercat să infiltreze marxismul, teorie despre care Lenin spunea că "nu avea decât o valoare pur fictivă, o valoare de instrument..."

Această perspectivă sumbră este relatată în discuţia dintre Giovanni Papini (ziarist şi scriitor) şi I. V . Lenin care spunea:

"...Străinii şi imbecilii cred ca aici s-a făcut ceva nou. Eroare de burghez orb! Bolşevicii n-au făcut decât să adopte regimul instaurat de ţari, dezvoltându-l, singurul, singurul regim care convine poporului rus. Nu pot fi guvernate o sută de mii de brute fără bâtă, fără spionaj, fără poliţie secretă, fără teroare şi spânzurători, consilii de război, munci forţate şi torturi. Noi nu am făcut decât să schimbăm clasa care îşi întemeia heghemonia pe acest sistem; unde odinioară erau şaizeci de mii de nobili şi poate patruzeci de mii de mari birocraţi - cu totul o sută de mii de indivizi - astăzi suntem cam două milioane de proletari şi de comunişti. Este un progres, un mare progres, dat fiind că privilegiaţii sunt acum de zece ori mai numeroşi; dar rămân 98% de populaţie care n-a câştigat nimic din acest schimb. Fiţi convins ca ea n-a câştigat nimic şi este tocmai ceea ce ne trebuie, ceea ce doresc eu, si ceea ce este absolut inevitabil ... Oamenii sunt nişte sălbatici fricoşi care trebuie dominaţi de un sălbatic fără scrupule aşa cum sunt eu. Restul nu este decât trăncăneală, literatură, filozofie şi alte muzici pentru uzul nerozilor. Ori, dat fiind că sălbaticii sunt asemeni criminalilor, idealul suprem al oricărui guvern trebuie ca ţara să semene cu o ocnă. Vechea CATORGA ţaristă este ultimul cuvânt al înţelepciunii politice. Dacă reflectaţi, veţi vedea că viaţa de penitenciar este cea care convine cel mai bine clasei de mijloc. Nemaifiind liberi, ei sunt, finalmente, scutiţi de riscurile şi necazurile pe care le au oamenii responsabili şi în imposibilitatea de a mai face rău. Abia intrat în închisoare, un om trebuie

să ducă, silit, o viață de nevinovat.

Încolo el nu are, nici griji, nici preocupări, de vreme ce există oameni să gândească şi să poruncească în locul lui; lucrează cu trupul dar îşi odihneşte mintea. Şi ştie că în fiecare zi, chiar dacă nu lucrează, chiar dacă e bolnav, va avea ce mânca şi unde dormi fără grijile pe care le are omul liber. Visul meu este de a transforma Rusia într-o imensă cetate de forță. Şi să nu credeți că egoismul mă face să vorbesc: cu un asemenea sistem, cei mai robiți şi cei mai sacrificați sunt tocmai paznicii şi subalterni lor...

Si dacă el şi cei 2% din zeloşii lui colaboratori au reuşit să transforme Rusia într-un câmp de lagăre de muncă forțată, să urmărim ce a răspuns Lenin şi la întrebarea ce ne preocupa:"Si țăranii?"

"Îi detest pe țărani(răspunse Vladimir Ilici cu o strâmbătură de oroare), îl detest pe mujicul idealizat de acest Occidental ramolit care este Turgheniev şi de acest faun convertit care este ipocritul de Tolstoi. Țăranii reprezintă tot ceea ce detest; trecutul, credința, ereziile, mania religioasă, munca manuală. Îi suport şi-i măgulesc, dar îi urăsc. Aş vrea să-i văd dispăruți pe toți, până la ultimul. Un electrician, pentru mine, face cât o sută de mii de țărani.

"Se va ajunge, sper, a se trăi prin mijlocirea alimentelor produse de maşini în câteva minute, în laboratoarele noastre de chimie şi vom putea în sfârşit să masacrăm specia țărănească, devenită astfel inutilă. Ei se vor face lucrători sau vor crăpa. Traiul în natură este o ruşine demnă de epoca preistorică.

"Să vă intre bine în cap, că bolşevismul reprezintă un triplu război: războiul barbarilor ştiințifici împotriva intelectualilor putrezi, al Orientului împotriva Occidentului şi al oraşului împotriva satului. Ori, în aceste războaie nu alegem armele. Individul este ceva care trebuie suprimat, el este o invenție a trândavilor de Greci sau a găunoşilor de Nemți. Cel care rezistă va fi suprimat ca a tumoare malignă. Sângele este cel mai bun îngrăşământ oferit de natură.

"Să nu credeți că sunt crud. Toate aceste împuşcături şi spânzurători care se fac din ordinul meu mă plictisesc. Urăsc victimele mai ales pentru că ele mă silesc să le omor. Dar nu pot să fac altfel. Visez să fiu directorul general al unui penitenciar model, al unei ocne paşnice şi bine ținute. Dar, ca în toate închisorile se găsesc şi nesupuşi, neliniştiți, oameni care au stupida nostalgie a vechilor ideologii şi mitologii omicide. Toți aceia vor fi suprimați. Nu pot să îngădui câtorva mii de bolnavi să compromită fericirea viitoare a multor milioane de oameni.."

RĂZBOIUL ORIENTULUI ÎMPOTRIVA OCCIDENTULUI

În acest război premeditat, care se poate traduce şi ca al barbariei contra civilizației, România nu greşim să zicem că a fost prima victimă .Pe traseu, prin infiltrări au urmărit destabilizarea vecinilor cu elemente perverse şi marginale.Socio-comuniştilor trimişi în țara noastră le-a cerut să popularizeze problema autodeterminării, accentuându-se chiar asupra dezmembrării unor provincii din statul întregit cu atâtea jertfe.

După ce V.I. Lenin în eseul intitulat "Imperialismul, stadiul cel mai înalt al capitalismului" socotea România, după Unirea din 1918, printre statele imperialiste din Europa, iar în Conferința Federației comuniste balcanice de la Berlin, din 1924, s-a pus direct în discuție dezmembrarea României.

In rezoluțiile celui de al V-lea Congres al Cominternului, partidul comunist român din exterior, în rezoluția "Despre chestiunile naționale în Europa centrală şi în Balcani", acceptase menționarea următoarelor: "După Pacea de la Verssailles au apărut(...) noi state mici imperialiste: Polonia, Cehoslovacia, Iugoslavia, România, întemeiate pe anexarea de teritorii considerabile populate cu alte naționalități şi constituind focare de oprimare națională şi reacțiune socială" cerându-se separarea popoarelor asuprite din aceste țări.

In paragraful II al acestei rezoluții, la Chestiunea Ucraineană, se precizau sarcini partidelor comuniste din Polonia, Cehoslovacia, România, de a sprijini constituirea unei republici sovietice muncitoreşti şi țărăneşti, prin includerea în granițele noului stat a teritoriilor statelor menționate mai sus.

Chestiunea maghiară, din capitolul VIII al rezoluției preciza: "Congresul apreciază că este indispensabil să se întărească activitatea comunistă printre ungurii din regiunile anexate de România, Cehoslovacia şi Iugoslavia. Partidele comuniste din aceste țări trebuie să revendice pentru ei dreptul de a dispune de ei înşişi, până la, şi inclusiv, separarea lor de statele care le-au anexat..."

Si pentru că era vizat tot teritoriul României, prefigurând înțelegerea Stalin – Hitler (23 August 1939) şi cotropirea teritoriilor româneşti din 1940,la capitolul IX al sus-zisei rezoluții, "Problema Transilvaniei şi Dobrogei", se indica: "Congresul aprobă punerea de către Partidul comunist din România a lozincilor separării statale a Transilvaniei şi Dobrogei din componența României, în regiuni independente . . . ".

Acestea nu au rămas simple indicații ci s-au transformat în acțiuni concrete urmărindu-se provocarea de revolte, greve şi chiar atentate, de către agenții comuniști infiltrați în România şi care cu concursul agenților interni (puțini la număr*)* şi plătiți de internaționala comunistă, urmăreau să servească scopurile expansioniste ale URSS-ului care de secole era preocupată, sub tot felul de pretexte mincinoase, să cucerească Peninsula Balcanică, pentru a-şi croi drum la Marea Mediterană prin Bosfor şi Dardanele.

Şi pentru atingerea acestui scop şi-au găsit iude nu numai printre mercenarii pregătiți în şcolile teroriste şi de dezinformare ale KGB-ului, dar şi printre românii din România.

Politica internă a vecinului nostru a servit drept model nenorocirii noastre naționale timp de o jumătate de secol.

Rusia, țară eminamente agricolă, în proporție de circa 85% formată din țărani, care era condusă de un regim autocrat, a fost antrenată în primul război mondial alături de Franța şi Anglia, participând cu circa 10 milioane de soldați țărani.

Această armată după 3 ani de război a fost lăsată în voia sorții de o conducere ce-şi pierduse rațiunea guvernării depinzând de furnizorii străini. In timp ce în țară situația era dezastruoasă din cauza lipsurilor generalizate împletite cu inflația, frontul cu răniții neîngrijiți şi foametea ce-şi arătase colții a fost lăsată la discreția unor ofițeri ce-i desconsiderau pe cei în subordine, folosind violențele duse la extrem, a permis instaurarea unei anarhii ce a dus la prăbuşire. Scopul era pacea şi întoarcerea acasă pentru a împărți pământul după gurile ce le aveau de hrănit.

Aceeaşi anarhie domnea şi în capitala Rusiei unde în disputele ce aveau loc a apărut în 3 Aprilie 1917 o mână de oameni cinici, veniți într-un vagon blindat din occident, în frunte cu I.V. Lenin. Minciuna, teroarea , furtul libertăților şi proprietăților au pus bazele imperiului răului, trecând peste milioane de cadavre în scopul de a stăpâni pe vecie imoralitatea şi injustiția.

Războiul armat ce dusese la desființarea statelor imperialiste şi crearea statelor naționale, a avut drept consecință izbucnirea războiului civil în Rusia care va naşte cea mai cruntă teroare dezlănțuită pe plan intern şi apoi exportată în toate direcțiile, spre toate continentele.

Cei veniți în vagonul blindat declaraseră de la început că războiul civil nu cunoaşte legi scrise, nu există tribunale pentru duşmani, cine scoate sabia va muri de sabie, instaurându-se o luptă pe viață şi pe moarte în care dacă tu nu omori, vei fi omorât. Delațiunea, minciuna, furtul şi crima le întâlneai la tot pasul.

După terminarea distrugerii adversarului trebuia să-ți inventezi alt adversar fiindcă lupta nu trebuie încetată, vigilența trebuie să fie permanentă şi peste tot, din familie, dacă aceasta se va mai numi familie, până în vârful statului, zi şi noapte, până-n vecii vecilor.

Ura unora împotriva altora trebuia cultivată şi pe ea se baza stăpânirea mulțimii. Promisiunile se făceau dar nu se respectau, rămâneau vorbe în vânt. Primul adversar şi cel mai temut era țărănimea, ca număr şi ca forță ce asigura hrana conducătorilor care se înmulțeau permanent, până în cele mai îndepărtate unghere din țară. Țărănimea trebuia stăpânită.

Dacă la început li s-a spus "mâncati şi beți că totul este al vostru", la scurt timp li s-a luat acest tot, care devenea bunul conducerii statului şi-1 dirija după cum voia el prin conducătorii pe care-i şi-i pusese.Şi cine va îndrăzni să critice sau să facă cea mai mică propagandă contra regimului sovietic va fi închis în lagăre de muncă şi nu numai atât.Se striga că e timpul să se termine cu slăbiciunile şi sentimentalismul.

Aşa a luat naştere teroarea roşie născută din ura conducătorilor bolşevici contra opozanților, care trebuiau exterminați. Sfera noțiunii de opozant era foarte largă şi în ea putea intra oricine.

Lichidarea a început pe 13 August 1918 la Petrograd cu executarea a 1300 duşmani. Intr-o noapte s-au săpat 3 gropi mari şi câte 400 la marginea fiecăreia şi-n gropi a fost executat, unul după altul.

Represiunea a început în mijlocul clasei muncitoare în numele căreia bolşevicii au luat puterea şi care muncitori nemulțumiți s-au revoltat trecând la grevă. Venind Lenin şi Zenoviev să-i liniştească au fost opriți cu lozincile:"Jos comuniştii, jos evreii, jos comisarii".

La uzinele Putilov au intervenit detaşamentele Ceka pe care le-au luat cu asalt, arestând 900 de muncitori şi executând 200 dintre ei.

Pe 9 August 1918 Lenin a ordonat închiderea în lagăre de muncă forțată a chiaburilor, preoților, membrilor armatei albe, membrilor partidelor de opoziție, a reprezentanților presei, a celor ce erau denunțați ca periculoşi regimului. După sfârşitul anului 1920 când s-a terminat războiul civil cu

armata albă, s-a trecut din anul următor cu războiul contra țărănimii, dar în acelaşi timp nu erau neglijate nici celelalte categorii, nici chiar muncitorii.

Intre 1921-1923 a avut loc prima fază a "războiului" contra țărănimii:

- rechizitiile şi cotele la mai toate cerealele şi produsele animaliere.
- dezertorii care mişunau prin sate şi păduri, care se cifrau la 300.000 erau împuşcați unde îi prindeau, iar familiile luate ca ostateci.
- s-a ridicat totul de la țărani lăsându-li-se câte 16 kg grâu şi 24 kg cartofi de persoană, pe an, nici a 10-a parte din minimum de existență.
- s-au produs răscoale țărăneşti. S-a tras în plin făcându-se zeci de mii de victime şi deportări.
- au fost arse sate

După 1923 până în 1927 s-a făcut o pauză în lupta împotriva țărănimii, timp în care au avut libertatea de a se folosi de munca lor şi chiar să-şi valorifice produsele excedentare pe piață. Toleranța funcționării mecanismului de piață făcea să se simtă o ameliorare.

In această perioadă de relaxare s-a observat o generalizare a alcoolismului care a cuprins şi aparatul judiciar şi administrativ.

Paralel s-a generalizat şi corupția care a cuprins păturile conducătoare.

In această "recreație" au fost lupte interne de partid fiind excluşi dintre conducători Trotski şi Zinoviev cu adepții lor.

După această "curățire" din partid, staliniştii au hotărât în 1928 să rupă armistițiul cu societatea şi să reînceapă răfuiala cu țărănimea socotită inamicul principal din cauza căderii catastrofale a colectării produselor agricole în ciuda unei recolte bune.

PRIMUL PLAN CINCINAL ŞI COLECTIVIZAREA

Începutul noului val de represiune s-a născut pe 14 Ianuarie 1928. Biroul politic al partidului printr-o circulară cerea autorităților locale să oprească specula țăranilor şi vânzarea pe piață a produselor ce au dezorganizat politica prețurilor.

Detaşamente militare au plecat pe teren pentru înlocuirea administrațiilor locale care manifestaseră delăsare în strângerea cotelor şi împreună cu țăranii săraci să percheziționeze şi să ridice alimentele, promițându-se un sfert din ce se va găsi celor ce denunțau.

Stalin calificase atitudinea țăranilor drept "grevă" şi le-a declarat război necruțător urmărind controlul întregii agriculturi şi a producătorilor.La sate au început încăierările care vor degenera în curând în revolte.

Deportările, de asemenea, au început şi țăranii dispăreau în necunoscut dacă nu cumva erau executați pe drum. In cursul anului 1928 au fost condamnați un număr de 909.000 țărani sub diferite pretexte, de la sabotori până la adversari ai regimului.

In cadrul primului plan cincinal s'a programat colonizarea a 350.000 Kmp din taigaua rusească siberiană prin deschiaburirea şi deportarea țăranilor ce se opuneau măsurilor regimului, la care se adăugau vârstnicii.

Colectivizarea s-a anunțat în luna iunie 1929 având ca obiectiv trecerea a 13.000.000 de gospodării la acest sistem. Satele au fost invadate de activişti de partid, studenți şi militari.

Reacțiunea țăranilor a fost promptă şi sângeroasă. Până la sfârşitul lui 1929 au avut loc circa 1.300 revolte în care s-au apărat cu înverşunare folosind furcile şi topoarele. In acest an au fost arestați 1.178.000 țărani.

Stalin a anunțat la sfârşitul acestui an dispariția chiaburilor cu familii, cu tot ce aveau. Dar interpretarea era lăsată la discreția organelor locale ceea ce a dus la abuzuri şi răzbunări.Până la sfârşitul anului 1930 se decretase colectivizarea totală a Caucazului şi a terenurilor din regiunea Volga de mijloc, urmând în continuare a celorlalte regiuni agricole.

Colectivizarea mergea mână-n mână cu deportarea. Cei ce erau trimişi spre Marea Albă sau în Siberia li se confisca absolut totul, chiar şi îmbrăcămintea şi încălțămintea plecând «numai în cămaşa şi izmana spre locuri unde erau aruncați să muncească sub cerul liber, fără mâncare sau adăpost.

In anul 1930-1931 au fost deportați 1.800.000 de țărani, dintre ei murind sute de mii pe drum.

Accentul s-a pus în continuare asupra Ucrainei, grânarul Rusiei, unde s-au produs scene îngrozitoare prin foametea dirijată din ordinul lui Stalin pentru a pedepsi pe țărani.

Confruntarea era pe viață şi pe moarte. Peste 14.000 de revolte, manifestări urmate de încăierări în care foloseau ca arme furca şi toporul s-au soldat cu moartea, rănirea şi bătaia a circa 1.500 de funcționari, dar şi cu 800 revolte înăbuşite în sânge, şi unele sate arse.

Femeile au avut un rol important fiind folosite în prima linie a rezistenței în speranța că nu vor fi

supuse represiunii şi în unele locuri comitete improvizate de ţărani au luat în mână conducerea satelor pentru câteva ore sau cel mult câteva zile în alte locuri.

Ţăranii au început să părăsească satele şi să asalteze oraşele pentru a găsi mâncare. Foametea a fost însoţită de tifos care a început să secere. La Harcov se înregistrau până la 250 morţi pe zi. Pe ziduri apăruseră afişe ce anunţau: "A-ţi mânca copilul este un act barbar". Se înregistraseră acte de canibalism. Morţii erau găsiţi fără ficat. Acesta era luat şi făcut pateu ce se vindea pe piaţă.

Poliţia politică cu ajutorul armatei făcuseră baraje şi izgoneau ţăranii din oraşe. Aceştia la plecare îşi abandonau copii pe care nu aveau cu ce să-i hrănească.

Intr-un an Harcovul a avut 120.000 de morţi, iar Ucraina cel puţin 4 milioane.

Cincinalul cu politica de colectivizare a făcut peste 6 milioane de morţi în afară de milioanele de deportaţi cu sutele de mii de morţi în lagăre.

Politica de exterminare a continuat şi după marea foamete. Intre 1934-1941 au fost deportaţi în Siberia circa 7.000.000 de oameni ce au plătit un tribut greu morţii din cauza muncii forţate în condiţii barbare.

Acest genocid s-a purtat de către Stalin împotriva tuturor, chiar şi a celor ce-i fuseseră apropiaţi "tovarăşi de drum."

A urmărit înlocuirea birocraţiei civile şi militare cu tineri formaţi după 1930 în spirit Stalinist.

In această fază, Nichita Hrusciov a arestat în Ucraina 106.000 duşmani ai regimului dintre care cea mai mare parte au fost executaţi. Din cei 200 membrii ai Comitetului Central Ucrainean au supravieţuit numai 3 (trei).

Aceste fapte de neimaginat pentru o minte omenească s-au petrecut la vecinul nostru de la răsărit de care ne despărţea Nistru de când ne ştim în istorie, şi pe care l-au mai trecut de 10 ori zadarnic, încercând să ne ocupe.

INTERESELE MARILOR PUTERI CALCĂ ÎN PICIOARE MORALA ŞI DREPTURILE LEGITIME ALE POPOARELOR

Pe 23 AUG 1939 doi călăi, Stalin şi Hitler au abandonat cu perfidie uzanţele diplomatice în curs de desfăşurare cu democraţiile occidentale şi au împărţit Europa după bunul lor plac, împingând omenirea spre cel de al doilea război mondial.

Prin aceasta împărţire şi România a fost jefuita furându-i-se teritorii şi populaţie, marea majoritate fiind ţăranii din Basarabia, şi Bucovina. Cifrele sunt zguduitoare. La masacrele săvârşite înaintea intrării în vigoare a retragerii din 28 Iunie 1940(în Chişinău, Bălţi, Tighina, Orhei, Cetatea Albă şi altele), se adaugă până la 13 Iunie 1941 un număr de 3470 familii, din care sute au fost omorâte pe plaiurile strămoşeşti, iar alte mii de la Sverdlovsk, până în străfundurile Siberiei. Numai după o săptămână s-au descoperit probele bestialităţii comuniste din Basarabia, în 1941.

Dacă acest genocid, prin răpire şi deportare a unei populaţii în vederea exterminării se făcuse pe ascuns, în seara de 2 Aprilie 1944, ministrul de externe al URSS, Molotov, declara la radio Moscova că: "nu urmăreşte anexarea vreunei părţi a teritoriului României sau schimbarea orânduirii de stat existente în România..."

Povestea noastră cu Rusia şi armata rusească merge de mult şi ea s-a bazat pe minciună, jaf şi crime, victimele apropiate fiind ţăranii şi agoniseala lor.

După declaraţia solemnă din seara de 2 Aprile 1944 a urmat realitatea crudă- impunerea unui regim de ocupaţie şi aservire în judeţele Suceava, Rădăuţi şi Câmpulung Moldovenesc, în prima etapă. Imediat au schimbat funcţionarii locului cu elemente străine ce nu cunoşteau nici limba şi care au trecut la jafuri organizate sub pretextul rechiziţiilor făcute din ordinul ocupantului.

Pe lângă măsurile administrative, ţăranului bucovinean i s-a impus schimbarea cailor bătrâni şi bolnavi din dotarea rusă cu cai sănătoşi şi bine întreţinuţi de gospodarii obcinelor. Aceasta scurt timp la început, după care s-a trecut la luarea cu forţa, fără a mai achita contravaloarea.

După cercetările făcute de Cătălin HUŢU în arhivele prefecturilor din Bucovina reţinem câteva date:

De la locuitorii judeţului Câmpulungului Moldovenesc, între Aprilie 1944 şi Iunie 1945 au luat cu japca un număr de 2.390 bovine, 1.462 capete cabaline, 11.621 capete ovine şi 1.328 capete porcine;

Din judeţul Rădăuţi ,rec1amaţiile locuitorilor menţionează ridicarea a 5.858 capete bovine, l.536 capete cabaline, 16.887 ovine, 11.616 capete porcine şi 1.155 de păsări.Valoarea animalelor

rechiziționate din județul Suceava se ridică la 54.025.019 lei, iar în dolari 21.610 la cursul 1944 Noiembrie.

Ruşii treceau Nistrul şi intrau în Europa însoțiți de minciuna, delațiune, abuzuri, teroare, crimă ... şi cozi de topor.

Cine se opunea era socotit "fascist" şi autohtonii erau etichetați de reacționari, bandiți şi alte epitete înjositoare şi amenințați cu moartea. Fapt concret, din Arhiva Prefecturii Rădăuți: "Cetățenei Ileana Ungureanu din Rădăuți, în ziua de 4 Mai 1944, soldații sovietici turmentați i-au luat calul din câmp. Unul din soldați vorbea româneşte, amenințând-o că o împuşcă."

„Zidul plângerii" – unul dintre locurile de execuție a oponenților regimului sovietic. Chişinău, 1940.

Victime ale terorii roşii. Chişinău, 1940.

Victimă a asasinilor roşii, executată cu mâinile legate. Chişinău, 1940.

După CARTEA MEMORIEI
Muzeul National de Istorie a Moldovei

GRIJA CEA DE TOATE ZILELE A "ELIBERATORULUI"...

Pe lângă instaurarea domniei jafului, au trecut la furtul trecutului şi instaurarea creştinească (o propovăduiau necreştinii) a iertării, sau mai precis a dezinformării adusă de specialişti şcoliţi la Moscova, precum M.Roller, braţ la braţ cu autohtoni ca Barbu Câmpina şi mulţi alţii, împinşi mereu spre Academie, filială a Kremlinului, fiindcă tot ai noştri au zis că "lumina vine de la răsărit".

De multe ori amănuntele arată grozăviile săvârşite cu bună ştiinţă de cei îndoctrinaţi de marxismul ştiinţific ca bază a oportuniştilor ce se lansau asupra unui popor mutilat trupeşte pentru a-i da lovitura de grație.

Şi acum, ca pe vremuri, Lucreţiu Pătrăşcanu se zbate să ajungă la "Înalta Poartă", să fie primul care să îngenunche, dar să ridice dorința partidului comunist, din România "de a limita influența exercitată de Maniu şi Brătianu, care se situează pe poziții ostile fața de Uniunea Sovietică, şi rămânând adversari ai apartenenței Basarabiei la Uniunea Sovietică.." În delațiunea făcuta acolo lui A.I. Vâsinski îi mai precizează: "Trebuie să vă previn că între delegații români sosiți se face simțită opinia conform căreia guvernul sovietic intenționează să formuleze condiții mai grele în raport cu cele înaintate mareşalului Antonescu. Intre delegați se află, de exemplu, Popp, o creatură a lui Maniu, care exprimă exact orientarea şi opiniile lui Maniu. Acest Popp a inițiat o discuție împotriva semnării armistițiului şi pentru reîntoarcerea delegației în țară..."

La întoarcerea de la Moscova, având spatele acoperit, Lucreţiu Pătrăşcanu în Consiliul de Miniştrii a început să acuze conducătorii partidelor tradiționale româneşti că au cultivat panica la intrarea armatelor sovietice.

Riposta a fost promptă şi la obiect. Printre altele s-a spus: "România avea o încredere tradițională... Povestea noastră cu Rusia si armata rusească nu începe de ieri, ci merge de ani... Noi cu publicul românesc trebuie să trăim; noi cu lumea românească trebuie să ne aşezăm viitorul..." Ori "Conducătorii oficiali ai armatei sovietice au declarat, oficial şi în coversațiunile particulare pe care le-au avut, că ei vin în România ca într-o tară dușmană, ca o armată de ocupație... şi nu pot sta de vorbă cu oamenii politici, ci numai cu militari, fiindcă sunt într-o țară străină, care este ocupată militărices̨te."

Iar românii cum puteau face manifestări de dragoste şi de amiciție când ei făceau numai acte de dușmănie. "Când însăşi conducerea supremă şi Comandamentul Suprem militar si când unitățile organizate ruseşti fac acte inadmisibile... când au pus mâna pe toate vasele noastre... când sate de ale noastre sunt aprinse, când se prăpădesc averi de miliarde... când comandamentul sau trupele organizate merg prin sate si scot pe oameni afară din casele lor şi îi aruncă afară în timp de noapte... iar noi să facem osanale de dragoste şi de prietenie ?"

Poporul român intrase în sclavie, iar armata, adică țăranii căci ei o formau, luptau cot la cot cu armata roşie (care le pângărea satele de acasă, făcând sacrificii enorme în oameni si materiale.

La această nenorocire s-a adăugat şi aceia a "cozilor de topor" care invadaseră satele şi incitau la reforma agrară, în timp ce promisiunea cu răsplata cu pământ se făcuse luptătorilor.

AŞTERNEREA UITĂRII PESTE DECLARAŢIA LUI MOLOTOV

Politica rusească rămânea neschimbată de cucerire prin forţă de noi teritorii şi de sclavizarea populaţiei.

In faţa abuzurilor crescânde, Regele s-a văzut nevoit să înainteze un Memoriu (24 Ian. 1945) Preşedintelui Statelor Unite subliniind nerespectarea declaraţiei de neamestec în România:

"...In realitate, un astfel de amestec are loc fie nemijlocit, fie prin intermediul Partidului comunist Român, care este direct condus de Moscova în aproape orice domeniu al activităţii naţionale si în ceea ce priveşte propaganda si informarea opiniei publice.

"...instalarea unei administraţii improvizate a fost asistată de armata sovietică, iar în alte părţi (Constanţa, Brăila, Galaţi) a colaborat la numirea membrilor partidului comunist în fruntea autorităţilor. . . .

"întreaga noastră flota acţionează sub pavilion sovietic si cu echipaje sovietice....

"cazul prizonierilor români capturaţi după 23 august e şi mai grav... nu mai puţin de 6.000 ofiţeri si mai mult de 150.000 soldaţi au fost internaţi în lagăre si trimişi peste Prut...

"în Transilvania după forţarea retragerii administraţiei româneşti s-a instaurat haosul... frontiera stabilită la Trianon nu există, nu există o graniţă păzită de vameşi sau grăniceri".

...In anumite părţi ale ţării (în Dobrogea şi, în special, pe malul Mării Negre, pe Dunăre, în regiuni învecinate cu graniţa iugoslavă, etc.) administraţia română n-a reuşit să se instaleze din cauza dificultăţilor reale create de elemente ale armatei sovietice. . . "

Nu putem trece peste starea haotică instaurată fără a aminti şi de crimele săvârşite permanent, la sate si oraşe, de soldaţii sovietici, de jafurile si violurile însoţite de crime...Vinovaţi erau făcuţi românii, autorităţile, cărora li se reduseseră efectivele de asigurarea ordinii...

Şantajul rus, efectuat de Vâşinschi asupra oamenilor politici a făcut pe unii să se alinieze în spatele opresorului, în timp ce Stalin i-a ordonat lui Gheorghiu-Dej să-1 elimine pe Iuliu Maniu din viaţa politică şi imediat să treacă la împărţirea pământurilor.

Deoarece Primul ministru, generalul Nicolae Rădescu, căuta să ţină demnitatea românească, să reintroducă ordinea şi să apere dreptatea socială prin amânarea reformei agrare până la întoarcerea ostaşilor de pe front (primii îndreptăţiţi a fi împroprietăriţi), Vîşinschi a trecut la acţiunea de înlocuire a lui. De la Moscova a adus un comando de 8 terorişti conduşi de un Bogdenco, a scos patrule de NKVD-işti şi tancurile în Bucureşti şi ducându-se la Rege a bătut cu pumnul în masă strigând: Yalta sunt eu. Detaliile se cunosc... Şi România în fapt a intrat în sistemul sovietic pe care 1-a urmat cu străşnicie, adică a devenit o anexă a comunismului.

111

Agentura Muntenia Rezidența Călăraşi

Notă nr.178 13 martie 1945

Chiar în ziua în care dr. Petru Groza a fost însărcinat cu formarea guvernului, prefectul județului Ialomița, C.Niculescu, a şi dat ordine telefonice tuturor primarilor F.N.D., în comunele unde au fost instalați, ca, imediat, cu cei care voiesc a primi pământ de la boieri, să procedeze la împărțirea moşiilor după bunul plac, fără nici o formalitate, fără nici o asistență din partea vreunei autorități, prin măsurarea cu sfoara.

Până în prezent, de pe teritoriul județului Ialomița au fost împărțite următoarele moşii: în comuna Căzăneşti, moşiile Cantacuzino, Radu Sava, colonel Borse şi Minculescu; în comuna Dragalina, moşiile Harlin, 360 ha expropriate, şi Bolomei; în comuna Independența, moşia Jean Bădulescu, 200 ha; în comuna Borduşelu, moşiile Dumitru Popescu şi Elena Poenaru; în comuna Radu Negru, moşiile Vasile Afenduli, 115 ha, şi Măicănesele; în comuna Dragalina s-au mai împărțit următoarele moşii: Nicolae Manolescu, 98 ha, Baloianu, 52 ha, moşia Ana Suter, 85 ha şi moşia Lepădatu, 270 ha; în comuna Tonea, moşiile: Nicu Ştreang, 55 ha, ing.Pelian, 75 ha şi Aurelian Bentoiu, 150 ha; în comunele Cocora şi Colelia, moşiile: Mavrocordat Ghica, 250 ha şi Paraschiva Butu, 245 ha.

Impărțirea s-a făcut între puținii membrii F.N.D. de pe raza acelor comune, oameni care nu au nici un fel de mijloc de a lucra acest pământ şi, chiar dacă au mai avut câteva pogoane, le-au avut în parte, astfel că au şi început unii să-şi negocieze pământurile pe care le-au primit în urma acestor împărțiri.

Se semnalează un caz de pe moşia Jean Bădulescu, din comuna Independența, unde, după ce locuitorii şi-au împărțit pământul, călcând şi stricând cea mai mare parte din semănăturile de toamnă, moşierul, venit la fața locului, a tratat cu aceşti locuitori, preluând de la unii pământurile sub formă de arendă. În unele comune a intrat panica şi țăranii se duc la primăriile locale, retrocedând pământurile, cu rugămintea de a fi şterşi definitiv de pe acele liste, căci, cândva, regimul se va schimba şi vor fi şi ei prigoniți, ca şi legionarii. După ce s-a făcut parcelarea pământului din raza comunei Rosetti, au venit la fața locului şi câțiva bătrâni, care, după câteva zicale româneşti şi sfaturi bătrâneşti, au convins pe acei locuitori, care au venit în acel scop, anulând această împărțire şi gonind pe primar şi pe ceilalți consilieri comunali.

■ *A.S.R.I., Fond "D", dosar nr.4 204, f. 184.*

1945 - G E N O C I D

LA cinci luni după jocul procentelor făcut pe spatele poporului român şi cu o lună înainte de a-şi da sufletul, Franklin D. Roosevelt primea pe 8 Martie 1945 de la Winston Churchil o telegramă prin care se spunea:

"...Sunt convins ca dv. ca şi mine, veţi fi atât de contrariat de recentele evenimente din România. Ruşii au reuşit să instaleze prin forţă şi prin declaraţii înşelătoare un guvern comunist minoritar ..."

Şi România ajunsese la discreţia Rusiei.

Tot în acest an 1945, în rechizitorul de la Nurenberg, Francois de Menthon, procurorul general francez, subliniind dimensiunea ideologică a acestor crime, spunea:

"îmi propun să demonstrez că fără excepţie criminalitatea organizată rezultată din ceea ce îmi voi permite să numesc crimă contra spiritului, vreau să zic dintr-o doctrină care neagă toate valorile spirituale, raţionale sau morale, asupra cărora popoarele au încercat de milenii să progreseze condiţia umană, urmăreşte (acum să arunce umanitatea nu în barbaria naturală şi sălbatică a popoarelor primitive, dar într-o barbarie demonică fiind conştientă ea însăşi şi folosind toate mijloacele materiale puse la îndemână de ştiinţa contemporană la dispoziţia omului...

Aceste crime comise deliberat au dus la exterminarea a milioane, de oameni nevinovaţi în omenire, sau după cum vom vedea la sute de mii la Români.

Acesta a fost un genocid şi în sfera acestei noţiuni intră asasinate de persoane sau de grup, exterminare prin foame, frig sau muncă forţată, ducerea în sclavie lipsiţi de cele mai elementare condiţii de viaţă (de hrană, apă şi chiar aer...), deportările comise împotriva populaţiei civile şi persecuţiile pentru motive politice, rasiale, religioase.

Anul 1945 a fost şi anul când după acel 6 Martie s-a generalizat genocidul regional cum era până atunci (asupra Basarabie) la întreaga ţară, după modelul sovietic dar cu instrumente româneşti dirijate de "eliberatori".

PROLOGUL GENOCIDULUI PE SCARĂ NAŢIONALĂ A ÎNCEPUT CU BASARABENII

După revenirea ruşilor în Basarabia şi Bucovina de Nord, ruşii au arestat mii de români, i-au torturat şi condamnat sub pretextul că au colaborat cu autorităţile româneşti, pe teritoriu românesc şi au fost trimişi în lagăre de muncă forţată iar familiile despărţite şi trimise în Siberia, la Tomsk, pe Amur până în Camciatka.

Paralel, în Noiembrie au cerut verbal guvernului român ca să restituie pe toţi locuitorii acestor provincii, deşi aceasta nu se baza pe nici un articol al Convenţiei de Armistiţiu. Guvernul Sănătescu a răspuns printr-o notă diplomatică bazată pe principiile legii internaţionale prevăzând dreptul la opţiune, socotit un drept natural al fiecărui individ. Comisia Aliată de Control (adică ruşii) au respins sugestia.

Autorităţile sovietice au obligat autorităţile de poliţie românească să treacă la ridicarea forţată a basarabenilor şi bucovinenilor, provocând printre ei panică şi grave tulburări, înregistrându-se numeroase sinucideri, nevoind să părăsească România.

În unele judeţe oamenii au fost legaţi şi ţinuţi timp de câteva zile în trenuri pregătite pentru trimiterea forţată în URSS.

Guvernul român fără să-şi schimbe punctul de vedere privind respectarea dreptului la opţiune, a ridicat unele excepţii ce au fost înaintate Moscovei spre avizare urmând ca nici un transport să nu plece până la venirea răspunsului.

Dar rusul, tot rus rămâne, fără cuvânt.

Trenurile cu bucovineni si basarabeni au trecut frontiera si ducerea lor forţată a continuat, iar răspuns de la Moscova n-a venit. De reţinut că marea majoritate erau ţărani. Câteva zeci de mii.

O altă categorie de cetăţeni români: şvabii şi saşii.

Tot Comisia Aliată de Control printr-o notă a cerut ca între 10 şi 20 Ianuarie 1945, toţi bărbaţii în vârsta de 17 la 45 ani şi femeile de la 18 la 30 de ani, de origine etnică germană, indiferent de cetăţenie, să fie mobilizaţi la muncă. Deşi nu se spunea unde ei au fost ridicaţi si trimişi în URSS.

Aceşti cetăţeni care numărau circa 500.000 persoane erau stabiliţi de secole (în Banat de 2 veacuri, în Transilvania de 7 secole) făcând parte din existenţa reală a naţiunii române, de care sunt legaţi în întregime şi ridicarea lor ar perturba în mod foarte serios toate ramurile de activitate a Ţării (armată, industrie, comerţ, activitate bancară, agricultură...) prejudiciind obligaţiile ce decurg din obligaţiile de armistiţiu.

Guvernul român printr-o notă înaintată Comisiei Aliate de Control (adică ruşilor) au motivat greutăţile ce survin din aplicarea acestei note de suferinţa mutării în plină iarnă" a unei populaţii la o distanţă atât de considerabilă de casele lor, sau suferinţa familiilor despărţite, şi a cerut diminuarea cât de mult cu putinţă. Bineînţeles că şi această notă a rămas fără răspuns, ca în cazul basarabenilor şi a urmat tragedia.

În "Cuvântul înainte" al prof. univ. Paul Philippi la broşura "VAGOANELE M0RŢII" (de I. Mărginean) scrie: "In ianuarie, 1945 peste comunităţile germanilor îmbăştinaţi în România s-a prăvălit o catastrofă din care nu au reuşit să-şi revină nici până azi; în gerul Bobotezi, toţi bărbaţii între 17 şi 45 de ani şi toate femeile între 18 şi 30 de ani, în total în jur de 70.000 persoane au fost ridicaţi, adunaţi în centre de colectare, apoi înghesuiţi în vagoane de vite şi transportaţi în minele din Donbas sau Urali la muncă silnică de "reconstrucţie". Mulţi au murit acolo în urma inaniţiei, a bolilor sau în accidente..."

Cercetătorul Luziann Geier, în organul şvabilor bănăţeni "BANATAR POST", nr. 5/5-03-2004 în articolul "Când mint documentele oficiale" aduce rectificări la documentele oficiale care indică 5.132 şvabi găsiţi în Arhive din Timişoara, iar realitarea e alta. Iată: Din Biled deportaţi 558 iar în documente 260; din Varias real 370 iar oficial numai 194; Nitchişoara real 348 iar oficial 116; Lovrin real 328 şi oficial 109 şi continuă, în plus aducând ca exemple şi alte comune netrecute dar cu tribut de sute de şvabi deportaţi.

Faţă de cifra oficială mincinoasă, Luzian Geier arată în articol că au fost deportaţi în URSS între 30.000-32.000 şvabi.

Redactorul Franz Schuttack este de părere că în URSS au fost deportaţi 35.000 de şvabi bănăţeni, 15.000 de şvabi din regiunea Satu Mare şi 30.000 de saşi transilvăneni şi alte regiuni (Bucureştii propiu-zis, Muntenia, Oltenia, Dobrogea, Moldova, etc.).

Pe drept cuvânt ne întrebăm "Când şi de ce mint documentele oficiale?" Răspunsul e clar, regimul comunist s-a bazat pe minciună, fals, învrăjbire, tortură, crimă ... pentru destrămarea statului.

"CEI FĂRĂ NEAM ŞI DUMNEZEU"

aşa cum i-a botezat poporul , au pornit să aprindă focul în ţară şi s-o înece în sânge. O mâna de inşi conduşi de doi venetici Ana Pauker şi ungurul Luca, caută prin teroare să supună neamul...", au fost cuvintele prin care Primul ministru, generalul Nicolae Rădescu s-a adresat poporului român, în ultimul discurs pe 24 Feb. 1945. In ziarul Scânteia, Silviu Brucan caracteriza pe premierul Rădescu după intervenţia radiodifuzată, drept "un discipol al lui Himmler".

Dar discipolii lui Stalin veneau la Bucureşti pe 7 Martie 1945 ca să pună în aplicare metodele lui Himler care erau staliniene.. In delegaţia moscovită venită să comunice începutul comunizării României prin impunerea planului de 3 ani, se afla şi Suiam Berezinschi, trimisul special al lui Stalin.

Printre instrucţiunile primite de Ana Pauker şi Constantin Pârvulescu si care ne interesează în asaltul asupra ţărănimii se numără:

- Desăvârşirea reformei agrare prin confiscarea marilor moşii şi ruinarea moşierilor.
- Micile gospodării ţărăneşti trebuie desfiinţate pentru a-i lipsi pe ţăranii mici proprietari de pământ, de maşini şi vite. Aceasta va deschide calea spre absorbirea lor în sistemul colectivist.
- Abdicarea Regelui şi exilul Familiei Regale.
- Suprimarea partidelor istorice, prin arestarea, uciderea şi răpirea membrilor lor.
- îndreptarea populaţiei rurale spre industrie....

Ca după modelul sovietic țărănimea trebuia înfrântă şi înfometată, ea fiind pătura majoritară, producătoare de bunuri alimentare, planificată să ajungă o masă de sclavi care să muncească pentru ocupant prin intermediul clasei conducătoare, al nomenclaturii româneşti instalate de Vâşinschi.

In prima şedință a guvernului impus, Petre Groza a spus că prima prioritate este reforma agrară urmată de organizarea poliției şi jandarmeriei instrumentele de menținerea ordinei la sate. Acestea însă erau "sabotate" chiar de sovietici care urmăreau reducerea efectivelor iar pe de altă parte refuzau să admită guvernului instalat de ei dreptul de a lua decizii legate de instituțiile de ordine publică. In Moldova de exemplu se înființaseră la sate gărzi cetățeneşti din oameni de proastă calitate numiți de ocupant.

Odată cu reducerea substanțială a jandarmeriei se amplificaseră dezordinile la sate unde nemulțumirile se observau printre gospodarii şi oamenii paşnici, ale căror agoniseli rămăseseră la discreția răufăcătorilor.

Imixtiunea brutală a autorităților sovietice se făcea simțită mai ales în Moldova şi Ardealul de nord, cu toate că acesta fusese retrocedat. Revenirea autorităților româneşti era stânjenită.

Oltenia era sub teroarea rusească creându-se o bază de aprovizionare a frontului din Iugoslavia şi pe lângă instalarea unui comandament NKVD condus de V. Petrov se mutase şi Divizia 5 aviație de garda condusă de mareşalul Golovanov dislocat cu personalul de la aerodromul Kalinovka la aeroportul Craiova, creându-se Comitetul de Stat al Aprovizionării sub direcția Comisariatului Poporului pentru Apărare al URSS.

La desfăşurarea teroarei în teritoriu şi-au dat concursul Dănescu (şef Siguranță, Ile Badica (zugrav) Cestorul Craiovei), popa Cumpănaşu (aceştia doi ajungând generali), av. Costel Dianu (ajuns colonel), şi alte cozi de topor.

Pe aceste teritorii neeliberate de frică şi teamă, inoculate cu minciună, delațiune şi trădare specifice comunismului s-a trecut la reforma agrară care s-a făcut cu abuzurile specifice sistemului.

Ce le-a dat n-a fost de durată, după cum o să vedem, pentru că au fost obligați să intre în întovărăşii şi în continuare în colective, ducând în plus şi ce mai avuseseră înainte şi atelajele.

La 6 săptămâni după reforma agrară s-a stabilit cadrul juridic pentru reprimarea "speculei ilicite şi sabotajului economic", reglementându-se pe 16 Iulie circulația si vânzarea produselor agricole, adică pe "țărăneşte" statul devenea singurul cumpărător al produselor agricole, lăsând producătorului un disponibil pentru necesitățile gospodăriei şi ochii ca să plângă decăderea în care fusese aruncat. După trei zile a urmat Decizia Preşedinției Consiliului de Miniştrii nr. 2339 prin care țăranii erau obligați să predea statului grâu, orz, secară, orzoaică şi ovăz. Şi obligațiile, fiindcă numai acestea erau oferite de stat au continuat cu predarea semințelor Institutului Național al Cooperației, şi vânzarea meiului, mazării, fasolii, lintei şi altor produse către armată. Pe 13 octombrie 1945 producătorii de semințe oleaginoase erau tot obligați să predea cantitățile deținute Institutului Național al Cooperației şi de data aceasta prin Dispoziția Ministerului Agriculturii şi Domenilor nr. 2583 li se lăsa producătorilor numai 60 de Kg de semințe pentru "consumul propriu".

De subliniat că un prim pas se făcuse. Apăruse peste tot cuvântul de producător, al statului nu mai erau țăranii Țării.

Aşa din dispoziție în dispoziție, 1a sfârşitul primului an al reformei agrare când au cules producătorii de toate numai pentru stat, pentru ei a rămas să ducă acasă mila comunistă.

Politiceşte la sate se înființase Frontul Plugarilor o "întreprindere" pentru țărani cu material comunist fiindcă aceştia "îngroşaseră" numărul membrilor şi le luase conducerea în multe sate şi județe. Dar cum se obişnuieşte în acest sistem au început certurile între tovarăşii de drum.

La Deva unde-şi avea conac Petru Groza, în Noiembrie s-a adunat comisia agrară a frontului plugarilor din Hunedoara şi a decis să abandoneze două ferme model. La această veste minunată, 200 muncitori membri de partid s-au repezit distrugând casele proprietarilor, sigilând avutul, pe proprietari împreună cu copii i-au alungat în stradă iar vitele au fost vândute; Zaroni, ministrul agriculturii a declarat că astfel de fapte subminează autoritatea organizației denumită Frontul Plugarilor, unde numărul membrilor a scăzut simțitor. De fapt s-au retras comuniştii care le îngroşaseră numărul.

Şi în Moldova multe organizații ale Partidului Comunist considerau că Frontul Plugarilor trebuie dizolvat fiindcă le încurcă lucrurile. La Breaza din Câmpulung Moldovenesc erau 200 comunişti în Frontul Plugarilor ca să inducă în eroare pe "producători" şi după mâna de ajutor dată de Vâşinschi era timpul să se afişeze ca membrii p.c.r., fapt ce a dus la pierderii influenței asupra masei țărăneşti şi a scăzut numărul membrilor de partid.

La Gorj secretarul p.c.r. s-a prezentat la Congresul Frontului plugarilor şi a cerut ca preşedinte să fie ales un comunist fiindcă ei sunt marea majoritate în partidul lor. Congresul s-a închis.

Cazuri de dizolvare a Frontului Plugarilor s-au petrecut şi la Rădăuţi, Dorohoi, Suceava, Botoşani.

Acesta era partidul, fără aderenţi, care-1 susţinea pe P. Groza, de fapt ca toate formaţiunile fantomatice anexate.

Aceste lucruri sunt consemnate şi de Ivan Susaicov, general-colonel, locţiitor al preşedintelui Comisiei Aliate de Control.

Cu aceste roade de belşug încheiem anul intrării oficiale în sistemul model ce va duce pe "producători" în neagra mizerie.

1946

Ţăranii intraţi sub domnia minciunii, crimei şi furtului voinţei naţionale. Era anul când s-au trezit din minciună.

Sătenii comunei Bonţaieni din apropierea Cavnicului au fost duşi cu zăhărelul. Zahărul adus cu ocazia Crăciunului se distribuise numai celor înscrişi în Frontul plugarilor şi tot ei erau ocoliţi atunci când se strângeau animalele pentru armistiţiu.

In schimb fraţii lor din com. Siseşti, la 4 km. depărtare, deşi s-au înscris 215 persoane în Frontul plugarilor, nu au primit nici zahăr, opinci, bocanci, şina pentru roţi, bumbac ... Revoltaţi că fuseseră minţiţi s-au retras din partid rămânând vreo 15-20.

La Beliu lângă Ineu, jud. Arad într-o zi de târg oamenii au fost strânşi cu toba să asculte pe comunistul dr. Wexler care a început să le vorbească despre realizările F.N.D-ului, înainte de alegeri. Ţăranii auzind de ce este vorba au spart adunarea vociferând:

Să ne laşi în pace cu revoluţia rusă. Mai bine spune-ne unde e bumbacul pe care ziceaţi că ni l-aţi adus de la ei, unde este sarea, petrolul, tutunul, îmbrăcămintea, încălţămintea, unde ne este libertatea, etc .

Îi prinsese tocmai bine pe ţărani fiindcă pe 13 Septembrie după atâtea obligaţii ce le dăduse în 1945, Statul venise cu Legea nr. 212/1946 prin care stabilea sancţiuni penale, producătorilor care transportă cereale, făinuri şi produse supuse raţionalizării.

Situaţia era generală în ţară, nu exista judeţ exceptat. Şi mai mult. Ţăranii din sate începuseră să ascundă cerealele în gropi amenajate în pământ, ca urmare a zvonurilor că după alegeri se vor confisca cerealele şi se vor fixa impozite excesiv de mari ca să le poată lua pământul ce-1 dăduseră prin reformă.

Groaza intrase în ţărani, pe bună dreptate, deoarece în multe părţi s-au produs crime. Pe 9 Aug. 1946 a fost împuşcat Gheorghe Mihai, omul satului Vâlsăneşti ajuns avocat şi venit să le vorbească consătenilor la Piteşti. A fost omorât în Tribunal, acolo unde ar fi trebuit să se împartă dreptate şi aceasta s-a făcut în timp ce pe trotuar se afla Constantin Doncea şi Nicolae Ceauşescu cap de listă la comunişti, în jud. Argeş. Şi cu această ocazie au mai fost morţi şi ţărani numeroşi răniţi.

La Suceava, în celălalt colţ de ţară fusese omorît în casă Traian Ţăranu,pe l9 Iunie 1946, fiindcă îl găzduise pe Ion Mihalache şi pe ziaristul american Ruben Markam.

Acţiuni de o cruzime nemaiîntâlnită s-au produs în toata ţara şi la unele au luat parte şi sovietici. Pe ţărani, după ce au fixat alegerile într-o zi de lucru, Marţi 19 Nov. 1946, i-a împrăştiat la secţii de votare unele la 50 km sperând că nu se vor duce. S-au înşelat. Ştiind că este în joc situaţia lor viitoare, ţăranii s-au deplasat şi nu au părăsit secţiile de votare pînă după numărătoare, care s-a dovedit a fi o farsă... Ce a urmat a fost de neimaginat şi nemaîntâmplat în lume. A fost depăşită şi previziunea lui Stalin că rezultatul contează de cine număra voturile. N-a mai fost posibilă numărătoarea şi tot Moscova a găsit soluţia: s-a comunicat ambasadorului Serghei Kavtaradze să se inverseze cifrele şi s-au dat formaţiunilor comuniste procentul de 80% obţinut de Maniu. Votul Naţiunii române a fost furat cu neruşinare.

Indignat, Burton Berry, reprezentantul politic al Statelor Unite la Bucureşti, pe 23 Nov. 1946 trimitea telegrama cu conţinutul:

"Guvernul Groza a falsificat alegerile şi şi-a bătut joc de notele noastre de protest. Aceasta ne obligă să refuzăm a accepta rezultatul acestor alegeri falsificate."

Cei doi Ctitori de Ţară impresionaţi de încrederea ce le-a acordat-o poporul român, i s-au adresat: Iuliu Maniu, prin Manifest:

"Către voi, milioane de Cetăţeni si Cetăţene care, cu sufletul încălzit de dragostea de Neam şi Tară, v-aţi dus la urne să vă spuneţi voinţa voastră cinstită despre felul cum trebuie şi de către cine trebuie să fie cârmuită această Ţară, ne îndreptăm cuvântul nostru de mulţumire şi admiraţie.

De mulţumire pentru că aţi dat ascultare chemării noastre, care s-a adeverit că este una cu voinţa Ţării, de admiraţie pentru că în vremurile acestea de grea prigoană a tuturor libertăţilor aţi mers ca nişte eroi legendari expunându-vă bunurile şi viaţa ... Acuzăm acest Guvern al terorii, dictaturii şi reacţiunii că a călcat în picioare legile Ţării, libertatea Neamului Românesc, drepturile individuale şi colective ale poporului... Toată admiraţia şi recunoştinţa noastră o închinăm ŢĂRĂNIMII care s-a ridicat, uriaş zăgaz de oţel, opunându-se celor care voiau să cheltuiască atât de ieftin independenţa noastră naţională..."

Tot printr-un Manifest s-a adresat şi Constantin C.I. Brătianu: "Vouă tuturor vă mulţumesc în numele Partidului Naţional Liberal... La capătul unui lung şir de fărădelegi, ameninţare, violenţe, arestări, crime, falsuri zdrobit de hotărârea cu care voi v-aţi apărat drepturile cetăţeneşti şi cu care aţi dat încrederea voastră opoziţiei naţionale, Guvernul, pe care ţara nu 1-a vrut, a măsluit în Birourile Ministerului de Interne, nişte rezultate care să-i prelungească o şubredă existenţă..."

Au fost călcări peste trupul Ţării, dar faţă de această pângărire nemaiauzită şi nemaiîntâlnită de înaintaşii noştri urmaşii ajunşi producători pe pământul strămoşesc, n-au mai putut răbda şi au ripostat imediat ce au aflat de la radio că una au votat şi alta a ieşit din urnă.

Miercuri 20 Noiembrie 1946, ţăranii de pe Valea Chiuieştilor (pârîu ce se varsă în Someş la nord de Dej) au pornit cu mic cu mare înarmaţi cu furci şi coase, ca strămoşii lor de la Bobâlna să-şi ceară drepturile la oraş. Revolta a pornit din satul Olimeşti, unde s-au descoperit buletine de vot falsificate. Şirul la început s-a îngroşat în drum spre Măgoaja în timp ce studentul Rusu Gavrilă cu învăţătorul Nicolae Boldur au trimis să se tragă clopotele pentru alarmarea ţăranilor din satele Boiereşti-Someş şi Strâmbu. Spre o mie de ţărani se adunaseră până la Chiuieşti, unde clopotele la biserica ortodoxă au fost trase de Gavril Boto, iar la biserica greco-catolică de Gavril Stamate. Şeful postului de jandarmi Rohozeanu a încercat în zadar să-i oprească după cum zadarnică a fost şi încercarea de la podul din Căşei făcută de jandarmii alertaţi şi veniţi dinspre Dej cu maşina.

Dar coloana s-a îngroşat şi cu ţăranii scurşi dinspre Catcău şi Săliştea făcând o mare de oameni la podul din Căşei. După ce s-au odihnit noaptea acolo, pe 21 Noiembrie au rupt firele telefonice, au scos stâlpi de telegraf din pământ şi au pornit spre Dej unde la podul de pe Someş îi aştepta generalul Victor Drăgănescu. Revolta a fost potolită pe 27 Noiembrie când au fost arestaţi, învatatorul Ion Vesa din Căşeiu, preoteasa preotului Iorgu şi fostul ministru Ghiţă Popp, preşedintele organizaţiei judeţului Someş.

Buletinele de vot falsificate, au fost coapte într-o pâine cât roata carului şi aduse plocon la legaţia americană.

In acest an funest -1946- faţă de teama ţăranilor de colectivizare, partidul comunist a scos nişte instrucţiuni subliniind punctul de vedere al Anei Pauker care s-a dovedit mincinos: "Nimeni altul decât partidul comunist, atât de hulit de duşmani ca distrugător al proprietăţii, nimeni altul nu apără cu mai multă îndârjire proprietatea ţăranului, meşteşugarului, a micului comerciant... Trebuie risipită orice bănuială de intenţia de colectivizare a ţărănimii. S-a amestecat în aceste argumentări sterile acel "nătărău jovial... pungaş experimentat" cum era caracterizat de Archibald Clark Kerr(ambasadorul Marii Britanii la Moscova) care avea grijă să danseze cu râvnă şi voiciune la fiecare melodie pe care Vîsinscki are grijă să i-o fluiere şi acel Petru Groza declara şi el pe 2 Iunie 1946 în Scânteia: "...Datinile noastre strămoşeşti, trecutul nostru, Regele nostru, biserica noastră, proprietatea individuală sunt lucruri la care noi ţinem. Nu facem colhozuri, aşa cum vă sperie partidele istorice".

Toate aceste minciuni neruşinate erau spuse pentru adormirea autentică în vederea câştigării alegerilor, pentru ca tot Ana Pauker (cetăţeană sovietică şi colonel în armata roşie eliberatoare) uitând acele vorbe spuse-n vânt, va declara pe 2 Oct. 1948 că "victoria socialismului în România nu este de conceput fără îndeplinirea colectivizării".

Dar până atunci, lacrimile din ochii ţăranilor şi mai ales ai ţărancelor nu se vor usca, iar brăzdarea obrazului se va adânci ca urmare a chinurilor şi durerilor prin care vor trece.

Nu este de uitat genocidul la care erau supuşi fraţii basarabeni şi bucovineni, la cele 22.648 persoane deportate în Iunie 1941 se adăugau cei 15.550 din 1946 şi 21707 din 1947, vinovaţi în mare parte pe lângă originea românească şi de "agitaţie antisovietică împotriva livrărilor de pâine către stat". Aceste cifre sunt în afara celor exterminaţi în timpul foametei din 1946-1947 datorită colectivizării forţate.

In "CARTEA MEMORIEI" realizată de Muzeul Naţional de Istorie al Moldovei se spune un mare adevăr pe care ţăranul român 1-a cunoscut pe trup şi sufletul lui:

"In sat, cetatea rezistenţei de milenii a neamului românesc, comunismul a pătruns treptat, urmărindu-se degradarea acestui spaţiu spiritual, lichidarea proprietăţii şi colectivizarea gospodăriilor ţărăneşti".

RĂZBOIUL ÎMPOTRIVA ŢĂRĂNIMII

La început a fost nevoie de "ceva" şi s-a inventat un cuvânt pe care l-au introdus în vocabularul limbii române: chiabur.

Cuvânt străin ca origine, pe care l-au atribuit ţăranilor care munciseră şi-şi făcuseră un rost în viaţă, pentru ei şi familia lor. Cuvântul era în contradicţie cu cel de leneş ce caracteriza pe individul care avea aversiune faţă de muncă.

Folosind intriga, cei trimişi de "maeştrii" Moscovei pentru a neferici şi poporul român, au găsit mijlocul să-şi învrăjbească pe cei trândavi care-şi irosiseră viaţa fără muncă, împotriva celor ce conservaseră patrimoniul material şi spiritual. Mai mult aceşti venetici, în postura de ocupant, tot unul care nu munceşte au dat "asistenţă proletară" îndemnându-i să ia cu forţa ceea ce nu li se cuvenea, dar râvneau. Acestora puţini li s-au alăturat de la oportunişti şi lichele până la "inteligenţii" dornici de o parvenire rapidă în posturi de conducere.

Cam aşa a fost începutul, prin încovoiere şi înşelarea celor de bună credinţă prin minciună şi fals, în prima fază.

Acum există un motiv de declanşarea ostilităţilor. Au sărit "muncitorii" în ajutorul ţăranilor trândavi şi în câteva duminici au luat drumul satelor să le repare uneltele. Erau însoţiţi de "călinescieni" care le propovăduiau celor din jur despre "lumina venită de la răsărit" şi fericirea ce-i aşteaptă prin unirea muncitorilor cu ţăranii, în timp ce se ascuţeau sapele si lopeţile....

Mersul la sate Duminica mai avea un scop şi mai parşiv, de a sustrage pe ţărani de la Biserică...

In numele celor "săraci" s-a început terorizare populaţiei şi acuzarea de "fascişti" şi "trădători" a celor ce încercau să-i combată cu date şi argumente pe cei numiţi de populaţie "Fără Neam şi Dumnezu."

Apărarea ţăranului prin cote a devenit şi mai asupritoare, de clasă accentuându-se, la care s-a adăugat seceta nenorocită ce a venit tot de la răsărit, făcând pe Moldoveni să umble cu sacii pe mână în căutarea hranei. Nu pot fi uitate acele peregrinări, în necunoscut, cu trenurile foamei. Guvernul în loc să vină în sprijinul celor loviţi de această dramă, a venit după modelul sovietic, ci o nouă povara "introducerea unei cote obligatorii de grâu pentru asigurarea pâinii orăşenilor."

Inflaţia generată şi dirijată de politica economică atinsese cifre incredibile în raport cu veniturile. Iată un exemplu grăitor de la sfârşitul anului 1946 până în primăvara următoare adică de pe perioada furtului alegerilor până la arestarea lui Iuliu Maniu;

Un învăţător începător avea în primul an 200.000 lei pe lună, iar directorul de şcoală primară cu două gradaţii primea o jumătate de milion, la ţară.

Un student ca să înveţe, bursier pe bază de examen, primea 80.000 pe lună.

Pe piaţă brânza costa între 250.000 si 300.000 lei, mălaiul 50.000 lei kg., cartofii 55.000 lei kg, strugurii 50.000 lei, iar usturoiul peste 100.000 lei kg.

Şi cotele de grâu au crescut din nou în 1948, şi cele de carne la fel.

Pentru veridicitate dau relatările învăţătorului Gheorghe Popa, directorul şcolii din comuna Basăşti de pe valea Tazlăului, din judeţul Bacău, care trecuse prin două războaie mondiale, dar aşa ceva nu văzuse, şi nici nu îşi imaginase că se poate petrece într-o ţară aşa de bogată ca România.

"Cotele au fost în aşa fel mărite încât nu producea pământul cât trebuia să predau. Obligativitatea de predare a laptelui Întrecea cu mult cantitatea pe care o puteam mulge dela cele două vaci. De asemenea trebuia să predau bovine şi ovine pentru a acoperi cota de carne la care eram impus. Pentru a face faţă cumpăram de pe piaţă animale, la preţuri foarte mari. Sumele primite pentru produsele predate erau foarte mici, bani daţi în bătaie de joc.

De teama închisorii trebuia să acopăr cotele impuse. Anii următori au adus noi măriri de cote şi mai drastice.

In doi ani consecutivi, 1947, 1948 mi s-a luat tot grâul de la arie, fără să-mi se lase vreun bob. Şi anul următor trebuia să fac însămânţările tot sub ameninţarea închisorii. Aveam obligaţia să predau 700 kg. de ceapă iar eu pusesem numai un răzor. A trebuit să trimit la Batineşti în judeţul Putna ca să cumpăr cantitatea cerută, iar costul a fost cât al unei vaci bune de rasă Simental.

Eram obligat să dau circa 20 de litri de lapte pe zi de la 2 vaci pe care le aveam. Am fost nevoit sâ trimit la Moldova Noua (Sulița în Bucovina) pentru a cumpăra unt ca să predau în contul laptelui. Pentru a face faţă obligaţilor mi se lichidase totul. Dar nu aceasta mă îngrijora şi nici arestarea nu mă înspăimânta, ci faptul că prin lipsa mea vor fi obligaţi copiii mei să predea cotele. Ei erau studenţi la Iaşi, expuşi exmatriculării şi arestării pentru nepredare. Deci pierdeau anii de studii. Pământul nu vroiau să-1 ia. Diabolic sistem."

SPICUIRI DUPĂ SECERATUL DIN 1947

Invățătorul Marin Ghinea, trecut prin două războaie mondiale, povesteşte:

"La sfârşitul lui Iunie 1947, în sudul Olteniei lumea adunase grâul la maşinile de treierat şi-l aşezase în stoguri.In comuna Rast din județul Dolj, aşezată la 17 km. sud de Băileşti, țăranii n-au mai vrut să-l treiere. Imediat au fost anunțate autoritățile şi la fața locului şi-a făcut apariția prefectul Cumpănaşu, fost preot răspopit, fără vocație pentru altar, dar cu daruri ascunse ce l-au propulsat până la gradul de general de securitate.

Venit la fața locului, a început să discute cu țăranii pentru a-i convinge să înceapă treieratul. Deoarece cotele prea mari reprezentau motivul, mai mari chiar decât producea pământul (fiind după marea secetă din 1946), prefectul le-a explicat că este o datorie patriotică, către stat, ca toți să şi-o achite.

-Bine, bine, au zis oamenii, să o achităm, dar când nu avem să luăm nici pentru sămânță, cu ce să achităm ?

Atunci moş Ion a ieşit din rândul oamenilor şi a grăit:

- Domnule prefect, oamenii nu că nu vor să treiere, fiindcă toți o s-o facă, dar le este teamă că li se iau şi paiele.

- Nu, oameni buni, nu vă ia nimeni paiele, a răspuns prompt părintele prefect!

- Vedeți fraților, a intervenit moş Ion, c-o să vă duceți cu paiele acasă, după un an de muncă şi cu sacii goi pe mână !?

A înghitit-o Cumpănaşu, oamenii i-au râs în nas, dar aceasta a fost realitatea crudă, a încheiat învățătorul Marin Ghinea povestea pe priciul din Jilava."

El fusese "depistat" ca instigator, ca fost național țărănist, deşi nu fusese la aria de treierat. Pe câmpia bihoreană, în apropiere de vărsarea pârâului Holod în Crişul Negru, locuitorii satelor Câpâlna, Ginta, Chesa şi Rohan au refuzat să treiere cerealele. Secretarul unei comune, care i-a amenințat şi a încercat să-i forțeze să înceapă treieratul, a fost băgat în toba batozei. Prefectul județului, venit să intervină pentru liniştirea spiritelor şi începerea treieratului, a scăpat fugind pe fereastra din spatele primăriei. Maşina i-a fost răsturnată şi incendiată. In fața acestei situații, autoritățile locale au pactizat cu țăranii locului.

Paul Andrei, alias Polak, primul procuror de la Oradea, a trimis imediat la fața locului pe unul dintre procurorii subalterni care nu era membru de partid (cu intenția de a-l compromite şi scăpa de el), însoțit de o companie de jandarmi, în majoritate subofițeri, cu echipament de luptă (carabine, mitraliere) sub conducerea şefului legiunii de jandarmi din județul Bihor.

Intr-una din comune în care a ajuns, țăranii (bărbați, femei şi copii) înarmați cu bâte, coase şi furci erau pregătiți pentru înfruntare.

Procurorul delegat şi comandantul legiunii, înconjurați de cercul de protecție alcătuit din jandarmi, erau în fața primăriei încercând să discute.

Cercul din ce în ce se strângea în jurul lor sub presiunea mulțimii care vocifera împotriva cotelor, strigând că nu dau grâul ca să meargă în Rusia, sau în altă parte. În acelaşi timp se aduceau insulte procurorului Polak, un zbir lipsit de caracter, care, după ce fusese acuzator public la Cluj şi se pretase la falsificarea alegerilor din 19 noiembrie 1946, încerca acum să le ia țăranilor prin forță, rodul muncii lor chinuite. Vestea despre fărădelegile lui Polak se dusese peste tot.

Comandantul legiunii de jandarmi, înspăimântat de proporțiile revoltei şi în imposibilitatea de a începe o cercetare pentru descoperirea "instigatorilor", a cerut procurorului autorizația de a deschide focul.

Procurorul, magistrat de carieră, dându-şi seama de nemulțumirea țăranilor care avea o bază logică, a refuzat solicitarea căpitanului, a înlăturat cercul de jandarmi şi a ieşit în față adresându-se mulțimii:

- Oameni buni, eu nu sunt procurorul Polak. Sunt român şi am venit să vă ascult durerile şi să discut cu nişte români, mă numesc Ion Musculiu.

-Auziți mă, că nu e Polak ! strigau oamenii şi încercau să potolească femeile care erau mai arțăgoase.

După ce procurorul Ion Musculiu le-a explicat că nu a venit să facă arestări, ci ca să lămurească lumea că obligativitatea cotelor este o consecință a despăgubirilor de război, s-au auzit voci din mulțime:

- Dar Basarabia şi Bucovina nu sunt cotă destulă pentru nesățioasa Rusie ?!

- Dar mie cine îmi dă cotă pentru bărbatul care mi-a murit şi m-a lăsat cu o casă de copii ?

Procurorul le-a spus că nu e normal să fie aşa de mari cotele şi probabil s-au făcut greşeli la aplicarea lor. Le-a promis ca o să aducă la cunoştință această situație spre a fi rezolvată.

Mulțimea s-a liniştit şi a încercat să se retragă, dar nu prea mult, urmărind intențiile domnilor de la oraş în care nu mai aveau încredere.

Cele zece camioane cu jandarmi au părăsit comunele nemulțumite, fără a se fi produs vreun incident.

Procurorul Ioan Musculiu a fost învinuit că a compromis acțiunea guvernului deoarece nu a operat arestări. În luna februarie următor a fost scos din magistratură, cu un lot de epurați.

Procurorul şef Andrei Paul(Polak) afirma atunci că justiţia va trebui să treacă în totalitate în mâinile poporului şi că Lucretiu Pătrăşcanu, ministrul Justiţiei, era deja condamnat la moarte la aceea oră, aşteptându-se doar momentul arestării şi executării hotărârii de partid.

Poziţia procurorului şef era solidă şi avea acces la unele informaţii confidenţiale din cercul iniţialilor vremurilor "noi". Multe se spuneau şi despre soţia lui, care trecuse prin lagărele naziste şi mai executase 3 ani în România, pentru crime împotriva umanităţii.

Până la urmă, nici Polak n-a mai fost procuror şef... a înaintat pe linie moartă. Am insistat asupra acestui incident, pentru că reprezintă preludiul revoltelor sângeroase din câmpia bihoreană care vor înroşi anul 1949.

O altă pacoste pe capul ţăranilor a fost aceea a conducătorilor locali. Au fost făcuţi preşedinţi de sfat (primari) şi preşedinţi de colectiv dintre oamenii cei mai decăzuţi, dintre care foarte mulţi nu ştiau să iscălească decât cu degetul, iar alţii îşi băuseră tot ce câştigaseră până şi bucata de pământ moştenită. Partidul comunist îi socotea proletari "exploataţi" de chiaburi, adică de oamenii care munciseră şi agonisiseră pentru familie şi copii.

De aceşti nenorociţi, ca şi de alţii, puterea populară s-a folosit cât au avut nevoie şi după aceea i-au dat afară ca incapabili şi unii au ajuns la închisoare.

Pentru a ilustra începutul vieţii noi la sate, trebuie relatată situaţia din comuna Vânători, identică cu a sute de alte comune, cu alte nume.

Acolo a fost făcut primar Filip Niţă, un om sărac, căruia îi plăcuse vrajba, ştia însă numai să semneze, dar nu reuşise să-şi cumpere nici încălţăminte. Când sorţii au căzut asupra lui, s-a dus la primărie în picioarele goale ca să se instaleze. Domnul primar Filip Niţă avea şaretă la dispoziţie şi se plimba prin sat ca Vodă prin lobodă, căci îi plăcea să fie mândru. Când a venit vremea să meargă la raion pentru instructaj, adică să primească dispoziţii, l-a luat secretarul Vasile Coman şi l-a dus într-o prăvălie cumpărându-i nişte papuci de cauciuc, din fondul primăriei, fiindcă "nu se face să mergi desculţ, nea Niţă !"

Si într-un an de zile, cei doi au lichidat averea încredinţată.

Venea Vasile Coman şi-i dădea să iscălească lui nea Niţă câte un bilet, ba pentru un miel, ba pentru o oaie, ba nişte brânză, că cer cei de la raion. De fapt ei îl puseseră în funcţie şi cum să nu le dea şi lor, să-i omenească ?

Dar dacă şefilor le dă, de ce să nu mănânce şi ei o bucată de miel, că n-o fi foc? Fată oaia altul la primăvară. Si se-ncingea o masă tovărăşească, udată din belşug, fie cu ţuică, fie cu vin.

Aşa au dus-o până-n primăvară când au constatat că nu mai avea cine făta. Lichidaseră averea tovărăşeşte.

Au fost aduşi alţii mai cu experienţă s-o refacă... şi ciclul continua...

La Purani, pe valea Glavaciogului puseseră primar pe Ion Savu, tot desculţ şi tot fudul, iscălea cu degetul.

IZBUCNIREA NEMULŢUMIRILOR

In derâdere, Gheorghiu Dej declara pe 21 feb.1948 că este "necesară întărirea economică a micului producător", căruia de fapt i se luase până şi dreptul de a-şi valorifica produsele dacă i-ar mai fi rămas după atâtea obligaţii, impozite şi cote ce urma să le achite.

Guvernul, care fixa obiectivele economico-politice şi dădea directive, a înfiinţat „Comisia de Stat a planificării” care, pe 6 iulie 1948, a publicat în Monitorul Oficial nr.153, regimul de colectare al cerealelor.

La art.2, alin.5, parcă în bătaie de joc se menţiona: „Cantităţile de predare vor reprezenta o parte din prisosul de cereale, restul rămânând la dispoziţia producătorilor pentru sămânţă, consum sau vânzare”. Iar la articolul 8, alineatul 1, se preciza "Colectarea se va face direct de la batoză".

In schimb, oamenii plecau cu sacii goi pe mână, de la batoză.

Teroarea se instalase deja peste ţară şi era continuarea celei din 1947. Încă din martie au început arestările în înscenarea procesului "Mişcării Naţionale de Rezistenţă" conduse de inginerii Alexandru Pop şi Ion Bujoiu şi a culminat cu arestarea pe 15 Mai 1948 a 4000-5.000 de legionari.

Această acţiune declanşa preludiul valurilor de arestări ce nu vor conteni până în 1964 şi care va constitui totodată naşterea nucleelor de rezistenţă armată din munţii României împotriva jafului dezlănţuit de comunişti asupra satului românesc.

Era o reacţie faţă de abuzurile care se intuiau că vor fi prin declaraţiile permanente ale conducerii impuse, faţă de introducerea modelului sovietic în societatea românească.

Sistemul de obligaţii de tot felul impus clasei ţărăneşti la care se adăugau sancţiunile foarte aspre cu închisoarea pentru neîndeplinire, era un prim semnal la ce se putea aştepta ţăranul român.

Declaraţiile făcute după "eliberare" în favoarea lor fuseseră vorbe goale, pentru amăgire până ce vor lua toate frânele puterii în mâini.

După ce i-a sărăcit, acum în 1948 se trecea la accentuarea fazei întovărăşirilor şi a distrugerii răzoarelor dintre proprietari. Era evident ce se urmărea.

S-au pregătit activişti dintre muncitorii din întreprinderi, care alături de cei de la raion au pornit ca lăcustele asupra satelor, după culesul recoltei şi înaintea arăturilor de toamnă, în vederea însămânţărilor. Era normal ca să se producă reacţii ţărăneşti.

REVOLTELE DIN JUDEŢUL PRAHOVA - COMUNA LOLOIASCA

În data de 24 septembrie 1948, la primăria comunei Loloiasca au venit şi membrii organizaţiilor de masă din comuna Tomşani-Magula, unde îndrumătorii de partid comunist, Vişineasu Vasile şi Herţoiu Ioan de la Plasa Urlaţi, au prelucrat conform hotărîrilor de la judeţeană Prahova, problema asolării şi comasării prin desfiinţarea răzoarelor. Cu această ocazie, în această şedinţă restrânsă, li s-a spus că acesta este primul pas spre colhoz.

S-a hotărât ca în ziua de 26 septembrie să se ţină adunări cu ţăranii din comuna Loloiasca şi satul Magula pentru a se lămuri lumea cu privire la desfiinţarea răzoarelor şi comasare. Comuna Loloiasca era situată la circa 12 km de Urlaţi, pe şoseaua Ploieşti-Buzău şi foarte mulţi ţărani din comună erau şi muncitori la Ploieşti sau la sondele petrolifere care tocmai se naţionalizaseră pe 11 iunie 1948.

In dimineaţa de 26 septembrie, primarul Duţu Constantin a trimis pe gardianul primăriei să anunţe că la ora 10 va avea loc o adunare la şcoală cu îndrumători de la plasă şi judeţeană în vederea însămânţărilor de toamnă.

La venirea delegaţiilor, nu au găsit pe nimeni la şcoală. Ţăranii erau în faţa cârciumii şi dezbăteau ei ceea ce ştiau că le vor spune domnii de la oraş.

Grupul era destul de mare, 40-50 săteni şi agitat de problemele ce îi aştepta.

Când au venit îndrumătorii, ţăranii erau înfierbântaţi cu primarul, căruia îi strigau: "Noi muncim pământul, noi producem grâul şi domnii de la oraş îl mănâncă, iar nouă care muncim la oraş nu ne dă pâine pentru că avem pământ. Ei au pânză şi încălţăminte pe cartelă iar noi nu avem cămăşi pe noi şi umblăm desculţi".

La apariţia "politrucilor", au început să spună că nu vor colhoz ca în URSS, să umble cu tinicheaua legată la brâu, că ei nu desfiinţează răzoarele...

Alţii l-au prins pe Manea Minea, care fusese trimis de primar să ia măsura la nişte parcele cu grâu, şi după ce l-au întrebat de ce măsoară pământul altora, l-au bătut.

S-au dus la primărie şi i-au luat la goană pe veneticii veniţi pentru a le strica viaţa şi liniştea lor.

Noaptea au venit de la Securitate şi au arestat pe Tudose Marin, Tudose Tănase şi Burlacu Marin şi i-au dus la Securitatea din Ploieşti, de curând înfiinţată. Au fost anchetaţi numai cum Securitatea ştie s-o facă, de locotenentul Vasile Gheorghe şi, după ce i-a încadrat ca instigatori, le-a făcut dosar de trimitere în judecată pe care l-a semnat şi lt.col. T.Dincă pe 4 Nov.1948.

Si au zăcut prin Securitatea Ploieşti şi închisoarea Târgşor până în luna Februarie 1949, când au fost trimişi în judecată la Tribunalul Militar Braşov.

SATUL MAGULA

Satul Magula se găsea situat la 4 km. sud de Loloiasca, pe drumeagul ce dă în şoseaua Ploieşti -Urlaţi.

Aici, adunarea a fost convocată tot pentru dimineaţa de 26 septembrie, dar neprezentându-se ţăranii, s-a amânat pentru ora 14 şi a început la orele 16, fiind condusă de pretorul plasei Urlaţi, Vasile T.Rădulescu.

Auzind oamenii că este vorba de desfiinţarea răzoarelor şi comasare, au început să vocifereze şi s-a dus la el Marin R.Tache, care i-a spus:

"Domnule pretor! mi-a luat grâul, mi-a luat porumbul, am răbdat, mi-a luat lâna şi acum vrei să-mi iei şi pământul? Facem omor! Vrem libertate!"

Lumea a început să aplaude şi să se agite.

In acest timp, primarul Ion.C.Alecu scria pe o hârtie. S-a dus la el ţăranul Vintilă S.Ion şi l-a întrebat ce scrie, la care el a răspuns "ce te interesează", ş-acesta l-a lovit cu pumnul. Au mai sărit şi Enache Preda şi Gherghina Sălceanu, doborându-l jos. Invăţătorul Câmpeanu Gh.Gheorghe a sărit să-i ia apărarea şi atunci sătenii au sărit pe el. Pretorul care a căutat să-i liniştească a fost şi el luat la bătaie.

Bătaia generalizându-se, pretorul a fugit şi s-a ascuns în podul unei case din apropiere. După el, bumbăcit, a fugit şi învăţătorul care s-a ascuns în pivniţa aceluiaşi cetăţean. Lumea agitată i-a căutat şi i-a scos din ascunzătoare, continuând să-i lovească. Cu greu au fost ascunşi.

Intre timp s-a anunţat plasa, de unde a venit miliţia şi cu doi jandarmi la circa 20 de minute. Şi aceştia au fost loviţi iar unui jandarm dezarmat i s-a rupt şi arma, care a fost aruncată. Maşina a fost răsturnată.

Satul Magula a intrat în stare de alarmă. A doua zi seara şi în noaptea de 27 spre 28, au sosit poliţie şi jandarmi. Marin G.Stelian a tras clopotul de la biserică, anunţând pericolul, iar Ion St.Vintilă, călare, alerga prin sat strigând că au venit hoţii peste noi.

S-au făcut arestări multe, vinovaţi sau nevinovaţi din care securitatea va alege ce va crede de cuviinţă pentru a-şi îndeplini planul de a îngrozi satele, fiindcă trebuia dat un exemplu, ca să audă şi alţii. Printre arestaţi se aflau:

Ion C.Alecu (primarul socotit vinovat principal), Mihai R.Tache, Constantin C.A.Dumitru zis Burghiu, Gheorghe I.Dumitru zis Gică Burghiu, Marin Gh.Stelian, Dumitru Ion zis Burghiu, Enache A.Preda, Vintilă St.Ion, Naftan

Dumitru. Au mai fost arestaţi şi eliberaţi după vreo două luni: Constantin Negulescu, Mihail Negulescu, Nanu Ion, Marin R.Constantin şi Alexandru Iordache zis Colgeanu.

Ancheta a fost făcută de locot. Vasile Gheorghe de la Securitatea Ploieşti, cu bătaie şi schingiuiri ca la Securitate şi după ce au stat şi în depozitul de la Târgsor în Februarie 1949, au ajuns la Braşov pentru a fi judecaţi ca "instigatori" la revoltă.

Securitatea nou înfiinţată nu mai putea face faţă valului de nemulţumiri ce se abătuse peste ţară în urma represiunii dezlănţuite.

Este interesantă încheierea raportului nr.5/19637 din 4 noiembrie 1948 către "Direcţia Generală a Securităţii poporului", semnată de lt.col. T.Dincă de la Securitatea Regională Ploieşti şi în care se spune:

"Vă rugăm să binevoiţi a ni se da ordin de urmare, indicându-ne Tribunalul Militar unde urmează a trimite vinovaţii menţionaţi, precum şi aprobarea urgentă asupra punerii în libertate a persoanelor citate. Intrucât arestul existent la această Direcţie este supraaglomerat, iar la penitenciarele din raza noastră nu mai sunt locuri. "

Doi dintre "tovarăşii" îndrumători ai P.M.R., Vişinescu Vasile şi Hereţoiu Ioan, au fost daţi afară din munca de partid, pentru că prin modul expunerilor în faţa Organizaţiilor de masă, au putut răspândi ideea că se intenţionează înfiinţarea colhozului, adică pe limbaj ţărănesc au spus adevărul.

PRESIUNI DIN SÂNUL COMUNIŢĂŢILOR SĂTEŞTI

Regimul comunist era hotărât să folosească toate mijloacele pentru îngenuncherea ţărănimii.

După ce pe 13 aprilie 1948 a "votat" în unanimitate "Constituţia", favorizând schimbările structurale şi creând instrumentele "legale" de a se subordona modelului sovietic, a creat prin Decretul 221/30 Aug.1948, Direcţiunea Generală a Securităţii Poporului, având ca scop "apărarea cuceririlor democratice şi asigurarea securităţii Republicii Populare Române contra uneltirilor duşmanilor din interior şi exterior."

Cu alte cuvinte s-a pus bazele aparatului represiv renunţându-se la cadrele fostei Siguranţe care nu mai erau sigure şi care deja începuseră să fie arestate.

A apărut în noua formulă Miliţia la sate în mai mare număr şi mai organizată decât fusese până atunci jandarmeria.

După crearea Partidului Muncitoresc Român, prin subordonarea social democraţilor de către comunişti, la sate se vor întări organizaţiile de bază şi se va face simţită prezenţa îndrumătorilor politici cu misiunea de a devenii ochii şi urechile securităţii, prin extinderea numărului informatorilor.

După ce îndepărtaseră din viaţa satului reprezentanţii partidelor, s-a încercat folosirea intelectualilor satelor pentru a convinge pe ţărani să ducă grâul la arie, să intre în întovărăşiri sau colective şi să plătească impozitele. Era vorba de antrenarea corpului didactic şi a preoţilor.

Presiunea asupra Bisericii a început prin crearea Sindicatului preoţilor ortodocşi, prin pensionarea forţată a ierarhilor şi înlocuirea lor cu elemente docile la discreţia partidului, pe 31 martie 1948 şi mai ales după impunerea Iui Iustinian Marina ca Patriarh, prin moartea voită a lui Nicodim.

Pentru ca modelul sovietic să fie impus şi în domeniul bisericii, Moscova a convocat în luna iulie Congresul Pan-ortodox unde, între primele dispoziţii, a fost lichidarea influenţei bisericii greco-catolice şi a Vaticanului.

Imediat, pe 19 iulie 1948 s-a denunţat Concordatul cu Vaticanul şi s-a trecut la desfiinţarea Bisericii Greco-catolice pentru ca, înglobând-o în cea ortodoxă, să o folosească în noua etapă de socializare a agriculturii ce urma să fie anunţată nu peste mult timp.

Odată începută represiunea împotriva bisericii greco-catolice, a început şi riposta ţăranilor care s-a manifestat violent şi în foarte multe sate.

Prima ciocnire a ţăranilor cu Securitatea a avut loc la mănăstirea Bixad situată la poalele muntelui Oaş.

In noaptea de 15 octombrie 1948, Securitatea a năvălit în chiliile mănăstirii, percheziţionându-i, terorizându-i şi încercând să-i facă să se desolidarizeze de Vatican.

Un călugăr a reuşit să se furişeze şi să tragă clopotul. In zece minute, mănăstirea s-a umplut cu ţărani înarmaţi cu furci şi topoare care care au trecut la distrugerea podurilor pentru ca să nu poată veni securitatea cu întăriturі.

Călugării au fost luaţi sub scutul populaţiei, care i-a ascuns prin satele din împrejurimi: Trip, Târşolţ , Cămârzana, Moiseni . . .

Dar securitatea nu a cedat. In noaptea de 18/19 octombrie, forţe masive de la Satu Mare, Dej şi Baia Mare, peste 150 soldaţi înarmaţi au asaltat pentru a doua oară şi au arestat 23 de călugări şi pe venerabilul stareţ Atanasie Maxim pe care în cârje l-au târît prin închisoarea de la Satu Mare. A murit şi a fost înmormântat în satul Bucium-Sălaj.

Rezistenţă înverşunată au opus şi ţăranii din Homorodul de Jos(lângă Seini) şi din satele Cicârlău, Chitila şi Trip.

In vestitul sat Moiseni, ţăranii au refuzat să intre în biserică, în timpul cât preotul ortodox adus de securitate a slujit şi după ieşirea lui au intrat ca să se închine.

RĂZMERIȚA DIN LĂPUȘUL ROMÂNESC

Comună mare, cu două biserici, una-n Deal şi alta-n Baltă, cu oameni cu frica lui Dumnezeu, a cunoscut urgia comunistă revărsată asupra acestei comune dinspre Izvorul Lăpuşului.

Țăranii erau păstoriți de Atanase Oniga, un om dăruit oamenilor, despre care se dusese vestea în "Țara Lăpuşului".

După instrucțiunile Bucurestiului de lichidare a greco-catolicilor, Nicolae Briceag, călăul făcut ofițer de securitate la Dej şi-a ales drept țintă pe preotul Atanase Oniga. Până în luna septembrie l-a arestat de 3-4 ori, l-a adus în beciurile de la Dej, l-a bătut până i-a zdrobit oasele de nu mai putea merge, de l-a dus acasă, cu carul, fratele lui, Sofron Oniga.

Fiind hram mare, de Sfântul Dumitru, după atâta absență, preotul s-a hotărât să facă un efort şi să vină pentru a sluji la cele două biserici.

Cum Nicolae Briceag îi promisese că de mâna lui va pieri, casa parohială era pusă permanent sub observație. Vestea sosirii s-a răspândit, lumea pregătindu-se de Liturghie, dar şi grupul activiştilor de partid din plasa Tg.Lăpuş şi-a făcut apariția. Era format din Timofte Plăian, Gheorghe Rus şi Gheorghe Rozan(un lingurar din comuna Răzoare, de la vreo 20 km) şi veniseră cu aceeaşi insistență de a trece credincioşii la biserica ortodoxă.

Preotul Atanase Oniga i-a refuzat politicos, în aprobarea unanima a mulțimii şi în fruntea țăranilor, s-a îndreptat spre biserică.

A slujit la cele două biserici, urmat de aproape tot satul.

Revenit acasă după slujbă a stat de vorbă cu fiul său Puiu şi cu preoteasa Clara, sfătuindu-i să fie tari, fiindcă vor veni vremuri grele şi pentru ei şi pentru țară, retrăgându-se pentru a-şi scrie testamentul, înainte de plecare.

Era pregătit să- şi continue drumul până la capăt.

Intre timp, se auzea zarvă mare, afară, ce venea dinspre râu. A ieşit să vadă ce se petrece.

Activiştii de partid care încă erau în sat, căutând să rupă pe câte unul de la vechea credință, aducând cuvinte de ocară la adresa bisericii şi a preotului, au fost forțați să intre îmbrăcați cum erau în apa Lăpuşului şi să-şi facă sfânta cruce.

In timp ce învățau să-şi facă crucea a apărut şi preotul pe mal, care în fața spectacolului, s-a adresat sătenilor:

"Să ştiți că ceea ce faceți nu este creştineşte si, în plus, mi-ați făcut un rău mie prin aceasta, deoarece ei nu sunt primii vinovați, ci alții mai sus ca ei, aşa că vă rog să-i lăsați în pace..."

Spre miezul nopții, satul a fost invadat de zeci de camioane pline cu militari securişti de la Dej. Țăranii, de la mic la mare au ieşit îndreptându-se spre cele două biserici spre a le apăra, iar alții spre casa preotului.

Securitatea s-a repezit şi a început să smulgă din mulțime şi să încarce camioanele la refuz, îndreptându-se la Tg.Lăpuş, unde au făcut o primă triere.

Ioan Man Paladina, Perta Dochia, Pop Dochia a lui Nicolae, Pop Măriuca a Hodriganului, Hodja Ion, Mureşan Nicolae, Tulici Ioan al lui Nicolaie Petruț. Au rămas în continuare arestați vreo 40 de țărani, printre care: Nichita Nicolae, Oniga Clara(preoteasa), Mit Ruxandra, Pitiş Ion al lui Alexa, Mit Nicolae ,Jiurjiu Măriuca , Creț Titiana, Bolchiş Nicolae, Toma Vasile, Man Vasile , Coman Grigore, Pop Gheorghe, Dolha Costa, Man Ioan, Pitiş Ioan al lui Nicolae, Dumitru Ioan.Bogza Dumitru...

Aceştia au cunoscut torturile lui Nicolae Briceag. Trimişi în judecată, au fost condamnați prin Sent.500 /11 Feb.1949 a Trib. Mil.Cluj.

Preotul Atanase Oniga a luat calea Codrului, ascunzându-se în Culmea Brezei pe Valea Hranei, în apropierea comunei Dealu Mare, împreună cu studentul Mircea Dobre. Un pădurar din Rohia a trădat, anunțând Securitatea despre locul unde e ascuns preotul. De Bobotează, în noaptea de 5/6 Ianuarie 1953, casa a fost înconjurată. Studentul s-a predat, preotul refuzând să-i dea pistolul să se sinucidă. In schimb el a blocat uşa cu spatele.A fost ciuruit de 32 de gloanțe trase de Securitate.

Bunul părinte Oniga a murit pe masa de operație la Dej.

Pe 15 Aug.1948 a avut loc o revolta țărănească în Odoreu-Satu Mare, în care a fost împuşcat Ghiulai Alexandru.

Datorită arestărilor şi represiunii asupra satelor, în anul 1948 au început să se creeze nuclee de rezistență armată în munții şi codrii României. Apar grupe de partizani în Obcinile Bucovinei, Culmea Stânişoara-Vatra Dornei , Vrancea, Babadag, Dragoslavele, Semenic, Muntele Mare, Valea Drăganului, Țibleş şi numărul lor se va mari în anul următor, ajungându-se la ciocniri cu Securitatea. Din aceste grupe de partizani făceau parte foarte mulți țărani exasperați de persecuțiile ce se abătuseră asupra satelor.

PREGĂTIREA COLECTIVIZĂRII

Deşi campania pentru înființarea întovărăşirilor şi distrugerea răzoarelor în vederea comasării terenurilor agricole începuse mai de mult, deşi multora dintre țărani li se schimbaseră locurile bune cu altele date în "viroage", pentru refuzul de a se uni cu pleava satului, acestea erau socotite doar lucrări premergătoare în vederea colectivizării.

Toate declarațiile făcute în 1944-46, că nu se pune problema colectivizării, vor rămâne simple minciuni comuniste, ca toate promisiunile făcute.

Aşa se va întâmpla şi cu declarațiile făcute despre garantarea proprietății, despre amăgirea cu împroprietărirea din 1945, prin care se lăsaseră în proprietate maximum 50 de ha. şi aşa se va întâmpla şi cu Decizia nr.819/17-04-1946 a Ministerului Agriculturii şi Domeniilor, prin care proprietarii erau îndemnați să-şi completeze inventarul mort şi animalele de tracțiune necesare exploatării raționale a cotei neexpropriabile, cu asigurarea că uneltele şi animalele astfel procurate nu vor mai face obiectul unei noi exproprieri.

Comuniştii îsi continuau politica după modelul sovietic, conform directivelor primite după 6 martie 1945. Cei care atunci spuneau una, acum făceau alta, cu aprobarea unui Parlament ieşit din furtul alegerilor din 19 noiembrie 1946.

Pe 2 octombrie 1948, Ana Pauker declara că victoria socialismului în România nu este de conceput fără îndeplinirea colectivizării.Iar după ce se interzice comercializarea brânzeturilor, untului şi a produselor derivate (Decizia Ministerială 1182 din Mon.Oficial 255/2-11-1948), a urmat elogierea modelului de colectivizare de către Teohari Georgescu, cu ocazia aniversării a 31 de ani de la revoluția rusească.Nici Gheorghiu Dej nu s-a lăsat mai prejos şi pe 27 decembrie 1948 declara:

"...trecerea țărănimii în gospodării colective este singurul mijloc prin care țărănimea săracă şi mijlocaşă poate scăpa din starea de mizerie şi înapoiere".

Tot el încheia lauda adusă colectivizării printr-o nouă minciună:"...sub nici un motiv şi în nici un caz țărănimea nu trebuie să fie forțată să treacă la forma gospodăriilor colective."

Intovărăşirile erau depăşite urmând să se transforme în colective prin "convingere" care va stoarce lacrimi.

1949 - An De Lacrimi Şi Sânge

"In agricultură, obiectivul principal este pregătirea şi realizarea măsurilor care să asigure îndrumarea acestui sector spre socialism".(B.O.nr.1/1 Ian.1949)

La început s-a întărit Ceka "o structură uşoara, docilă, imediat operațională şi fără chițibuşuri judiciare" perfecționată şi pusă la dispoziția lui Felix Derjinski, străin de poporul rus şi care a acționat pentru instalarea dictaturii proletariatului.

Respectând modelul sovietic, s-a creeat -Direcția generală a securității poporului- punându-se sub conducerea lui Pintilie Gheorghe alias Bodnarenko, tot străin de neamul românesc, devenit brațul înarmat al dictaturii proletare ce a dezlănțuit cea mai cruntă teroare, arestări, înscenări de procese , deportări, într-un cuvânt, distrugerea celor mai harnici şi buni gospodari.

Baza operațională fusese constituită, perfecționându-se tot mai mult pe parcurs, cu sprijinul unora dintre români, fiindcă altfel nu se reuşea.

După ce se interzisese comercializarea brânzeturilor şi a produselor derivate, pe 14 ianuarie 1949, s-a luat şi laptele de la gura copiilor prin fixarea cotelor de lapte, de la cei ce dețin cu orice titlu vaci şi bivolițe de lapte.

Intre timp, Ministerul agriculturii întocmise două tabele: unul cu toți proprietarii de terenuri agricole cu exploatări de 50 ha, în baza ordinului confidențial nr.617.884 şi cel de al doilea tabel cu maşinile de tracțiune mecanică ce se aflau în stăpânirea proprietarilor particulari.

Iar prin Bul.0f.l/2 martie 1949 era numit Nicolae Ceauşescu ca ministru adjunct la Ministerul Agriculturii.

Derularea evenimentelor a avut loc cu o viteză uluitoare şi în secret. Pe 2 martie 1949 s-a adoptat Decretul 83 pentru completarea Legii nr.187/23 martie 1945 referitoare la înfăptuirea reformei agrare, prin care se lichidează resturile proprietății moşiereşti rămase după aplicarea legii. Se făcea mențiunea că fac obiectul exproprierii pământurile cu tot inventarul viu, mort şi clădiri, instalații agricole, produsele agricole, precum şi creanțele, titlurile şi participările decurgând din activitatea exploatărilor moşiereşti.

Operațiunea s-a desfăşurat în cel mai strict secret fiind convocați la județe cu o zi înainte muncitori bine selecționați, activişti de partid şi învățători devotați care au fost instruiți asupra derulării operațiunii şi împărțiți pe echipe ce aveau în plicuri destinația şi pe care le desfăceau numai la primăria unde erau duşi cu maşinile de la partid. Acolo trebuiau să ajungă la miezul nopții şi la ora 3 dimineața, toate echipele porneau în toată țara la aceeaşi oră, când năvăleau peste cei vizați a fi ridicați şi expediați înainte de lumina zilei din ziua de 2 martie. Toți care se găseau în casă, în cel mai scurt timp se îmbrăcau şi cu o valiză cu schimburi erau duşi la gara cea mai apropiată şi conduşi în domiciliul obligatoriu indicat în plicul fiecăruia, atrăgându-i-se atenția că nu va mai reveni niciodată în acel loc. Pe loc rămânea primarul şi se făcea inventarierea de către comisia fixată şi totul rămânea în administrarea primăriei până la noi ordine. Bineînțeles că s-a făcut jaf cu lucrurile mărunte şi de valoare.

In unele locuri inventarierea a durat câteva zile, sub lozinca după modelul sovietic: "Mâncați şi beți că totul este al nostru."

După datele publicate în studiul lui Dumitru Sandru în Arhivele Totalitarismului ar fi fost 7703 proprietăți peste 50 hectare, dar au mai fost incluse alte sute de proprietăți sub această limită, după bunul plac al comisiilor județene care întocmiseră tabelele.

In afară de ce s-au găsit la țară, au fost confiscate şi proprietățile de la oraş şi cei găsiți trimişi în domiciliu obligator.

Numărul celor loviți de consecințele acestui decret ridicându-se cu mult peste cifra de 20.000. După operația din 15 Mai 1948 a fost cea mai mare dislocare rapidă şi în cel mai scurt timp şi nu a fost ultima. Am mai putea menționa că până la acea data, deportarea a fost depăşită de dislocarea germanilor din 15 ianuarie 1945, ridicați din Transilvania şi Banat şi trimişi cu trenurile de animale în Rusia la muncă forțată.

Domiciliile obligatorii au fost fixate în oraşe, dar nu în județele de origine. De exemplu Tg.Jiu, Sibiu, Craiova, Cluj, Piatra Neamț, Râmnicul Sărat, Câmpulung Muscel, Galați şi alte localități. Unii dintre ei au fost arestați atunci sau ridicați din domiciliu obligatoriu pe 15 August 1952.

Altora li s-au înscenat procese în 1959 şi au fost condamnați la pedepse până la muncă silnică pe viață. Este exemplu foştilor moşieri adunați la Câmpulung Muscel, arestați în 1959 şi condamnați în lotul Constantin Noica - Dinu Pilat. Alt lot asemănător este format din moşierii moldoveni arestați în acelaşi timp la Piatra Neamț, de către Securitatea Bacău şi de asemenea condamnați la pedepse foarte mari în grupul Ghica - Flondor.

UN ȚĂRAN DE BUNĂ CREDINȚĂ

Până ieri, Ion slujise cu credință , ca argat, , pe boier. La boier avea uşa deschisă ori de câte ori avea nevoie şi niciodată nu pleca cu mâna goală. Acum ajunsese la sfat... primea şi da povețe... sau repeta cele auzite de la raion... trebuie semănat tot petecul de pământ lăsat paragina... trebuie dus grâul la batoză... să adunăm toate cotele ce le datorăm statului şi nimeni nu trebuie să se sustragă.

Acum era 1 martie şi în surdină auzi că s-a terminat cu moşierii, nu mai rămâne picior.

In capul lui Ion toate se răvăşiră... Poate n-o fi aşa, dar ce-ar fi dacă şi el ar face un bine celui care toată viața îi făcuse bine?

N-a mai stat pe gânduri, s-a furişat şi şi-a făcut apariția în tinda boierului , pe căi ocolite, ieşit ca din pământ.

Nu se auzise nici un lătrat de câine... nici un zgomot. Era numai fata măritată la Bucureşti după domnu inginer Marin Popescu.

- Săru-mâna, coniță, şi pe nerăsuflate începu: Vă rog să plecați de acasă unde credeți şi chiar azi...că vă arestează pe toți... săru-mâna şi a dispărut aşa cum a venit.

Conița de abia a apucat să spună un "mulțumesc Ioane"... cine ştie daca a auzit-o . . .

S-a dus imediat la boierul mare şi i-a spus:

- Tată, pleacă imediat, fiindcă ne arestează în noaptea asta.

- Cine crezi că îndrăzneşte? Cotele le-am dat, însămânțările sunt în curs şi vor fi gata la termen, ba i-am cinstit pe toți...N-a fost unul să vină de la Sfat ...de la Partid... dela Jandarmi şi să plece cu mâna goală...

-Tată, eu iau fetița şi plec.

-Treaba ta, eu rămân pe loc, în casa mea.

Cum a amurgit, conița a îmbrăcat şuba... pe Doinița a învelit-o bine... a luat-o în brațe şi cu câteva schimburi s-a urcat în birje şi i-a spus lui moş Vasile: "' la Bucureşti !'"

Viscolul îi biciuia o parte din față. Doina adormise încălzită de căptuşala din blana de miel. Calul alerga şi el, îndemnat mai mult de vânt decât de gura lui moş Vasile.

Pe o astfel de vreme, şoseaua era pustie. Nici n-au ştiut când au trecut prin Ciocăneşti... Frică le-a fost prin pădurea Săbăreni... dar au trecut fără să-şi dea seama şi moş Vasile deodată a rupt tăcerea :

- Coniță, gata... Chitila... încotro ?

- La Filaret !

După ce s-a încălzit puțin şi a tras o duşcă, moş Vasile a făcut calea întoarsă .

-Să ai grije, să ajungi cu bine şi să nu afle nimeni.

-Fără grijă, Coniță... numai Dumnezeu ştie... Să rămâneți cu bine şi cu nădejdea în Cel de Sus !...

După miezul nopții uşile conacului, erau deschise cu forța şi un foc de armă a amuțit lătratul lui Grivei. Conu' Mihai s-a pomenit cu liota peste el.

- Repede ia-ți valiza cu 20 kg. din tot ce vrei şi mergi cu noi, a zis şeful, un militar străin de locuri, în timp ce 3-4 s-au răspândit peste tot, ca la ei acasă...Doi au pornit cu bătrânul... De la sfat, că nu era departe, l-au dus la tren şi s-a pomenit, tot noaptea târziu, la Borzeşti.

Erau exact 4 ani de când tancurile ruseşti patrulau pe străzile Bucureştiului, impunând prin forță partidul care... atunci nu avea linie...

LINIA CC. A P. M.R. ÎN MARTIE 1949

Țărănimea "săracă şi mijlocaşă", după acest "act de dreptate socială" nu s-a ales nici cu firimiturile de la masa boierului. Fusese din nou mințită. Ei priveau cu nostalgie gândindu-se la ce va mai urma, în timp ce "sus", în CC al PMR erau dispute serioase după punerea în practică a decretului 83.

Doi dintre vice-preşedinții Consiliului de Miniştri s-au postat pe poziția că nu primesc nici o muncă, dacă nu li se repartizează sectoarele pe care le vor ei: Ana Pauker a cerut Ministerul Agriculturii, iar Vasile Luca, Cooperația şi Comerțul Interior şi Exterior , pentru ca aceste domenii să nu intre pe mâna altora, străini de "tradiția strămoşească".

Astfel Ana Pauker a fost însărcinată să ducă la îndeplinire hotărârile cu privire la creearea colhozurilor, traduse în româneşte "gospodării agricole colective." In instrucţiunile pe care le-a dat verbal şi scris, a impus instructorilor comitetului central şi secretarilor de judeţ, să creeze un anumit număr de G.A.C-uri în fiecare judeţ, cerându-le să folosească presiuni asupra ţăranilor muncitori care nu voiau să se încadreze în ele, socotindu-i elemente duşmănoase; numai şi numai pentru realizarea planului stabilit.

JUSTIFICAREA ABUZURILOR DUPĂ 5 ANI...

După moartea modelului sovietic – Stalin - şi arestarea lui Teohari Georgescu, acesta, în arest fiind, pe 17 dec.1955 o acuză pe tovarăşa Ana Pauker de abuzuri şi pe Vasile Luca, pentru că nu a trecut la atitudine hotărâtă faţă de ea, din cauza relaţiilor neprincipiale şi antipartinice pe care le-a avut cu Ana Pauker.

Astfel o acuză că fără ştirea şi aprobarea conducerii, a dat instrucţiuni organelor de partid şi de stat de jos, să facă promisiuni ţăranilor care urmează să intre în G.A.C., promisiuni care erau peste avantagiile stabilite de lege, care sunt : reducerea de impozite, ajutoare materiale şi înzestrarea cu pământ de la stat.

In urma acestor instrucţiuni, organele de stat şi locale au trecut la presiuni şi arestări, ducând la acţiuni de violenţă şi revolte împotriva organelor puterii de stat şi la desfiinţarea câtorva sute de colhozuri.

Tot Teohari Georgescu recunoaşte în aceste condiţii că la insistenţele Anei Pauker, a dat ordin să se aresteze elementele "duşmănoase" şi să intervină trupele de Securitate, şi nu a adus la cunoştinţa conducerii această atitudine.

Astfel se căuta să se justifice îndepărtarea din partid a celor trei, rezultat al luptelor interne, şi să-l scoată nevinovat pe Gheorghiu Dej, după ce se comiseseră atâtea abuzuri şi crime, după cum vom vedea.

Primăvara anului 1949, este caracterizată şi prin anihilarea unor acţiuni din munţi duse de partizani:

- In lunile februarie-martie au fost arestaţi partizanii din Banat de sub conducerea Ion Uţă, Spiru Blănaru şi Petre Domăşneanu.
- In martie a fost grupul partizanilor de la Muntele Mare – Turda, de sub conducerea maiorului Nicolae Dabija.
- In ziua de Paşti au fost împuşcaţi 8 partizani în munţii Arnota-Vâlcea şi grupul a fost dispersat.
- In aprilie a fost anihilat grupul partizan de pe muntele Horaiţa - Valea Drăganului, de sub conducerea lui Gheorghe Gheorghiu - Mărăşeşti.

NEMULTUMIRILE TARANESTI IAU AMPLOARE

După naţionalizarea celor 1060 întreprinderi din 11 iunie 1948, a urmat impunerea ţăranilor cu cote obligatorii excesiv de mari.

Ca urmare a abuzurilor autorităţilor locale, care colectau cartofi sau alte produse şi refuzau să le plătească, la care s-a adăugat şi plata derizorie a muncii din întovărăşiri, ţăranii au refuzat să mai plătească cotele, să cultive tutunul.

Intervenţia miliţiei, care prin forţă şi bătăi îi obliga să lucreze, a fost continuată prin trimiterea în judecată.

A urmat riposta ţărănească ce s-a generalizat peste ţară.

ROMA MOLDOVENEASCĂ SUB TEROAREA LUI RUKENSTEIN ŞI FELLER

Pe pârâul Morişca, la 13 km. nord de Botoşani, se află satul cu rezonanţă istorică - Roma. Aici au vrut comuniştii să facă primul colhoz din judeţul Botoşani.

Aici au instruit câţiva provocatori din sat să facă "agitaţie". Pe 12 iunie 1949, în Duminica Rusaliilor când oamenii se găseau în prăvălie, ca în zi de sărbătoare, vreo 3-4 cozi de topor printre care Ghiţă Pânzaru, alde Hursoschi şi alţii care acasă nu aveau pe ce pune mâna, s-au amestecat în vorbă propunând sătenilor că ar fi bine să facă şi ei un colhoz, ca în Uniune.

Atât le-a trebuit ţăranilor, că s-au încins, au sărit pe ei şi i-au scos afară în pumni, fugărindu-i spre Uniune. Fugăriţii n-au ajuns în Uniune, s-au oprit la Sfat şi au anunţat Securitatea că în comună este revoltă contra partidului şi s-au comis crime.

Spre seară şi-au făcut apariţia în sat două maşini mici încărcate cu securişti şi activişti de partid. Au fost opriţi la marginea satului de populaţie.

A doua zi, luni, după Rusalii, satul a fost înconjurat de Securitate cu trupe înarmate, au pus o mitralieră în clopotniţă şi au dărâmat troiţa din curtea şcolii, obligând pe preot s-o ducă de acolo.

După aceasta au trecut la treabă. Au început să aresteze, să bată şi să hăituiască sătenii indicaţi de iude. Operaţia era condusă de securiştii Rukenstein şi Feller, bine cunoscuţi prin torturarea celor arestaţi în 1948. Printre

cei ridicaţi şi duşi la securitatea din Botoşani se numărau: preotul Ioniţă, fraţii Ghiţă, Ştefan Maria, Dumitru Ciocanu, Ion Ursu, Grigore Călin, Dumitru Anuţa, Puiu Andriescu, Tiliuţă, Mihai Budeanu, Nica Anton(care a murit la Gherla din cauza torturilor) şi alţii.

Dar aveau nevoie de un cap al răzvrătirii şi armata a căutat nu numai în sat ci şi în împrejurimi, până când, după o zi şi o noapte s-a predat Dumitru Alexoaie. N-au reuşit să-l prindă pe fiul lui, Ilie Alexoaie, care a scăpat fugind printr-o mlaştină şi ascunzându-se în pădurea Leorda.

După chinurile de la Securitate, li s-a înscenat un proces în care Dumitru Alexoaie a primit 10 ani şi împreună cu ceilalţi au luat drumul Gherlei şi al muncii forţate de la canal.

In schimb, Ilie Alexoaie a stat fugar şi îmbolnăvindu-se, a venit noaptea acasă făcându-şi un ascunziş într-o şură şi după aceea a făcut o ascunzătoare în grajd printr-un zid fals. Era îngrijit şi hrănit de mama lui, care lansase zvonul că s-a înecat în Siret.

A ieşit la lumina zilei pe 25 octombrie 1971, la înmormântarea mamei.

COMUNA ARPĂŞEL-BIHOR SE RĂSCOALA

Situată la 6 km.sud de Salonta, comuna Arpăşel a cunoscut o serioasă răzmeriţă pe data de 5 iulie 1949 când au început să fie forţaţi să intre în colectiv. Ţăranii revoltaţi au pus mâna pe activiştii comunişti , i-au luat ostateci şi i-au închis. Când Securitatea de la Oradea şi-a făcut apariţia, ţăranii au început să strige: "Nu vrem colhoz ! Nu ne trebuie comunism ! Nu vrem să mâncăm mămăligă de la Gospodăria de stat !" Când au vrut să aresteze, ţăranii au strigat: "Să nu se ridice chiaburii care ne-au dat pâine albă şi am trăit bine cât am lucrat la ei."

Incepe numărătoarea zilelor până când din această regiune va izbucni revolta care va cuprinde zeci de comune şi se întinde şi în judeţul Arad.

Dar în acelaşi timp vom vedea că scânteia va sări şi în Bucovina.

NENOROCIREA VINE ASUPRA FRAŢILOR BASARABENI

După "eliberarea" teritoriului Bucovinei de Nord şi a Basarabiei, soarta populaţiei ţărăneşti de origine română majoritară s-a înrăutăţit din toate punctele de vedere şi mai ales etnic.

Aceasta a dus la naşterea mai multor organizaţii, majoritare româneşti, care îşi propuneau să lupte împotriva sovietizării. Au fost arestări, condamnări la moarte şi deportări în lagărele de muncă forţată din Siberia.

0 altă pacoste care s-a abătut asupra populaţiei s-a datorat secetei din 1946-47. Foametea ce s-a abătut a fost dirijată de politica fiscală, rechiziţionarea produselor agro-alimentare ţărăneşti şi terorizarea prin îndeplinirea unor obligaţiuni exagerate de predare a cotelor către stat, fapt ce a dus la zeci de mii de morţi prin inaniţie, sute de mii de bolnavi, şi mii de ţărani ucişi (circa 15.500) numai în 1946.

După trecerea perioadei înfometării, s-a trecut în 1947 la forţarea colectivizării.

Asistăm la situaţii similare la care erau supuşi fraţii români despărţiţi de Prut, de către acelaşi "eliberator" şi veşnic duşman al celor ce-şi cer dreptul la o viaţă liberă.

Tutuşkin, ministrul de interne al R.S.S.Moldoveneşti, scria că rămăşiţele româno-moldoveneşti, burghezo-capitaliste, chiabureşti... care s-au adăpostit pe teritoriul Moldovei (n.n.-Basarabia) după alungarea fasciştilor germani, se împotrivesc măsurilor transformării socialiste a agriculturii şi cerea Ministrului de Interne Kruglov să pună problema tov.Stalin a deportării a 15000 familii din Moldova în regiunile îndepărtate ale Uniunii Sovietice.

După două săptămâni, pe 6 aprilie 1949, Biroul Politic al CC al PC al URSS a adoptat hotărârea "Cu privire la deportarea de pe teritoriul RSS Moldoveneşti a chiaburilor, moşierilor, marilor comercianţi, complicii ocupanţilor, persoanelor care au colaborat cu organele germane şi române..." . Se prevedea deportarea a 11.280 familii, însumând 40.850 persoane ce vor fi deportate pe veci, fără dreptul de întoarcere în locurile natale.

Românii din Basarabia şi Bucovina de Nord erau etichetaţi "naţionalişti bur-ghezo-români", calificativ mai agravant decât al celorlalte zeci de popoare dezrădăcinate şi duse tot în Siberia: inguşi, balcari, ceceni, tătari, caraciavei ... care fuseseră socotiţi trădători de patrie.

Operaţia a fost minuţios organizată, într-un secret desăvârşit; la ea au participat 47.471 persoane aduse din alte regiuni în vagoane de animale.

Arestarea în vederea deportării a început în dimineaţa zilei de 6 iulie la ora 6 dimineaţa şi s-a terminat pe 7 iulie la ora 20 şi s-a făcut după tabelele întocmite pe baza instrumentelor comuniste din satele basarabene.

Amploarea acestei operaţiuni de deportare, nu numai că va fi egalată dar şi mărită de "tovarăşii" români, numai peste 2 ani.

"DACA VREUN CHIABUR VA FACE AGITAŢIE POATE FI ÎMPUŞCAT ACOLO , PE LOC"...

Era hotărârea provocatoare lansată de Direcţia regională a securităţii Suceava pentru a instaura frica în sânul ţărănimii, "ca să ştie toţi cei care ar îndrăzni să nu predea cotele, că toţi vor păţi aşa."

Aceasta era ca o urmare a Legii 18/14 Iulie 1949 prin care se fixa impozitul agricol, adică se mărea faţă de anii precedenţi, "pentru îngrădirea puterii economice a chiaburilor şi limitarea exploatării maselor ţărănimii muncitoare" dar uită să menţioneze adevărata politică ce urmarea sărăcirea şi sclavizarea ţărănimii care ajunsese într-o situaţie disperată.

In această lună iulie, Dobrogea cunoaşte confruntarea dintre partizani şi forţele de securitate, pentru apărarea ţăranilor jefuiţi.

Conducătorul acestei mişcări, Gogu PUIU, urmărit din pădurea Babadagului, este depistat la Cobadin, la sud de Medgidia şi moare în luptă pe data de 18 iulie 1949 la orele 14.

Alţi doi partizani , RAU Gheorghe-Gioga şi PULPA Gheorghe (din Sarighiol) au fost împuşcaţi la marginea comunei Panduru (pe pârâul Hamangiu), lână lacul Cea-murlia, în noaptea de 29/30 iulie de către Securitatea care-i urmărea. Tot în această perioadă, Nicolae Ceauşescu, ministru adjunct la Agricultură, luase hotărîrea ca să facă din Dobrogea prima regiune colectivizată. La aceasta l-a ajutat Vasile Vâlcu, croitor bulgar, cu nivelul politic ridicat şi s-a ales comuna Ioan Corvin, la mijlocul drumului judeţean Cobadin-Silistra. Acolo au găsit o unealta în învăţătorul Chiru Marin, cu ascendenţă tot bulgară şi rudă cu Vâlcu, care s-a angajat să distrugă comuna. Aceasta era renumită pentru grădinile de zarzavat. Intâmpinând greutăţi la început, cu sprijinul lui Nicolae Doicaru, au arestat câţiva ţărani şi s-a îndepărtat din comunitate preotul Manea Panait care avea un cuvânt greu. Prin teroare şi minciuni s-a reuşit să facă din comuna Ion Corvin primul colhoz din Dobrogea şi acţiunea s-a extins repede prin forţă.

ŞI SECURITATEA DIN SIBIU INTRĂ ÎN ACŢIUNE - ÎNCERCARE EŞUATĂ LA GURA RÂULUI

Sat minunat aşezat la gura Cibinului, renumit în "Mărginime" prin portul nealterat, bogăţia folclorului şi hărnicia oamenilor. Localnicii care îşi au obârşia în aşezările dacice, povestesc cu mândrie că numai aici a găsit George Coşbuc ambianţa în care a scris "Nunta Zamfirei".

Aceşti ţărani înstăriţi, din sudoarea muncii lor şi-au creat gospodării de invidiat. Sunt fruntaşi în "mărginime". Si tot aici au găsit de cuviinţă străinii de locuri şi de neam să creeze prima gospodărie colectivă pentru a se putea încet, încet, infiltra în mărginime.

De Sf.Ilie 1949, doi activişti de la judeţeană si-au făcut apariţia în sat şi i-au cerut preotului Ilie Brad să facă o mică lămurire oamenilor în legătură cu colectivizarea şi să-i invite după slujbă în curtea şcolii pentru a li se da mai multe sfaturi. Preotul si-a văzut de misiunea lui, lăsându-i fără răspuns la aşa mojicie de a întrerupe slujba.

Din moşi strămoşi este obiceiul ca după serviciul divin, ţăranii să se adune în curtea şcolii, unde primarul comunei le face comunicări în legătură cu cele petrecute în ultima săptămână şi ceea ce este de făcut în săptămâna viitoare.

După ce a terminat primarul, un activist a luat cuvântul şi a început să lămurească lumea. Când ţăranii au auzit despre ce este vorba, au început să-i huiduiască şi femeile s-au repezit la ei, luându-i la bătaie şi strigându-le că au venit să le pângărească satul. Cu mare greutate au scăpat din mâinile femeilor şi nu s-au oprit decât la Securitatea din Sibiu.

La vecernia de la ora 14, sătenii au venit cu mic, cu mare, în minunatul lor port naţional. După slujbă, când au ieşit în faţa Bisericii la discuţii între ei, au apărut de pe ulițele laterale o mulţime de securişti care s-au repezit asupra lor, conduşi, se zvonea, de unul Gheorghe Crăciun.

Preotul Ilie Brad care a auzit zarva de afară a ieşit să vadă ce se petrece. A fost smuls cu brutalitate şi aruncat în primul camion. S-a încins o încăierare ce a durat vreo două ore. In acest timp s-au folosit şi armele de foc, unii dintre ei au fost răniţi, alţii urmăriţi până în pădurea alăturată.

In aceea duminică au arestat 64 de femei şi bărbaţi pe care i-au dus cu maşinile la Securitatea din Sibiu. Printre cei duşi şi schingiuiţi au fost şi:

IHORA Ilie, PAMPU Nicolae, GLIGORE Gheorghe, ARSENE Raveca, GANEA Ion, SIMU Ioana, PEANA Ion şi mulţi alţii.

La Securitate, femeile au fost închise într-un garaj, iar bărbaţii în altul. Timp de o săptămână n-au primit mâncare. Odată pe zi se deschidea usa şi erau întrebaţi dacă se înscriu în colectiv. Toţi au refuzat. După o săptămână, când au început să apară primele tulburări din cauza lipsei de mâncare, au fost eliberaţi.

Până în 1975 nu se reuşise să se facă colectiv. Si nici după aceia.

Si pentru că tot suntem în regiunea dacică, merită să subliniem şi necazurile pe care le-a avut în familie ministrul agriculturii , Romulus Zăroni.

Nevasta s-a opus să se înscrie în colhoz cu pământul ce-l avea moştenire. Dar linia partidului trebuia respectată. Atunci Zaroni se spune că a divorţat şi a luat o "răsăriteancă" ca toţi tovarăşii lui. Aceasta nu avea pământ de dat şi era obişnuită cu "viaţa şi munca în colectiv".

Problema a fost rezolvată!

PREDAREA COTELOR SE FACE LA BATOZA. NEPREDAREA SE PEDEPSEŞTE

Dacă pe 24 iulie 1949, s-a reuşit să se facă la Turnişor, lângă Sibiu, primul colhoz denumit "Zorile", în schimb în nordul Oradei au izbucnit răzmeriţe soldate cu ciocniri şi arestări. Comandantul securităţii, Ludovic Cseller a intervenit cu brutalitate pentru a restabili ordinea. In bazinul râului Barcău, între 15 şi 20 km sud vest de Barcău, ţăranii au refuzat să mai iasă la secerat şi treierat când au văzut măsurile luate de guvern împotriva muncii lor. Răscoalele au fost mai accentuate în comunele Mişca, Păcluşa, Sărsig, Spinuş, Tria şi Dernişoara, unde cu foarte mare greutate şi prin

forţă s-au liniştit lucrurile, sau mai bine zis au mocnit şi au reizbucnit mai spre sud, numai la câteva ceasuri. Aşa cum apele curg la vale, tot aşa cursul revoltelor a coborât spre sud, spre bazinul Crişurilor, ajungând până la Mureş, după cum vom vedea.

Chiar pe 25 Iulie încep să apară manifeste în comuna Tăut, pe Crişul Negru, lângă Băile Tinca, unde în timpul răscoalei se difuza următorul manifest:

"Atenţiune ţărani, fără nici un pic de teamă, la luptă pentru cereale. Un bob de grâu să nu daţi acum la nimeni. Veniţi din toată ţara să luptaţi."

A doua zi, la Şişterea(20 km.nord de Oradea), răscoala izbucneşte cu mare furie. Peste 300 de ţărani iau cu asalt Sfatul popular, strigând "Vrem pâine". Miliţia e copleşită, nu poate face faţă şi fuge, cerând ajutor. Se intervine de la Oradea, au loc ciocniri serioase, armata trage, un ţăran este omorât, mulţi răniţi şi se fac arestări multe care i se duc "plocon" călăului Cseller.

RĂSCOALA SE GENERALIZEAZĂ - BIHORUL IN FLĂCĂRI

Securitatea din Oradea avea mult de muncă. I se dăduse şi Maramureşul, cu un tineret foarte energic şi cu munţii care aveau multe ascunzători ce favorizau mişcările de partizani.

Colonelul Ludovic Cseller îsi sudase un colectiv de 126 de "lucrători" în care, ca să nu fie discriminare, introdusese şi 19 români.

In această lună călduroasă trebuia să încheie dosarele unor partizani care îi dăduseră mult de lucru, pentru a le trimite tribunalului de la Cluj. Credea că rezolvase problema "instigatorilor" la răscoalele de pe Barcău, când în noaptea de 28/29 iulie n-a mai avut noapte. L-au sculat ba din Ghida şi Abram, că ţăranii nu mai vor să treiere, ba dinspre sud, unde parcă se uniseră satele din jurul Batarului, Tăutului şi Talpoşului, care ameninţau primăriile, iar miliţienii, de frică, fugiseră.

Dimineaţa a venit năuc la treabă şi a chemat imediat pe căpitanul Elekes şi i-a spus să contramandeze plecarea avionului spre Sighet, deoarece se impunea prezenţa lui ca să liniştească răscoala.

Partizanii din Maramureş mai puteau aştepta, erau bine păziţi în închisoarea de la Sighet, şi aşteptarea era tot din contul pedepsei ce trebuiau s-o facă. După ce-a plecat colonelul, Elekes a chemat pe sublocotenentul Ilie Rada şi i-a spus să contramandeze plecarea avionului. Acesta i-a spus că este o prostie să facă acest lucru, când aviatorul nu ştie în ce direcţie trebuie să meargă decât atunci când te sui, şi nici cu cine să meargă. Avionul e alimentat şi gata de a plecat în misiune. Atâta se ştie la aeroport.

Au stâns în grabă actele, dosarele şi au plecat la aeroport.

Cseller deja se suise în maşină şi plecase cu căpitanul Retezan, omul de mână care ştia să bată , să nu te mai scoli sănătos. Si ştia să mânuiască bine pistolul, chiar şi mitraliera, lucru ce-l va dovedi în urmărirea partizanilor.

Cu vreo săptămână înainte, avusese un succes deosebit. Numai la Biharia arestase circa 200 de ţărani. Si bătuse la ei şi triase şi iar bătuse până ce 16 au "recunoscut" că au fost"instigatori". Pe doi dintre ei, Dorobanţ Francisc şi Szabo Peter, într-o noapte din luna septembrie i-au dus din închisoarea Oradea şi i-au împuşcat la marginea comunei Biharia pentru a îngrozi localnicii.

Ziua şi-a petrecut-o alergând dintr-un centru de sate revoltate (Ghida, Satu Barbă, Abram, Margine, Saldabagiu, unde ţăranii înarmaţi cu topoare,furci, sape, devastau primăriile, ardeau arhivele cu procesele verbale de impunere strigând: "Nu vom da nici un bob de grâu ca să iasă din comună"), la celălalt ciorchine de comune de pe Crişul Negru, la sud de Băile Tinca. Aici a izbucnit revolta la Tăut şi s-a întins cuprinzând Baţârul, Talpoş într-o parte şi Cociuba Mare, Belfir, Ucuriş , Susag , Coroiu, de cealaltă parte.

Peste tot se ardea, se distrugea, firele telefonice se rupeau, miliţienii fugeau, ţăranii refuzau să duca grâul la arie, iar cei de pe batoze vroiau plata în grâu.

Seara, Cseller s-a retras să se odihnească puţin , dar n-a fost chip. A primit cea mai neagră veste de când era şef de regională.

Avionul pe care-l contramandase să plece, plecase totuşi şi la radio se anunţase că aterizase lângă Triest cu căpitanul Elekes şi sublocotenentul Ilie Rada. Mai dormi dacă poţi?!

A doua zi dimineaţa a aflat că plecaseră cu documente importante şi cu dosarul aproape finalizat al mişcării de rezistentă din Maramureş, pe care trebuia să-l înainteze tribunalului Cluj.

Si răscoala continua cu şi mai mare furie. Noroc că-l avea cu el pe celălalt căpitan, Retegan.

La Gurbediu, lângă Tinca, unde se duceau discuţii cu mecanicii de la batoză să primească plata în bani, nu s-a putut ajunge la înţelegere.

Si răscoala se întindea mereu. Trecuse şi în judeţul Arad, pe "moşia" locot. colonel Ambruş Coloman. Acum, cei doi trebuiau să-şi dea mâna să nu-şi supere şeful, pe generalul Pintilie Bodnarenco. Bieţii ţărani aveau parte de trei "români" care să-i pacifice.

"MÂNCAŢI PRUNE ŞI CASTRAVEŢI CA SĂ PUTEŢI STRÂNGE CUREAUA"

După apariţia Deciziei 306, publicată pe 21/iulie 1949 şi prin care se preciza că "Nici un producător nu poate treiera înainte de a primi procesul verbal în care se menţionează cantităţile de cereale ce trebuie predate", iar nepredarea se pedepseşte conform decretului 183/30-04-1049 cu închisoare de la 5-15 ani şi amendă de la 10.000 lei la 100.000 lei, în comuna Somoşcheş, la nord de Ineu, ţăranul Sasu Ion al Şchiopului, pe 23 iulie a întocmit o listă cu sătenii care doresc să treiere fără a da cote reuşind să strângă peste 50 de semnături în aceiaşi zi .

*

A doua zi, duminică 24 iulie, oamenii au început să treiere, dar a intervenit miliţia şi autorităţile comunale care i-au împiedicat să continue.

Anunţând "judeţeană", a venit imediat la faţa locului Petru Bele, prefectul judeţului, care cu greu i-a convins să aştepte până luni dimineaţa când se va găsi o soluţie. Intr-adevăr pe 25 iulie s-a hotărât ca ţăranii care au până la 3 ha să poată treiera, dar cu toate acestea nu s-a început fiindcă nu aveau toţi adus grâul la arie. Sâmbătă 30 iulie, câţiva ţărani care nu mai aveau făină pentru pâine au început treieratul, dar organele primăriei le-au luat cota de la batoză şi au depozitat-o în primărie.

Duminică 31 iulie s-au asociat la treierat şi ceilalţi ţărani, indiferent de suprafaţa de pământ, luându-şi tot grâul acasă, fără a mai da cote. Cei care treieraseră sâmbătă s-au dus la primărie şi cu forţa şi-au încărcat cotele în saci şi le-au dus şi ei acasă.

Autoritățile comunale au fost bătute, alungate, iar firele telefonice rupte pentru a nu se cere intervenția miliției de la județ.

Instructorul partidului, Balasz, care era trimis în comună, a dispărut de furia populației. Locotenentul de securitate de la Arad, Mariş Ioan anunța pe Coloman de la Timişoara pe 1 august că "instigarea" la revoltă ar fi venit dinspre județul Bihor, acolo unde era pe teren şeful Securității, Cseller.

Prefectul Petru Bele fiind anunțat, a venit pentru a doua oară în comună în timp de o săptămână. Satul valid i-a ieşit înainte şi l-a oprit pe prefect, l-au tras din maşină şi l-au bătut, trântindu-l la pământ. Maşina i-a fost răsturnată în şanț; iar primarul Cârlig Iosif a reuşit să fugă cu un camion urmărit de țărani. Bătut zdravăn, a fost făcut scăpat când au văzut o maşină cu milițieni venind spre Someşcheş. Salvat, a fost dus la spitalul din Ineu.

In aceea Duminică de 31 iulie 1949, toată regiunea din nordul județului Arad era în plină revoluție, şi se întinsese în Şuşag, Ucuriş, Apateum, Şepreuş, unde clopotele chemau de zor pe săteni la luptă pentru apărarea bucatelor pentru copii. Avem să vedem şi desfăşurarea evenimentelor din acele comune.

Regiunea a fost împânzită cu grăniceri, securitate, miliție şi muncitori, toți înarmați.

Luni, 1 august, revolta a continuat în comuna Someşcheş devastându-se ferma, iar în strigăte de "Jos comuniştii" şi "Vrem libertate", au intrat în primărie, distrugând interiorul şi arzând tablourile călăilor comuniști, lozincile şi o parte din arhivă. Satu de la mic la mare era prezent. Spre seară au început să se tragă clopotul bisericii anunțându-se sosirea forțelor armate. Satul a fost ocupat şi a început vânătoarea țăranilor: Au fost omorîți Faur Ion şi Margine Gheorghe. Alte zeci arestați şi printre condamnați se numărau: Sas Aurel-Augustin(2 ani), Sas Ion(10 ani), Scrob Petre (3 ani) si Flonta Floarea-casnica.

LA UCURIS ÎNCEPE SA CURGĂ SÂNGELE

Am văzut că pe granița dintre Bihor şi Arad revoltele se țineau lanț şi Ludovic Cseller dezlănțuise teroare, şi începuse arestările şi deportările. Astfel au fost ridicați din comuna Bicaciu 20 de țărani între 5 luni şi 64 de ani;de la Batâr au fost ridicate 24 de persoane între 7 luni şi 69 de ani; din Talpoş sunt arestați 28 de țărani între 1 şi 74 de ani; din Tăut alți 21 de țărani între o lună şi şi 72 de ani; din Girişul Negru sunt arestați 28 de țărani între 2 şi 62 de ani; din Belfir sunt arestate 20 de persoane între 7 luni şi 69 de ani şi din Cociuba Mare, 16 țărani între 2 şi 70 de ani.
Acesta era primul val de deportați şi satele rămăseseră sub ocupație armată.

In comuna Ucuriş, pe 31 iulie, duminică, țăranii au fost chemați la primărie ca să iscălească pentru primirea procesului verbal, cu obligațiile de predare a cotelor ce fuseseră fixate, altfel nu aveau voie să înceapă treieratul.

In această comună țăranii încă de la jumătatea lunii iulie îşi aranjaseră grâul în stoguri şi aşteptau lângă batozele care şi ele erau pregătite. Ca de obicei, în fiecare an, la aceea dată, grâul vechi era terminat şi oamenii nu mai aveau de făcut pâine pentru copii.

In timp ce începuseră să se dea procesele verbale, oamenii au rugat pe primar să le dea voie să treiere câte o căruță pentru mâncare, dar acesta a interzis lui Ioan Brânduşe şi Teodor Popa, proprietarii batozelor, să le pornească.
La insistențele țăranilor, primarul Teodor Cotuna, înfuriat, le-a spus: "Mâncați prune şi castraveți ca să puteți strânge cureaua."

Aceasta a întrecut orice măsură. Oamenii care erau pregătiți să înceapă, văzând că-şi bate joc de ei un neisprăvit în toate, cu 2 clase primare, au pus mâna pe obligații, smulgându-le de la agentul agricol, le-au scos în curtea primăriei şi le-au dat foc.

Primarul şi funcționarii primăriei au fost alungați şi oamenii au început să smulgă tablourile de pe pereți ale călăilor ruşi şi ale celor români, să ia arhiva din dulapuri şi să le arunce pe foc. In fața primăriei, peste uliță, era ridicată Poarta de triumf ornată cu secera şi ciocanul, încadrate de steaguri roşii. Tăiată cu fierăstrăul şi sfărâmată cu târnăcoapele, a fost arsă pe foc.

Firele telefonice ce făceau legătura cu Oradea şi Beliu au fost rupte şi s-au ridicat baricade la cele două capete ale comunei, în timp ce clopotul suna a primejdie ce se auzea până la Berechiu, Suşag, Coroi...

Revolta a continuat până târziu în noapte, în timp ce pe deasupra satului se învârtea un avion, iar trupele de grăniceri şi securitate înconjurau satul.

Luni dimineața, pe 1 august satul s-a trezit sub ocupație şi în plină teroare a arestărilor, iar cei pe care puneau mâna erau aruncați în beciul primăriei, unde apa era până la genunchi. Retegan, după alții Retezatu, securist îmbrăcat în civil, bătea cu parul, lovind în cap şi pe spinare, smulgând declarații neadevărate.

Două zile au durat ciocnirile în sat, adevărat război civil. Miercuri dimineața, pe 3 august au trecut la execuții ca să sperie pe săteni, împuşcându-i în ceafă pe cei mai vrednici dintre ei:

Ioan BODEAN cel ce aruncase portretele pe foc a fost împuşcat la intrarea în satul Ucuris dinspre Beliu.

Alexandru MATEOC a fost împuşcat lângă biserică.

Florea MATEOC împuşcat lângă şcoală.

Ion MATEOC, care, nici nu fusese la răscoală, dar care nu-şi denunțase fiul fugit, ca mulți alții, prin porumb şi păduri, a fost împuşcat lângă fântână.

Toți aceştia au fost lăsați două zile la vedere, pe locurile unde fuseseră executați...

Ion I.MATEOC, fiul, după trei zile a fost prins şi împuşcat la marginea satului.

In ziua de Miercuri 3 August 1949, după cum o să vedem, au fost împuşcați 45 de țărani în comunele din jur, care puseseră mâna pe furci ca să-şi apere pământul.
Tot în seara zilei de 3 August au fost ridicate 15 familii totalizând 31 de persoane, rudele celor împuşcați şi deportați. Printre ei numărându-se:

Maria PĂFUCAN, soția lui Floare MATEOC a Gherii, cu cele două fete Maria şi Florica.

Soția lui Ioan MATEOC cu cei doi fii, iar cel de al treilea fusese deja executat.

Familia lui Alexandru MATEOC a lui Lusuman.
Florea ANTON a Ningenii cu familia.
Alexandru ANTON a Ningenii cu familia.
Toată averea acestora a fost confiscată şi pe 6 august 1949, pe pământurile lor s-a înfiinţat colhozul "Drapelul muncii", cu 43 familii din sat care s-au oferit ca să intre, bucurându-se de munca celor ucişi.
Deportaţii s-au înapoiat în 1954, iar pe 19 februarie 1961, tot satul a fost forţat să intre în colectiv.
Satul a rămas sub ocupaţia şi teroarea militară dirijată de Securitate.

SÂNGELE CURGE ŞI IN COMUNA BERECHIU

In ziua de duminică 31 iulie, la primăria comunei Berechiu şi-a făcut apariţia echipa culturală a Şcolii de ofiţeri din INEU pentru a descreţi frunţile ţăranilor. Dar ţăranii înfometaţi au început să strige: "Vrem pâine şi nu mălai! Vrem libertate ! Jos comuniştii !"
Secretarul biroului de plasă al PMR, Beli Petru, care se găsea acolo şi căuta să lămurească sătenii în legătură cu treierişul şi colectările, a fost bătut de cei cei fuseseră adunaţi şi a fugit.
Ajunsese veste de bătaia ce o primise prefectul la prânz în comuna Someşcheş şi când au auzit clopotele bătând şi dinspre Vest(de la Apateu) şi dinspre Răsărit(de la Ucuriş) şi dinspre Sud (de la Someşcheş), pe la orele 5 după amiază au pus mâna pe furci şi pe topoare şi au plecat spre Somoscheş.
Miliţia şi grănicerii care încercuiseră comuna Berechiu i-au oprit din drum şi ei s-au întors in sat, unde atmosfera era tot de agitaţie, gata să izbucnească.

Pe 1 august s-au adunat din nou la primărie, refuzând să iasă la câmp, şi au continuat să manifesteze împotriva măsurilor luate de regim şi ameninţau autorităţile. S-au rupt firele telefonice şi primarul a fugit.
S-au cerut întăriri, dar situaţia în regiune devenise alarmantă, ceea ce a făcut pe lt.col.Coloman Ambruş să vină la Arad în noaptea de 31 iulie, pentru a conduce operaţiunile, şi se plângea în raportul adresat lui Bodnarenco de greutăţile întâmpinate de neaprobarea folosirii forţelor de la grănicerii din Radna, pe care Bucureştiul când le aproba, când revenea asupra aprobării. Numai în seara de 1 august a primit avizul şi a desfăşurat forţele, alăturându-se efectivului de 315 miliţieni şi 65 de securişti.
I se raportase bătaia pe care o primise prefectul judeţului Petre Bele, originar din comuna Chereluş, situată în raza revoltelor şi care ajunsese la Bucureşti, fiind ruda cu Miron Bele, fruntaş alături de Petru Groza, în Frontul Plugarilor. Datorită faptului că şi Avram Bunaciu, secretarul general al Ministerului de interne şi ministrul justiţiei, era originar din Gurba, la 10 km.de zona răscoalelor s-a intervenit şi s-a aprobat ca să se facă execuţii de către Coloman.
Ceea ce nu ştiau autorităţile era atitudinea provocatoare a lui Petru Bele faţă de ţăranii înfometaţi, care a dus la bătaia şi internarea lui în spital.
In acea Duminică de 31 iulie, când prefectul s-a dus să potolească populaţia, a fost oprit la marginea comunei Somoscheş. I-a intrebat "Ce vă trebuie ? de ce nu vă astâmpăraţi ? Oamenii s-au plâns de cotele foarte mari care-i lasă muritori de foame. 0 femeie văduvă i s-a adresat:
"Domnule prefect, eu mâine dimineaţă nu voi avea ce să le dau de mâncare ce-lor patru copii ai mei. Ce să fac?" Si în bătaie de joc, Petru Belu i-a răspuns: " Duceţi-vă pe islaz şi paşteţi iarbă."
Acestea nu se comunicau la Bucureşti şi nici chiar la regionala Securităţii.
In seara de 1 August, au năvălit în comună trupele de grăniceri şi au trecut la arestări şi torturări. Printre cei ridicaţi şi duşi la Securitate în vederea înscenării procesului, se numărau:
Bele Gheorghe, zis Iepuroiu, născut pe 16 nov.1911, ţăran, văr cu prefectul, fost preşedintele organizaţiei PNT din comună, după torturi şi chinuri, i s-au dat 5 ani şi a trecut prin Gherla şi a ajuns la Peninsula.
Haiduc Mihai zis Tuţu, născut 15 Oct.1885,fost membru PNT, care a distrus tablourile si colţul A.R.L.U.S. şi a fost prezent la devastarea primăriei şi bătaia membrilor de partid, a fost condamnat.
Ilonca Gheorghe, de 20 de ani a fost arestat şi condamnat.
Precup Petre, născut în 1885, membru PNT a fost prezent la devastarea primăriei şi bătaia membrilor de partid.
Rus Elena a Şoldoaii, născută în 1908, a lovit pe secretarul de partid al plasei Ineu şi îndemna pe muncitorii de la batoză să lucreze numai în natură cu plată, nu pe bani.
Panda Maria zis a Gubi a participat la revolta ţărănească.
Haiduc Mihai zis Bucşe tatăl, membru PNT, a participat la revoltă.
Haiduc M.Mihai zis Bucşe, fiul, a fugit din sat şi s-a ascuns în porumb, la 4km de sat.A fost descoperit prin trădare pe 11 august şi în timpul luptei a fost grav rănit. A murit la scurt timp. In gara Cermei au fost prinşi Barbu
Marin şi Capeţ (condamnat la 4 ani). Au mai fost condamnaţi Jurcoi Mihai(3 ani), Cornea Florea şi alţii.
Pe 3 August au fost ridicate 18 persoane şi trimise cu D.O.

COMUNA APATEU ÎNECATA IN SÂNGE

Nemulţumirile create de cotele mari şi obligativitatea ridicării lor chiar de la batoză au făcut pe ţărani să se adune duminică dimineaţa în centrul comunei APATEU, situată numai la 5 km de BERECHIU.

Directorul şcolii şi notarul s-au amestecat şi ei în discuţii, căutând să-i "lămurească" despre împlinirea acestei "datorii" obşteşti faţă de stat. Numai asta lipsea în acele momente. Ţăranii n-au mai aşteptat "lămurirea" şi au sărit asupra lor făcându-i una cu pământul. La clopotele de la Berechiu au răspuns şi ei prin clopote.

Au pus mâna pe ce au apucat şi în timp ce unii au devastat casa notarului şi directorului, alţii s-au îndreptat spre primărie şi şcoală, unde au ars arhiva, portretele călăilor ruşi şi români precum şi lozincile comuniste de înflorire a României socialiste. Comuna răsuna de strigăte: Jos cotele, jos comuniştii, vrem libertate. Zvonindu-se că vine armată împotriva lor, au trecut la baricadarea comunei mai ales înspre Berechiu , aşezând lemne, grape cu dinţii în sus, bolovani...

0 altă dorinţă a răsculaţilor era ca salariaţii să nu primească plata în bani, ci numai în natură. Trebuie subliniat că din 1949, toţi salariaţii din comună, inclusiv corpul didactic, corpul sanitar, fuseseră trecuţi în bugetul comunei ca să primească lefurile la discreţia primarului şi secretarul organizaţiei de bază să aprecieze dacă depun şi muncă pe teren obştesc, deci să-i dirijeze.

Plutonierul major de jandarmi, Pânzaru Ioan, era un om mai aparte care-şi dădea seama că trăieşte în sat cu oamenii şi trebuie să le înţeleagă suferinţa, nu ca să-i mai terorizeze şi el. Până la urmă a fost şi el arestat şi condamnat.

Când a sosit o maşină cu 5 miliţieni din jud. Bihor ca să întărească siguranţa în sat, aceştia au fost arestaţi şi închişi în miliţie, iar plutonierul major nu a făcut nici-o obiecţiune.

In seara de duminică pe la orele 21, armata a încercat să intre în sat venind dinspre Sepreus. Atunci s-a tras clopotul şi satul cu mic cu mare a venit la margine, începând să fluiere şi să huiduiască. Şase ţărani care erau în post avansat, în afară de sat, au încercat să se opună dar în faţa focului deschis de armată, n-au reuşit şi au fost făcuţi ostateci.

Lt.col. Clain de la reg.l Grăniceri, cu locot. Hârţău Gheorghe şi slt. Haiduc Iustin de la acelaşi regiment, a ţinut satul sub foc de armă continuu, ca să se poată retrage cu cei 6 ostateci, deoarece pretindeau că nu aveau forţe suficiente. Înseamnă că forţa şi hotărârea ţăranilor a fost determinantă în retragerea armatei.

A doua zi, după orele 17 , pe 1 august 1949, la intervenţia lt.Coloman Ambruş, obţinându-se aprobarea Bucureştiului de a primi întăriri de armată şi mână liberă în folosirea "focului" , grănicerii au revenit în forţă, ocupând satul şi trecând la represalii sângeroase.

Două zile a durat vânătoarea ţăranilor şi chinuirea la faţa locului, înainte de a fi trimişi la securitatea Arad.

Pe 3 august 1949,1a marginea satului Apateu, pe locul denumit "Dâlma" au fost ucişi Stana Simion(26 ani), Mangu Ion (36 ani), MOŢ Petre (51 ani),iar pe 3/4 aug.alţii: Maliţa Gheorghe(51 ani) şi MOŢ Aurel (21 ani).

Familiile celor ucişi, cu ale arestaţilor şi alte zeci de ţarani, au luat drumul deportării, averea confiscându-se, servind ca nadă la înfiinţarea colhozului în care au intrat "uscăturile" satului.

Printre arestaţi şi condamnaţi s-au numărat: Blidar Petru(condamnat la 3 ani) Botaş Dimitrie(4 ani), Bule Teodor (64 ani), Mang Ion(nu cel împuşcat), Mermeza Saveta(5 ani), Miron Petru, Moţiu Petru (4 ani şi apoi D.O.), Pârvu Aurel(10 ani), Petraş Mihai(3 ani), Purtan Simion(3 ani), Zegrea Petru(5 ani), Homorogan Petre, Herman Gheorghe zis Bicoş, Blaj Teodor zis Pupi, Botaş Marian, Mangu Petre zis al Florii Nastii, Mermeza Simion, Maliţa Ion al Clopaciului, Partan Vasile şi alţii.

COMUNA SEPREUŞ PLĂTEŞTE TRIBUTUL DE SÂNGE

Ca peste tot, birurile statului îi exasperaseră pe ţăranii din Sepreuş, comună situată la 6 km sud de comuna APATEU; şi aici, în ziua de duminică, 31 iulie, clopotul bisericii i-a adunat pe ţărani în mijlocul satului să se sfătuiască. Au hotărît că dacă dau cotele de grâu, n-au ce să dea la copii să mănânce şi atunci mai bine să salveze mâncarea copiilor. Circa 400 de săteni veniţi înarmaţi cu ciomege, furci, topoare, n-au mai socotit autorităţile comunale demne de a-i reprezenta, le-au izgonit, au dezarmat o patrulă călare de 3 miliţieni, au fixat posturi din ţărani, şi au trecut la lucru.

Au rupt firele telefonice, au scos arhiva din Sfatul popular şi i-au dat foc, aceasta arzând cu o parte din local. Au desfiinţat şi cooperativa, punând stăpânire pe întreaga comună.

In după amiaza de 1 august, lt.col.Ambruş Coloman de la Timişoara a dat dispoziţie de a se lua comuna cu asalt. Până seara, 40 grăniceri şi alţi 40 miliţieni însoţiţi de cadrele securităţii, au fost angajaţi în operaţiune. In timpul ciocnirii, 2 grăniceri au fost răniţi. Uliţă cu uliţă, casă cu casă au fost călcate pentru depistarea "instigatorilor". Ca teroarea să fie şi mai mare, în timpul nopţii de 2/3 august au împuşcat şi aruncat pe drum pe: INCICAU Mihai (ţăran născut în 1899), pe PARVU Ion(ţăran, membru PNL), PÂRVU Teodor (avocat, membru PNT), STANA Ion(fost cârciumar), Huţiu Ion...

Din comuna au fost arestaţi 57 de ţărani, iar familiile lor şi ale celor asasinaţi au luat drumul Bărăganului în D.O.

Printre cei arestaţi s-au numărat: Burcă Iosif(2 ani), Burcă Petre (condamnat), Burcă Teodor(condamnat la 8 ani), Horga Ion, Horga Mihai(4 ani): Incicău Iosif, Incicău Petru, Orădan Teodor, Orb Florea(2 ani), Pârvan Vasile, Pintea Petru, Purtan Petru(10 ani), Roşca Gheorghe(6 ani), Stana Ion(nu cel împuşcat, condamnat la 14 ani), Stana Petru(12 ani), Stana Simion (16 ani), Suciu Mihai, Suciu Toader(3 ani) şi printre arestaţi s-a găsit şi preotul Ştefănuţ Ion.

REPRESALIILE DIN ALTE COMUNE

Revolta a fost atât de puternică, încât a cutremurat două judeţe şi a fost nevoie să se ocupe satele cu armată. Câteva exemple:
S-au lăsat 2 Companii şi 2 plutoane în 3 comune:

BATAR - unde au împuşcat pe un ţăran cu numele de CRĂCIUN *şi* pe 3 August au deportat 24 de persoane între 7 ani şi 67 ani.

TALPOŞ - au ridicat şi dus în domiciliu obligator 28 de persoane între un an şi 74 de ani.

TAUT - au ridicat 21 de ţărani între o lună şi 72 de ani.

BICACIU-Salonta a fost împuşcat PETRUT Dumitru în 2/3 august 1949.

In alte 3 comune s-au lăsat 3 Companii de soldaţi după cum urmează:

BELFIR:au fost împuşcaţi în comună KIAK Laczi(măcelar) pe 3 August şi LORICZ Soni, ţăran, ucis pe 1 august. Au fost ridicaţi 20 de ţărani - între 7 luni şi 69 de ani;

COCIUBA Mare, au fost arestaţi 16 ţărani între 2 ani şi 70 de ani şi duşi în DO.

GIRISUL NEGRU:a fost ridicată Eva ŢITIRIG, mamă a 4 copii între 4 şi 9 ani şi alţi 28 ţărani (între 2-62 ani). Au fost împuşcaţi: SARBU Silviu(notar)pe 1 august, în faţa primăriei, BOTTON Gheorghe pe 2 August şi BOLOG Ioan ucis pe 3 August.

AU FOST LĂSATE 2 PLUTOANE IN COMUNA BICACIU şi au fost ridicate 20 persoane între 5 luni şi 64 de ani, ce au fost duse în domiciliu obligator.

COROIU: a fost împuşcat pe 29 iulie ţăranul Matei LEUCUŢIA şi au fost ridicate 16 persoane între 10 ani şi 63 ani şi trimise în domiciliu obligatoriu.

In com.Avram Iancu a fost împuşcat ţăranul PATAŞ Ion pe 2 Aug.1949.

CRAIVA: preotul din comună a luat cheile şi nu s-a putut intra la clopotniţă. Pentru a înfricoşa, au fost arestaţi 24 de ţărani între 2 ani şi 72 ani şi au fost trimişi în domiciliu obligatoriu . Dintre cei împuşcaţi pe 30 şi 31 august s-au numărat:Hurth Ioan, Hurth Teodor,Huţui Ioan(născut in 1908) şi Huţui Teodor.

In SUSAG , a fost împuşcat PETRAN Gheorghe zis Tibic şi au mai fost ridicaţi 17 ţărani între 6 luni şi 72 de ani şi trimişi în domiciliu obligator.

La TINCA, SUCIGAN, V.Vasile, notar, invalid a fost împuşcat în comună pe 2 august.

UCURIS, pe lângă morţii din comună au mai fost arestaţi 31 ţărani între 16 luni şi 70 de ani ce au ajuns în domiciliu obligator.

La SIRIA, s-au făcut arestări ce au trecut prin Securitatea din Timişoara.

Mişcările au avut loc şi în judeţul Timiş, Torontal dând multă bătaie de cap, fiind nevoiţi să ţină în alarmă trupele şi să întărească efectivele de la sate.

Printre vinovaţii de represaliile din judeţele Bihor şi Arad se numără: Bondarenko-Pintilie ajuns general, Cseller Ludovic şi Ambruş Coloman avansaţi la gradul de colonei, maior Moiş Aurel, Birtaş, lt.col. Clain de la grăniceri, căp. Negru Radu, cap.Retegan(sau Retezan după alţii), locot.Martiş Ion şi Hărtău Gheorghe, slt.Cimbrea Vladimir şi Haiduc Iustin şi mulţi alţi. Nu trebuiesc trecuţi cu vederea anchetatorii printre care se numără şi: Aibănuş Mihai, Bihari, Broitman, Kupfer , Litvin , Smilovici, Rafila Alexandru, Schnellbach Martin, ş.a.

Securitatea învinuia organizaţiile de partid de la sate, că nu s-au preocupat să promoveze "lupta de clasă între ţăranii săraci şi cei înstăriţi", lăsându-i manevraţi şi antrenaţi în acţiuni "huliganice împotriva regimului". Mai erau învinuiţi naţional ţărăniştii că au provocat agitaţia la sate, folosindu-se de *ele*mentele epurate care s-au reîntors la locurile de origine.

Desigur nu aveau voie să spună adevărul, că motivul real era situaţia de înfometare la care fuseseră aduşi ţăranii prin politica de jaf şi teroare.

Ambruş Coloman, venit la faţa locului, a văzut că numai folosirea forţei masive poate linişti lucrurile şi în consecinţă a trecut la execuţii, arestări şi deportări.

MĂRTURISIREA REALITĂŢII

Steliana Breazu din Oradea ne relatează mărturisirea obţinută de la un preot:
"Mă numesc Iosif STOICA, preot născut 10 ianuarie 1909 la Minişul de Sus-Arad.

La vremea când au izbucnit revoltele de la Ucuriş, Sepreuş, Cermei, Somoşcheş, în perioada de la sfârşitul lui iulie şi primele zile ale lunii august 1949, mă aflam în localitatea Gurba-Arad, unde funcţionam ca preot ortodox.

Imi amintesc că, în vara aceea, ţăranii din Gurba şi din satele învecinate îşi pierduseră cu toţii răbdarea, văzând cum se confiscase grâul la batoze, confiscare botezată "cote de stat". Oamenii se întorceau acasă plângând, cu căruţele aproape goale, doar cu 10-12 saci de grâu rămaşi pentru sămânţă. Ei ştiau că de acum înainte aveau să trăiască doar cu mălai şi cu mămăligă. Atunci când (prefectul) Petre Bele le-a spus "Duceţi-vă pe islaz şi paşteţi iarbă", lucrurile au luat o întorsătură neaşteptată. Prefectul comunist a luat-o la fugă... şi a anunţat autorităţile din Arad... a sosit miliţia călare, care a făcut arestări şi execuţii sumare... cadavrele au fost lăsate în văzul tuturor, două zile şi două nopţi, fără măcar să-i acopere. După aceea, miliţia i-a pus în sicrie şi i-a încărcat în camioane. Cum drumul spre Arad trecea prin Gurba, eu am văzut în camioane atât sicriele cât şi arestaţii, de la fereastra casei parohiale...

Confiscarea grâului apoi s-a făcut foarte uşor direct de la batoze... Comitetul judeţean a trimis în fiecare sat câte doi muncitori de la întreprinderile arădene, care cu doi delegaţi de la primărie şi cu preotul, mergeau din casă în casă cu muncă de lămurire pentru ca ţăranii să dea şi porumbul de bună voie...

Muncitorii spuneau: "Trebuie să-l distrugem pe ţăran. Până nu-l distrugem pe ţăran, ţara nu are să ajungă la un nivel de trai mai bun."

A trebuit să mă supun acestei corvezi şi să-mi audă urechile cum muncitorii de la Arad înjurau pe ţărani de mamă şi de Dumnezeu."

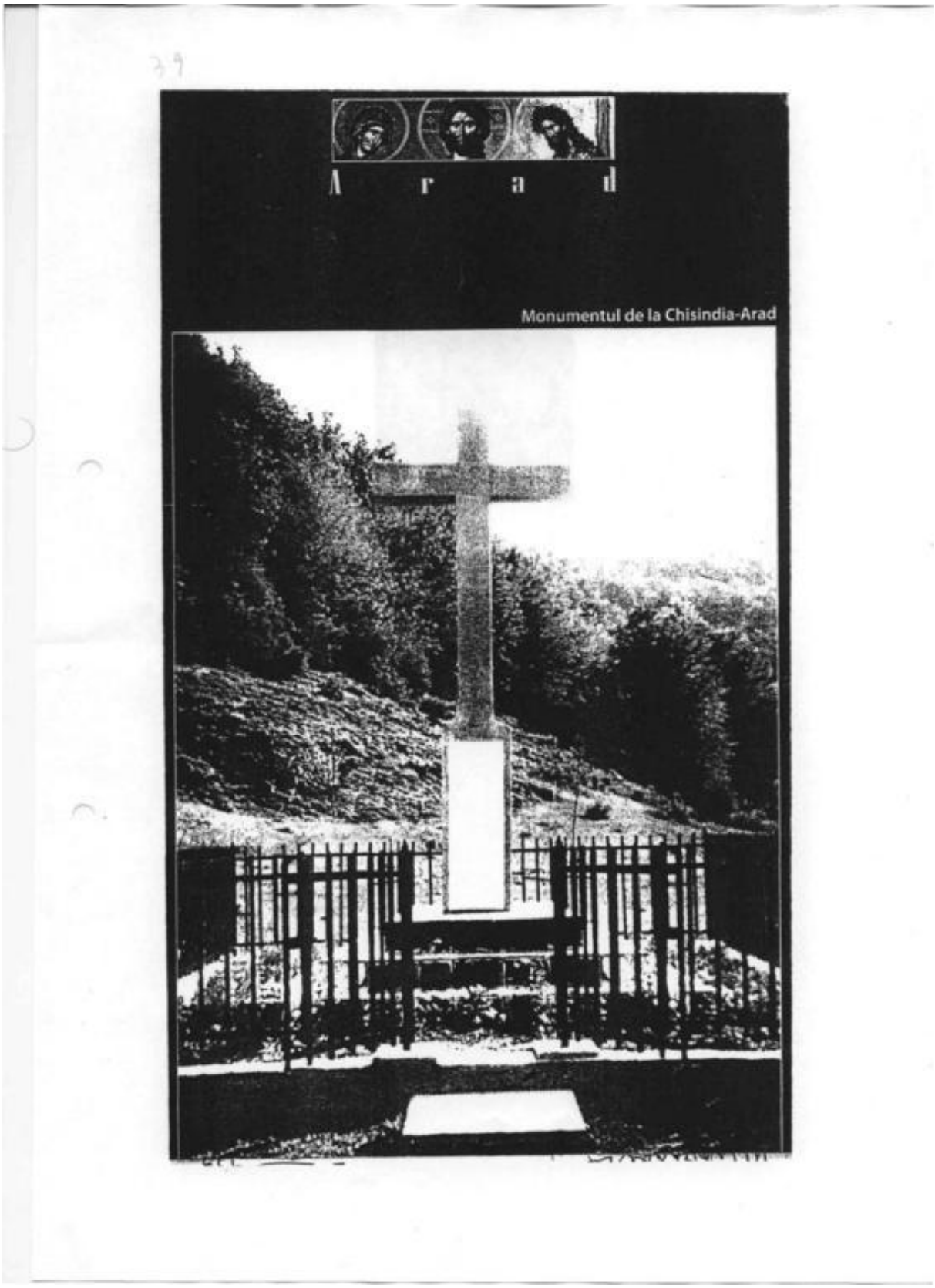

MONUMENTUL DE LA ODOREU

Când Bihorul era în flăcări suferintele tărănesti s-au transfo
într-o răscoală,în comuna comună situată la 5 km.de Satu Mare.

Nenumărati tărani aresti în August 1949 au fost arestati si au trecut prin chinurile de neimaginat ale securitătii.Pe 17 Septembrie 1949 la marginea comunei au fost executati: Andrei Pop,Chira Gheza,Biro Endre si Gyulaj Sandor.

Călăi au fost securisti,Frisch Iancsi, WEISS Ludovic si Iuliu Ilonczai.

In memoria acestor martiei tărani care s-au opus colectivizării s'a înălțat un monument prin grija detinutilor sătmăreni si a Consiliului Comunal/

Sfintirea Monumentului a avut loc pe 14 Noiembrie 1996.

OFICIALIZAREA COLECTIVIZĂRII

In plină campanie de represalii când sângele începuse să curgă, pe 1 august 1949, s-a publicat Decretul nr.319, în Buletinul oficial nr.51/&-08-1949 prin care se aproba organizarea Gospodăriilor colective la propunerea Ministerului Agriculturii prin Hotărâri ale Consiliului de miniştri.

ŢĂRANII IŞI APARĂ PREOŢII

Slujitorii altarelor reprezentau hrana sufletească a satelor în această perioadă când se da asaltul pentru distrugerea ei.

Pe ziua de 6 august securitatea a venit în comuna BUTEA situată la nord de oraşul Roman, ca să aresteze pe preotul Gheorghe PETZ. Două maşini care au adus securiştii ca să-1 aresteze pe preot, au fost răsturnate şi clopotul bisericii a început să bata a primejdie. Peste 3000 de ţărani s-au adunat, venind cu furci şi topoare pentru a-1 salva. Se repeta acţiunea ce avusese loc cu o jumătate de an înainte, pe 15 martie 1949 în comuna Fărăoani-Răcăciuni, unde au fost morţi şi răniţi.

Şi de data aceasta a avut loc o ciocnire, au fost răniţi la "Poarta Scheii". Armata a sosit aducând o tanchetă şi un tun în timp ce un avion survola locul aruncând petarde pentru a împrăştia mulţimea.

Pe lângă preotul Petz Gheorghe, au mai fost arestaţi ţăranii: BALINT, Cotnăreanu (împuşcat la Cernavodă în timpul muncii forţate), Blaj, Albert GAL, Iosif PETRINA, Iosif MEDVEŞ, Dumitru Petrina si mulţi alţii. Arestaţii au fost duşi la securitatea din Roman unde au fost torturaţi de securistii Davidovici şi Pârvu din Trifeşti, înainte de a fi condamnaţi.

PENTRU PÂINE AU PUS MÂNA PE FURCI ŞI BUCOVINENII

Hotărârile Decretului 306 şi H.C.M. 774/21-07-1949 că "nici o gospodărie agricolă nu va putea treiera fără prezentarea carnetului de cote, iar morile nu vor măcina cerealele producătorilor decât pe bază de adeverinţa de predare a a-cestora " , au fost motivul pentru care şi pe bucovineni i-a cuprins disperarea. In comuna ROGOJEŞTI, situată pe pârâul Molniţa, afluent al râului Siret, la mai puţin de 10 km de frontiera modelului sovietic, de peste o săptămână se instalaseră politrucii de la judeţeană, căutând să-i forţeze pe ţărani să facă arii.

În această regiune oamenii obişnuiau să-si ducă cerealele în şură unde şi le treierau cu batozele ce le aduceau acasă. Din acest punct de vedere au refuzat să ia carnetele de cote.

Pe 31 iulie 1949 ,coincidenţa era identică ca zi şi ca motiv cu cele ce se petreceau la Apateu, Sepreus, Somoşcheş etc, şi la Rogozeşti, distanţă de 3-400 km. Şeful de post a intervenit să ia apărarea celor doi activişti alungaţi. Mulţimea a ripostat şi omul forţei, plutonierul Vârgolici, s-a văzut lovit şi tăvălit pe jos. Anunţându-se securitatea, au sosit la faţa locului două camioane cu miliţieni care au ocupat satul, trecându-1 sub teroare. Intre timp, cu ajutorul informatorilor din comună, a făcut o listă cu cei socotiţi activi şi în noaptea de 6/7 august s-a trecut la arestarea lor. Cel ce a contribuit la întocmirea listei a fost Onofrei Socaliuc, omul securităţii. Printre cei arestaţi: BORIS Dumitru, CIRIPANIUC Vasile, CAICIUC Elena, COZLAC Vasile, IOANICIUC Olimpia, MAIDANIUC I.Gheorghe, Ştefan SIMINICIUC...

După ce securitatea din Suceava i-a torturat, au fost condamnaţi printr-un proces înscenat ca "instigatori".
Aici, sutele de ţărani au strigat însufleţiţi: "Afara cu bolşevicii. Nu avem nevoie de autorităţi comuniste." Gheorghiu Dej, în faţa valului de răscoale, pe 22 august ameninţa că regimul de democraţie populara va zdrobi fără cruţare orice încercare de grupare sau de rezistenţă faţă de masurile economice şi sociale luate de partid şi guvern.

UN OM OMORÎT PENTRU CĂ ŞI-A HRĂNIT PASĂRILE CU OVĂZ

Calafindeşti, comună situata pe podişul Dragomirnei, între izvoarele pârâului Hăinuţa, la vreo 15 km răsărit de Rădăuţi, a cunoscut o dramă grozavă ce a cutremurat întreaga regiune, arătând barbaria comunistă.

În seara de 5 august 1949, DIACONESCU Amfilochie a lui Pintilie din comună, tată a 5 copii, s-a întors de la coasă cu doi snopi de ovăz în căruţă, nu de grâu, pentru a da la pasări. Erau cosiţi de pe ogorul lui. Ochii vigilenţi ai satului l-au văzut, l-au reclamat si l-au arestat.

A doua zi, de Schimbarea la fată, pe 6 august, peste 200 de ţărani revoltaţi s-au dus la miliţie cerând eliberarea lui: "pentr-un snop de ovăz arestaţi un om?"

Moaşa comunală, Pruna, a anunţat autorităţile de la judeţ fiindcă firele telefonice de la primărie şi miliţie fuseseră rupte. Au sosit două camioane cu miliţie şi, pentru că sătenii nu voiau să se împrăştie, au tras în plin şi au împuşcat pe Vasile CACIUR, care a murit pe loc. În timp ce mulţimea se împrăştia, s-a continuat să se tragă, fiind împuşcaţi Filon ALEXEI şi Dumitru IRIMESCU. Amfilohie DIACONESCU, eliberat, a fost rănit grav şi dus la spitalul de la Rădăuţi. Printre cei răniţi se numără: Ilie SILION, Maxim FLOREA, Ileana HAVRIŞ şi Gheorghe DIACONESCU, unul dintre cei cinci copii ai mortului. Miliţia a venit seara şi pe cei morţi i-a ridicat din mijlocul familiilor care-i pregătea de înmormântare şi i-a dus îngropându-i într-un loc necunoscut.

Familiile au fost ridicate şi duse la Saligny, în Dobrogea, chiar în seara de 6 August: DlACONESCU Eleonora (soţia mortului), DIACONESCU Zamfira (fata), DIACONESCU Tănase (fiu), DIACONESCU Vasile(fiu),

DIACONESCU Leonte(fiu). Peste o săptămână au mai fost arestaţi de către securitate următorii: DIACONESCU Gheorghe(fiul rănit), DIACONESCU Dumitru, Nuţă BĂNCESCU, Pamfil CIOBANU , Sava LAZURCA, SILVESTRU LAZURCA, Gheorghe LAURIC, Gheorghe HOLOCA, Marchidan LAURIC, Loghin LAURIC, Filon PREPELIŢA, Vasile POPESCU şi Marcian POPOVICI.

SA MĂNÂNCE "BURUIENI ŞI URZICUŢE"

FRĂTĂUŢII NOI este cea mai de nord comună, aşezata lângă frontiera cu "sora" cea mare, la circa 30 km nord de Rădăuţi. Si aici ţăranii nu înţelegeau să constituie arii pentru treieratul grâului. Partidul grijuliu a trimis o echipă de U.F.D.R.-iste pentru a duce muncă de lămurire cu femeile, ca acestea la rândul lor să-si convingă bărbaţii, ca să ducă grâul la arie. Era pe 7 august 1949. Femeile s-au plâns suratelor lor de la oraş că nu au ce da la copii să mănânce, deoarece morile refuză sa macine.

Hilda Rotaru, şefa U.F.D.R.-istelor le-a spus în bătaie de joc să mănânce "buruieni şi urzicuţe", ca pe vremea foametei. S-a iscat o ceartă şi secretarul organizaţiei de partid Ştefan Şotnar, care a intervenit să le despartă, a fost lovit. Primarul a anunţat securitatea din Rădăuţi, de unde au venit două camioane cu miliţieni, conduse de lt. de securitate Karl Segal.. La primărie se adunaseră circa 1.000 de ţărani care cereau dreptul de a-şi treiera grâul, ca înainte. Karl Segal, care avea instalată pe maşină o puşcă mitralieră, i-a somat să se împrăştie spunându-le ca "ieri la Calafindeşti am mai împuşcat vreo 7". Deoarece ţăranii stăteau pe loc, Karl Segal a descărcat mitraliera în ei ucigând pe loc pe Ion Davideanu si Ion Andrişan, de câte 20 ani fiecare şi pe Ilarion Irimescu-Cuciureanu; Vasile Isopescu, de 18 ani, a fost grav rănit şi a murit la spitalul din Rădăuţi.

Titus al lui Costea a fost rănit şi dus la spital, ceilalţi nu s-au declarat de frica arestării. Morţii au fost ridicaţi şi înmormântaţi la Rădăuţi în loc secret. Comuna a fost ocupată cu grănicerii de pe frontieră şi miliţieni, trecându-se imediat la arestări. Familiile celor morţi au fost imediat arestate şi duse în domiciliu obligatoriu în Dobrogea.

Primarul si cei din comitetul de partid, au întocmit lista cu cei de care voiau să scape şi a dat-o securităţii care, după o săptămână, a arestat peste 20 de persoane, pe care le-a dus la securitate. Printre ei se aflau: Vasile ANDRIŞAN, Constantin NICOARA, Catrina NICOARA, Eugen NICOARA, Vasile ŞTREANGA, Gavril UNGUREANU,Maria PANDACIUC, Catrina BUCEVSCHI...Timp de şase săptămâni au fost anchetaţi şi schingiuiţi de căpitanii de securitate Karl Segal, Cantor si locot. Dobrotă Frenchel şi Mihai Rusu, care le-au înscenat un proces de "instigare" la revoltă . Unii au fost eliberaţi, dar cei de mai sus au ajuns la Trib.mil.Iaşi care i-a condamnat prin Sent.nr.167/21-februarie 1950. Maria PANDACIUC a primit 8 ani. Catrina Bucevschi a născut în închisoare şi a continuat să-si facă condamnarea. Averea le-a fost confiscată şi dată colectivului care s-a înfiinţat.

A CURS SÂNGE ŞI ÎN COMUNA BĂLĂCEANA

Situată la circa 25 km. vest de Suceava, comuna Bălăceana a cunoscut şi ea teroarea deslănţuită tot pe 7 august 1949. Şi aici s-a tras în plin pentru că ţăranii au refuzat să ducă grâul la arie şi a fost împuşcat Ioan DOBOŞ a cărui familie a fost imediat arestată şi trimisă în Dobrogea.

Au mai fost răniţi Gheorghe ARCALEAN, Dumitru BLEORŢ, Dumitru SASU, Ilie SASU, Mihai SASU şi soţia lui Grigore URSACHE, toţi fiind arestaţi şi duşi la Suceava. După indicaţiile primarului şi ale organizaţiei de bază, au mai fost arestaţi următorii: Ştefan BLEORUT, Dumitru COBAN, Dumitru GALAN, Gheorghe GROSAR, Gheorghe HULUBEI cu soţia, POMOŞOAIA şi Marinică TODERAS.

Au cunoscut chinurile anchetei la securitatea din Suceava şi deportarea. Comuna STROIEŞTI, situată la izvorul pârâului Botoşeni, la 10-12 km vest de Suceava, a cunoscut şi ea revolta împotriva cotelor abuzive. Dar aici n-a curs sânge, au avut loc numai arestări şi deportări.

FAMILIILE CELOR EXECUTAŢI DIN BANAT DUŞI IN D.O.

Partizanii din mişcarea de rezistenţă condusă de col. Ion UŢĂ, comandor DOMASNEANU Petre şi avocat Spiru BLĂNARU, au fost executaţi, unii pe 16 iulie, alţii pe 2 august. Aceasta avea loc în plină revoltă a ţăranilor contra cotelor obligatorii, care au avut loc într-o desfăşurare sângeroasă în judeţele Bihor, Arad şi începuseră şi în Timiş. Cum şefii represiunii erau Ambrus Coloman şi Moiş Aurel, după obţinerea ordinului de execuţie a "instigatorilor" şi de deportare a familiilor, a hotărît să trimită în domiciliu obligatoriu şi familiile celor executaţi la Timişoara pentru participare la mişcarea de rezistenţă din munţii Semenic.

În luna august 1949 au fost ridicaţi din Domasnea-Severin următorii:

- HORESCU Ana,mama lui Nicolae Horăscu arestat toamna lui 1949 ca partizan.
- HORESCU Mariţa,soţia lui Nicolae Horescu, arestat cu fiica lui Ana
- BLĂNARU născută HERESCU, soţia lui Spiru BLĂNARU, grav bolnavă.
- BLANARU-HORESCU Corneliu, fiul lui Spiru BLANARU, în vârstă de 3 ani.
- RĂZVAN Ana, mama lui Mariţa HORESCU, a murit în D.O. în 1952 la Cuza Vodă.
- RĂZVAN Ilie, tatăl Mariţei HORESCU, a murit în D.O. în 1952 la Cuza Vodă. Se poate observa politica de distrugere a familiei, de la nepoţi, la străbunici.

Tot din familia lui PUŞCHIŢĂ Petre, zis Mutaşcu, executat, au fost duşi în D.O. PUŞCHITĂ Maria cu doi copii, PUŞCHIŢĂ Ion, copil de 9 ani şi PUŞCHITA Eva, fiică de 12 ani.

Din comuna Teregova a fost ridicată mama şi soţia luptătorului Ion MARIŢESCU, executat în lotul Spiru Blănaru.

La început au stat la Poarta Albă şi apoi mutaţi în com. Cuza Vodă, până în 1956 când au revenit în comunele de baştină, având norocul -dacă se poate numi acesta noroc- că nu se făcuse colectiv şi s-au aşezat în casele lor.

Acest an 1949, în care ţărănimea a fost terorizată şi a căzut lovită de gloanţele ucigătoare ale securităţi în apărarea roadelor pământului, a mai fost lovită şi prin uciderea celor mai buni fii care, din sate, urcaseră în munte pentru a apăra glia strămoşească.

Cei ce muriseră luptând în Banat, în acelaşi timp cu cei de la muntele Mare în martie 1949 , nu avuseseră nici o legătură între ei, fuseseră mânaţi de simţul datoriei, urmărind a lăsa moştenirea întreagă şi nealterată. Ei fuseseră ţărani, după cum ţărani fuseseră şi cei din lotul Spiru Blănaru, executaţi pe 16 iulie la Timişoara, sau cei din lotul Nicolae Dabija, ucişi mişeleşte pe 28 octombrie 1949 la Sibiu.

CU CÂT TEROAREA ERA MAI MARE CU ATÂT CREŞTEA ŞI REZISTENTA ŢĂRANULUI

Modelul sovietic era urmărit întocmai:"...Să nu se acorde acte doveditoare a proprietăţii asupra pământului. Politica faţă de mica proprietate urmează acest curs pentru a face gospodăria particulară nerentabilă. După aceea trebuie începută colectivizarea. În cazul în care ar interveni o rezistentă mai mare din partea ţăranilor, trebuie redusă împărţirea mijloacelor de producţie repartizate lor, concomitent cu creşterea obligaţiilor de predare a cotelor. Dacă nici aşa nu se ajunge la rezultatul scontat, trebuie organizat ca agricultura să nu poată asigura aprovizionarea cu alimente a ţării, astfel ca necesarul să trebuiască acoperit prin import."

Deci România fusese adusă în situaţia disperată când, după cotele de grâu, ţăranii fuseseră obligaţi să dea şi cote de porumb, de cartofi...

Şi cu toate acestea nu reuşiseră până la sfârşitul anului să "înfiinţeze" decât 56 de colhozuri. Si cât sânge cursese?!

În faţa acestei situaţii, guvernul impus de Moscova a trecut la munca de "lămurire", o altă metodă diabolică de tip stalinist. Au fost trimişi în campania de colectare , adică de a le lua ţăranilor totul din pătule sau ascunzători,totul de pe masa lor şi de la gura copiilor, 99.200 de agitatori, iar pentru a forţa campania de însămânţări din primăvară, au fost expediaţi pe capul ţăranilor 115.543 de membri de partid. Aceştia erau permanent pe teren. Afară de aceştia, duminicile au fost trimişi alţi circa 200.000 agitatori. După datele furnizate de ei, ca să "descreţească" frunţile celor de la sate, le-au trimis şi 5975 echipe cultural-artistice.

Se mergea din casă-n casă şi chiar pe tarlale pentru a-i "lămuri" de necesitatea înfiinţării colectivului şi a muncii "ştiinţifice" în comun.

MUNCA DE NOAPTE

După povestirea reală a lui Ion Dulea, secretar de tineret în raionul Buftea, comuna Arcada. În noul asalt dat asupra ţărănimii s-au folosit intelectualii satelor şi tinerii U.T.-cişti purtaţi prin alte sate decât în cele de origine şi dispersaţi în echipe ca să nu se jeneze unul de altul. Ca material de lucru li se da pătură, maşină dubă sau jep american şi hârtii de iscălit.Elementele de bază erau convocate seara la raion, după ce veneau de la serviciu. O scenă autentică petrecută în comuna Joiţa.

Spre seara o maşină mică se opreşte la poarta Coanei moaşe. Cineva intră în casă şi după un sfert de oră iese cu ginerele. Lumea satului nu dormea, deşi era după o zi de muncă grea la câmp. Numai ochi şi urechi...

Leana lui Proţap îşi face de lucru cu nişte sămânţă de cânepă pe la coana moaşe, după ce maşina îi plecase de la poartă. Era timpul Babelor şi vroia să fie pregătită cu de toate, din timp.

- Ţaîă Ioană, da greu mai găsesc timp să te mai văd. De ,cu munca. Numai nevoia te mai împinge. Iacă nu cumva ţi se află nişte sămânţă de cânepă în plus, că numi ajunge la fâşia de la stăvilar.
- N-am Leano. că ţi-as da cu plăcere, că eu nu mai pun. Nu mai vrea ginerele să mă ostenesc cu toate nimicurile.
- Eh, aşa este când ai stâlp la poartă. Băiat descurcăreţ şi iute ca argintul viu.
- Aşa este Leano. dar nu are timp de ale casei. De abia veni de la lucru, şi maşina de la raion...după el. II luară...c-au nevoie de el.
- Cum să n-aibă nevoie, că doar este secretar de tineret aici în sat. Şi dădu să plece...Făcu vreo doi paşi,.se opri şi cuteză, de parcă şi-ar fi adus aminte:
- Da ce mai zici matale,..ne-or mai lăsa să băgăm şi anul ăsta boabele în pământ?
- Depinde de necesităţi, de ce-o hotărî plenara, răspunse coana moaşe umflându-se oleacă. De...avea 4 clase primare, dar acum de când cu ginere cu 7 clase, învăţase cuvinte noi şi ştia unde să le folosească.

Leana plecă nemulţumită...nu aflase nimic.

.....

La raion, la Buftea, toate încăperile erau pline. Veniseră de peste tot şi aşteptau să primească plicurile cu misiunea. Înainte de a le înmâna sarcina, secretarul de partid le-a spus că în ei s-a pus toată încrederea. Victoria socialismului depinde de concursul lor. Trebuie să meargă în noaptea asta să lămurească încăpăţânaţii care nu intră în colectiv. "Pe toată lumea trebuie s-o faceţi să iscălească. Aşa suntem noi comuniştii, ne străduim să le aducem fericirea cu forţa. Vreau să felicit pe tov. Ion Dulea care şi-a convins soacra, pe coana moaşe, să se înscrie prima în colectiv, un

exemplu pentru sat.(moaşa nici nu visa că ginerele îi iscălise cererea de înscriere în colectiv).0 să fie prima pe panoul de onoare. Si acum vă dau plicurile în care fiecare responsabil de maşină va găsi indicată comuna unde mergeţi, maşina ce o aveţi la dispoziţie şi numele celor care trebuie să iscălească înscrierea în colectiv."

Mişcaţi de încrederea acordată, aceste cadre tinere au plecat în miez de noapte să "fericească" pe ţărani. Treziţi din somn după o zi de muncă, i-au ridicat forţat, aşa cum veniseră la poartă să vadă...ce s-a întâmplat. Suiţi în maşină, li se punea pătura în cap şi oamenii erau purtaţi pe drumuri de ţară sau pe mirişte, timp nemăsurat, după caz. Unul rupea tăcerea:

- Bade Ioane...de ce nu te înscrii în colectivă? Nu vezi că ai rămas printre ultimii? Te opui dumneata bunăstării pe care .regimul urmăreşte s-o aducă la sate? Crezi că o să ţină cineva cont de dumneata? 0 să-ti vezi copiii plângând pe bătătură, daţi afară din servicii, neputând învăţa, că de...duşmanii poporului nu pot beneficia de avantagii...!0 să sară pe dumneata şi o să ajungi la proces că te-au bătut copiii...ba că au cedat partea lor colectivei fără să te întrebe... că ei înţeleg realităţile...nu se opun...O să cheltuieşti şi tot n-ai să câştigi...că justiţia acum este a poporului...a noastră care dorim binele...

După această introducere lămuritoare, omul spunea prima dată "nu" şi motiva:

"Pământul nu este al meu, l-am moştenit şi tata a vărsat sânge în război şi apoi la pământul moştenit s-a adăugat şi al nevestei şi ştii dumneata că nevasta nu-şi dă partea ei. Şi dacă ceilalţi o să fie fericiţi că au intrat în colective...să mă lase pe mine sărac pe bucata mea de pământ, s-o muncesc din zori până-n noapte, să-mi hrănesc vitişoarele şi orăteniile, că si ele au suflet...Că dacă eu o să merg cu tinicheaua la cazan, pentru ele nu o să-mi dea nimic..."

La refuzul gospodarului, se schimba tonul discuţiei si intervenea altul:

-Lasă-l mă ... nu vezi că ăsta nu ştie de vorbă bună. Vrea să zică că el nu se bagă în cârd cu ţiganii, cu golanii...tu vezi că asta este...

Şi-n acest timp, îi trăsnea una în cap de-1 ameţea. Omul ţipa şi loviturile nu mai conteneau. Un altul încerca să calmeze spiritele.

-Lasă-1 mă...că semnează omul...are copilaşi. Iar un altul intervenea:

- Ce, ăsta e om să-şi mai vadă copilaşii! Ia opreşte maşina să-i trag un glonţ s-o terminam cu acest bandit, duşman al poporului.

Maşina oprea. Din nou o lovitură cădea unde se nimerea, peste bietul om acoperit cu pătura, în timp ce o voce se ruga:

-Lasă-l mă că iscăleşte... Nu-l împuşca...Dă-i omului timp de gândit...să-si facă socoteala. . .

Maşina iar pornea, hurducăindu-se mai tare. Trecea peste arătură în timp ce pumnii cădeau cu nemiluita peste nenorocitul acoperit şi înghesuit.

După o altă bucată de timp iar începeau întrebările, jocul cu un apărător şi cu un călău continua, până ce se oprea maşina.

- Ei, ce faci? Iscăleşti sau...iar cocoşul unui pistol clănţănea de zor în gol.

Câte unul speriat căuta să câştige timp...

- Pentru partea mea aş iscăli, dar nu ştiu carte...

- Bine mă...Dă încoace hârtia şi pune deştul şi îi scotea mâna de sub pătură, îi dădea cu ceva pe degetul mare şi ii apăsa pe o hârtie, spunându-i altuia:

-Trece-l pe listă, să meargă la alfabetizare...şi trece-l bursier că a fost om înţelegător.

Pătura era smulsă de pe cap şi bietul om era îmbrâncit din maşina care pleşca să; mai facă o normă.

Nefericitul aruncat în drum, dezmeticindu-se îşi da seama că se găsea după atâta cale...tot la marginea satului. Nici nu-i venea să se ducă acasă să-i spună nevestei ce o aşteaptă...pentru partea ei. De multe ori se lua de bun "deştul" pus, că era al capului de familie. Nu însemna fals în acte publice ci doar ceartă şi nelinişte în familie.

Acei care nu cedau şi nu puneau nici semnătura, nici degetul, continuau să se plimbe cu maşina, să primească lovituri, la care se adăugau de data aceasta şi înjurăturile. Iar opriri, iar ameninţări cu moartea, iar lătrat de pistol, iar hurducături până se crăpa de ziuă. Atunci erau asvârliţi din maşină...amânându-li-se înscrierea până la altă campanie organizată.

Maşina grăbea spre raion. A doua zi lucra în producţie, la întreprinderea de unde fusese pusă la dispoziţia partidului.

Raionul transmitea imediat, mai sus, că sarcina fusese îndeplinită în parte şi atâtea familii ...au acceptat să se înscrie în gospodăriile colective... Nenorocirea venise pe capul bietului ţăran.

UN BILANŢ TRAGIC AL ANULUI 1949

Starea de nemulţumire cuprinsese toata ţara şi manifestările contra sistemului de asuprire prin cote se manifesta de la Cobadin (Dobrogea) pana la Atea (Satu Mare) şi de la Rast (Dolj) la Rogojeşti (Bucovina). Represiune sângeroasa a avut loc şi în jurul Marghitei (comunele Abram, Ghida si Cohani), precum în tot Bihorul pâna la Curtici unde cap. Pancovici a "pacificat" terenul cu mitraliera întrecându-l în vărsare de sânge pe lt. Karl Segal, în operaţiunile de la Calafindesti si Frătăuţi.

Nu s-a lăsat mai prejos nici col.Patriciu Mihai, că doar era mai mare în grad şi lucra direct cu A.Nicolschi, "pacificând" şi el cu echipa lui de criminali, aruncându-i la marginea drumurilor de tară, pentru intimidare, pe: BRUSTUR Remus din Lechinţa pe 1 aug.1949, Kiss Istvan împuşcat pe 20 iulie între Vad şi Mitresti, Kacso Ştefan din Miercurea Nirajului pe 9/10 august la el acasă, Nagy Laszlo împuscându-1 înainte de a se înnopta (pe 12 aug. la marginea satului Curteni), pe S Iosif împuscându-l în plina zi pe 7 aug. la marginea Vătaşului, pe când Tinţaru A.Ion, fusese ucis în securitatea din Blaj. Încurajat că nimeni nu 1-a întrebat de ce a făcut acest genocid, Patriciu a continuat

după cum vom vedea şi în anul următor.

Crăciun Gheorghe, un alt călău înnăscut şi făcut colonel s-a arătat tot aşa de sângeros, torturând şi executând grupul Nicolae Dabija în vestita Dumbravă a Sibiului. Au fost şi cazuri izolate, ca Rădeanu Vasile din Scânteia-Vaslui, care a făcut manifeste cu abuzurile comuniste şi Juncu I. Ion din Dragomiresti-Neamt, care le-a atras atenţia comuniştilor ca-i va spânzura pe toţi în frunte cu comitetul provizoriu, pentru colectivizare.

1949 / 1950

După crimele înfiorătoare săvârşite pe teritoriul Transilvani,ei contra ţăranilor ce se împotriveau colectivizării sau întovărăşiei, cadavrele fiind lăsate la marginea drumurilor de ţară pentru a înspăimânta populaţia la acţiunile de genocid efectuate în Moldova şi Mwntenia, s-a procedat altfel.

Zbirii securităţii, Poppig Ianos(Suceava),Blehan Octavian (Iasi),Karl Segal(Roman), Fuchs Iani(Fălticeni, Rukenstein (Botoşani), după asasinarea în beciurile securităţii pentru care trebuiau să încheie procese verbale false, când au primit dispoziţia să "ajute" la urgentarea colectivizării, au trecut la arestarea ţăranilor "neascultători", ducerea lor noaptea în păduri şi asasinarea, urmând sa fie acoperiţi cu pământ în gropi comune.

S-au descoperit astfel de gropi comune la:

DEALUL MĂRULUI - punct situat la circa 300 metri, între km.59-60 de pe şoseaua Roman -Vaslui..Pe lângă oasele neidentificate şi resturi vestimentare se găseau şi. doua monezi cu valoare de 5 lei şi data emisiei 1948.Aceasta dovedea că nu erau din timpul războiului, ci din epoca la care ne referim. În sprijinul fixării datei avem declaraţia şefului de post (Şoldanescu V.Ion) care pentru faptul ca a raportat superiorului, a fost ameninţat cu împuşcarea daca nu-şi ţine gura. A fost trecut în cadrul disponibil şi condamnat de T.M.Iaşi în aprilie 1950:

Procesul verbal de deshumare a fost semnat de 8 persoane, printre care ing. Ioan Roşca, fostul deţinut politic Nicolae Popa şi alţii din Piatra Neamţ, datat 3 nov.1990. Istoricul Livia Dandara s-a alăturat grupului, sfătuind cum să se facă săpaturile pentru a se descoperi cât mai multe indicii ajutorării depistării lugubrei descoperiri, având o contribuţie majoră.

DEALUL BALAURULUI - unde au avut loc mai multe execuţii, şi se pare că au fost asasinaţi ţărani răsculaţi din comunele Butea sau Băcesti din jurul Romanului.

La COTUL CIOCOIŢEI - s-au făcut execuţii descoperite într-o tarla de in.

POIANA CAESCULUI - ar fi fost locul îngropării a circa 40 victime.

La POIANA LUI VÂRLAN -ar fi fost îngropate 16 victime printre care şi o femeie.

Din lipsa voinţei politice a guvernului de după 1990, urmaş al înaintaşilor comunişti, în care rolul hotărâtor îl aveau foştii securişti, lucrările au fost oprite şi cercetările manipulate în timp ca să se aştearnă uitarea.

Descoperirea de la CACIULAŢI îţi lasă impresia că te găseşti deja pe teritoriul URSS. La Căciulaţi, aproape de lacul Caldărăşani, securitatea îşi instalase un centru de "selectare" a nemulţumiţilor în urma dispoziţiilor primite ca securitatea să răspundă i direct de adunarea cotelor de grâu.

Ca urmare, mecanicul Iştoc Isidor, făcut sublocotenent, ajutat de Foţi Alexandru, au "muncit" însă la colectarea ţăranilor din Dragoesti, Roşiori, Dridu, şi a omorât la ei.

CEL MAI SINGEROS AN - 1950

A curs sânge mult, nevinovat, sub regimul instaurat de comunişti, dar parca nivelul atins în acest an 1950 n-a mai fost depăşit decât de Ion Iliescu după 22 Dec.1989, când a fugit Ceauşescu şi "teroriştii şi-au făcut de cap trăgând din toate părţile, şi peste tot în ţară, în oameni eliberaţi.

Acum în 1950 au fost ridicaţi din închisori, oameni, în majoritate ţărani, condamnaţi prin înscenări, cu pedepse de la 15 la muncă silnică pe viată . Prin Ordinul 10.007, semnat de A. Nicolschi, au fost asasinaţi la Timişoara între 25 februarie până la 5 aprilie. Numărul deţinuţilor s-a ridicat la 83. Au fost aruncaţi la Pădurea Verde de la Timişoara, iar moartea lor a fost înregistrată în 14 august 1957 la Starea civilă din Timişoara, într-un registru ţinut secret.

În februarie 1950, se dă directiva -în forţa şi prin forţă- la campania de construire a socialismului.

Prin Buletinul oficial din 30 martie, se dispune ca întreaga producţie agricolă, vegetală şi animală, să fie predată statului. În faţa presiunilor şi a şicanelor activiştilor de partid, familia fostului primar PNT, Victor Dumitru din satul Brădiceni, com. Dolhesti,jud .Fălciu, nu se lasă intimidată de ameninţări şi merge împreună cu alţi săteni peste comunistul Bujor Vasile. Arestaţi pe 14 feb,. "chiaburii" au fost judecaţi şi condamnaţi prin Sent.626 din 18 iulie 1950.

ÎNCĂIERARE PE MALUL PRUTULUI

În comuna GORBAN, situată la vreo 35 km nord de Huşi, vis-a -vis de modelul sovietic, organizaţia de partid s-a întâlnit în seara de 14 martie 1950 şi a hotărât ca a doua zi, cu primarul şi 4 tractoare să iasă pentru ararea a 4 hectare de pământ din islazul comunal, pentru a face grădină de zarzavat. Dar islazul era al obştii săteşti.A doua zi dimineaţa, când s-au dus autorităţile au găsit acolo vreo 50 ţărani cu pluguri fracţionate de cai şi boi.Primarul a pus mâna pe funia boilor traşi în fata unui tractor iar tovarăşul Grigore Ignat, îndemnat de secretarul organizaţiei de bază, a apucat de coarnele plugului să-1 scoată din brazdă.Ţăranii le-au spus să se potolească, dar primarul Leonte Ion n-a voit să ţină cont. A intervenit şi Diaconu Gheorghe ,secretarul de partid. Grigore Ignat a fost doborât la pământ de Matran Ion iar alţii au sărit pe Diaconu Gheorghe,care a reuşit s-o rupă la fugă.

Ca de obicei, în regimul comunist de vină sunt cei ce-şi apără proprietatea. A fost anunţată securitatea si miliţia care au trecut la arestări pentru a dovedi "instigatorii". Au fost arestaţi, printre ei numărându-se:
MATRAN Ion, cu fiul lui, MATRAN I.Jean, SURPANU Manole, RAICU Nichita, MADA Ghită, MĂRTINAŞ Nicolae, GÂŢU Mircea, GÂŢU Dumitru, ANDREI Gheorghe. ANDREI Ion...

Duşi la Huşi, au fost bătuţi şi o parte din ei trimişi în judecată şi condamnaţi prin Sent. 381/8 mai 1950 pentru instigare. Încă o înscenare a securităţii.

VLASCA SE MIŞCA

Odată cu colţul ierbii, au răsărit şi nemulţumirile ţăranilor, provocate de autorităţile comunale care, incitate de activiştii de partid, vroiau să se evidenţieze. Comitetul Provizoriu din com. Căscioarele, de pe Neajlov, cu preşedinta în frunte, a colectat cartofii de la oameni fără să-i plătească, pe cei buni i-a oprit pentru nevoile lor sau îi puneau în vânzare la cooperativă. Datorită acestei cauze, unii s-au retras de pe listele de colectivizare.

În alte comune nemulţumirile se datorează întocmirii proaste a contractelor de cultură (com. Gostinu) sau refuzului de a cultiva bumbac şi tutun, care au fost foarte prost plătite. Pe 16 martie au izbucnit nemulţumiri din cauza autorităţilor locale care nu primeau produse pentru nepredarea cotelor. Când secretarul plasei Vida a venit să le "explice", ţăranii au început sa strige: "Cooperativa este făcută de noi şi nu de Comitetul Provizoriu al plasei. Este capitalul nostru şi-1 vom retrage".

Aceşti "provizorii" de la comună si plăşi, văzând că nu mai sunt ascultaţi, au apelat la miliţie ca să-i facă pe ţărani să semneze contractele şi să se întocmească acte de trimitere în judecată. Represiunea după planul sovietic îşi arăta roadele nefaste. Gospodăriile ţărăneşti începuseră să fie înlocuite cu colhozuri, partidele istorice desfiinţate şi conducătorii arestaţi iar regele şi familia regală exilaţi.

Acum, în 5/6 mai 1950, s-a trecut la arestarea tuturor miniştrilor care mai erau în viată, de la Ctitoria României din 1918 până la această dată, în vederea exterminării lor. Peste 2 ani va urma arestarea tuturor prefecţilor, primarilor sau alte oficialităţi administrative din aceiaşi perioadă şi tot în scopul exterminări.

În această atmosferă de teroare şi nesiguranţă, ţărănimea urma sa să apere cum putea, bazându-se pe forţele ei. Spiritul de împotrivire era unanim, neorganizat şi izbucnea unde nici nu te aşteptai şi se manifestat sub fel de fel de forme.

Ţăranul era născut cu dragostea de libertate şi pentru pământul moştenit sau câştigat prin munca cinstită, iar acum ajunsese la discreţia elementelor şcolite de Moscova care lucrau nestingherite de nimeni pentru punerea în aplicare a planului ce le fusese trasat.

"Politica faţă de mica gospodărie ţărănească urmează acest curs pentru a face gospodăria particulară nerentabilă. După aceia trebuie începută colectivizarea. În cazul în care ar interveni o rezistentă mai mare din partea ţăranilor, trebuie redusă împărţirea mijloacelor de producţie şi repartizate concomitent cu creşterea obligaţiilor de predare a cotelor".

REVOLTA ŢĂRANILOR DE LA BÂRGĂOANI

O comună răsărita, cu oameni gospodari crescuţi în religia romano-catolică din regiune, ajunsese sub conducerea unui Şulteş Vasile, soldat căzut prizonier, venit cu Divizia trădătoare condusa de Nicolae Cambrea. Acest neisprăvit, ajuns membru de partid, a trecut la nenorocirea consătenilor, hotărând cu cei de la "raion" din Piatra Neamţ, să înfiinţeze colectivul în comună pe 25 iunie 1950. Pentru ziua respectivă, a adus activişti de partid din judeţ şi o formaţie artistică de la Piatra Neamţ. El, primarul, a hotărât să scoată covoarele şi băncile din biserica romano-catolică pentru a înfrumuseţa adunătura.

Când oamenii lui Şultea s-au dus la biserică, oamenii tocmai ieşeau de la Sf. Slujbă. Evenimentul se petrecea tocmai când începuse şi marea teroare asupra bisericii romano-catolice, după ce Msg.Luigi Boga fusese arestat(mort la scurt timp), iar vicarul general de la Iasi ,Mark Glasser, omorât cu cruzime de securitatea din Iaşi, între expulzarea din 7 iulie a nunțiului apostolic Gerald Patrik O'Hara şi a colaboratorilor lui(aflați în anchetă la aceea data.)

În fața încercării de a intra cu forța în biserică, credincioşii au început sa-i huiduiască şi să arunce cu pietre în ei, îndreptându-se spre maşinile venite cu activiştii din Piatra Neamț. Atunci, înaintea colhoznicilor, a apărut milițianul Scorocârfa, care a început să tragă cu pistolul.

Au fost anunțate si au venit două camioane cu ostaşi care, văzând furia mulțimii, s-au retras. Țăranul Gherghelaş Gheorghe a tăiat firele telefonice. După vreo două săptămâni a sosit armată multă, a înconjurat satul, fără ca cineva să mai poată ieşi şi înre 1 si 4 dimineața au trecut la arestări cu securitatea. Torturați la Roman de Davidovici şi Szgal, li s-a înscenat un proces şi prin Sent. nr.662/2-08-1950 a T.M. Iasi au fost condamnați următorii:

Darie Gheorghe, țăran fruntaş al satului, care nici nu fusese în sat, bătut până a recunoscut fapte ireale, a fost condamnat la 10ani.

Gherghelaş Gheorghe, reuşind să scape a fost condamnat 11 ani şi arestat prin trădarea unui consătean, Minac, dintr-o mină unde se .aranjase, a trecut prin lagărele de exterminare.

GHERGHELAŞ Nita, soția, după tortura îndurată ca sa-si denunțe soțul, a primit 6 ani si 6 luni. După eliberare, a fost găsită moartă pe câmp, în putrefacție.

IONUŞEL Petru, condamnat la 10 ani, BUDĂU Leon, la 8 ani, PASCARU Mihai, 3 ani, PASCARU Ianos-Ferdinand, la 1 an şi 6 luni, ARVU Vasile, la 1 an şi doua luni.

Peste 40 de țărani au trecut prin chinurile anchetei.

ALTE PROVOCĂRI ALE AUTORITĂȚILOR

Au pus piciorul şi în Țara Moților, în regiunea Câmpeni, Brad, Huedin... De când lumea se ştie că moții trăiesc din creşterea vitelor şi dogărie. Acum s-a gândit statul sa împădurească platourile, unde se găsea păşunea şi să le dea în schimb teren pe râpe unde nu creştea nimic, deci îi lăsa chiar muritori de foame după ce şi aşa trăiau foarte greu. Aveau casa plină de copii. Chiar unii dintre autorități recunoşteau că moții mănâncă "buruieni" şi subnutriția provoca boli numeroase. Aprovizionarea lor se făcea foarte rar şi greu şi numai pentru cei ce aveau cartele. Ba mai mult produsele vroia statul să le ia pe bani, în timp ce ei cereau alimente şi în special porumb.

Din aceste nemulțumiri se vor naşte revolte şi dintre ei vom găsi pe mulți îngroşând rândurile partizanilor, iar alții vor pleca cu satul întreg la oraşe să ceară dreptate şi pâine pentru copii! Deci "TALPA ȚARII" era călcată în picioare, nesocotită ca pe timpul lui Horia.

O nouă Hotărâre a Consiliului de Miniştrii îi obligă pe țărani, chiar pe colectivişti să predea cotă de lâna, pe 8 Aprilie 1950. La sfârşitul lui Mai 1950 s-au hotărât cotele obligatorii la produsele agricole cu mențiunea că nepredarea în termen de 30 zile atrage închisoarea de la 1 la 12 ani şi majorări până la 20%. Sămânța nemulțumirilor fusese aruncată...

Scopul răscoalelor ce au cuprins deodată tot sudul tării cu ocazia treieratului urmărea desființarea sistemului înrobitor al cotelor care loveau în primul rând în familiile cu puțin pământ. Chiar şi membrii de partid erau nemulțumiți şi se plângeau că atunci când s-au înscris în partid nu li s-a vorbit de colectiv. Au fost odată înşelați şi a-cum li se fură pâinea de la gura copiilor.

Dacă aceasta era concluzia la care ajunseseră țăranii din com. Buturugeni , judetul Ilfov, membrii de partid din satul Plătăresti, com. Podu Pitarului, după 2 săptămâni de la înființarea colectivului, 15 familii de țărani săraci s-au întrunit în şedința şi au întocmit un proces verbal prin care precizau că ei, membrii fondatori au hotărât nesiliți de nimeni să se retragă.

Nu trebuie uitat că în cadrul represiunii generalizate fuseseră arestați pe 5/6 Mai 1950, toți Prim miniştri, miniştri, subsecretari de stat, ierarhi ai Bisericii, circa 250 de personalități, printre ei numărându-se Ctitorii României şi cei ce luptaseră pentru înfăptuirea ei în 1913 şi care mai erau în viată, deoarece comuniştii urmăreau să şteargă orice urmă ce mai amintea de trecutul neamului românesc, de acei ce conduseseră țara spre statul de drept. Acum, în fata abuzurilor de tot felul urmărind înfometarea țărănimii pentru a o subjuga definitiv, aceştia nu au mai putut răbda şi ca la o comandă, instinctul de conservare, le-a comandat să refuze predarea cotelor. Odată cu treieratul s-au înființat pe arii, la gura batozelor, activiştii comunişti ca să le ia rodul muncii. Si ca unul, satele au pus mâna pe furci , sape , coase, topoare pe tot ce le-a căzut la îndemână în acel ceas al disperării. Aşa s-a întâmplat după 1 Iulie 1950 şi aşa a durat toată vara pe tot cuprinsul ariilor țărăneşti. în loc să curgă boabe de grâu, au curs boabe de sânge.

Începutul a fost la Urziceni unde în urma încăierării dintre țărani şi activişti, câştigători au fost securistii care au arestat zeci de țărani, numai ei fiind de vină că nu are ce mânca muncitorimea, pătura conducătoare. La ce vor mânca copii, viitorul tării, nu se gândeau decât părinții lor, care pentru aceasta vor apăra şi vor muşca cu dinții brazda moştenită din moşi-strămoşi. O nouă indicație a încurajat pe oamenii securității: Daca vre-un chiabur va face agitație poate fi împuşcat pe loc, acolo, ca să ştie toți cei care ar îndrăzni să nu predea cotele, că toți vor păți la fel. In comuna Gruiu din Ilfov încăierarea s-a transformat imediat în răscoală. Primarul primise "indicații" să pregătească aria pentru treierat dar mai ales să nu lase nici un bob de grâu țăranilor. Lumea aflase planul diabolic pus la cale şi era agitată. Femeile au fost

cele care au lămurit lucrurile. Primarul dăduse ordin de începerea treierişului şi. nici un bob pentru ţărani. Ca la o comandă femeile au sărit asupra mecanicului pe care l-au dat jos de pe maşină, rupându-i hainele, bătându-l şi stopând treieratul. Printre cei ce îndemnau femeile la acţiune se găseau şi comuniştii nemulţumiţii, dar cărora le era frica să se manifeste.

Autorităţile au fost alertate de primar şi la faţa locului judeţeană de partid Ilfov a trimis doi tovarăşi şi o tovarăşe, toţi activişti scoşi ca să "analizeze" cauzele stagnării şi să ia măsuri. Intrarea tovarăşilor a fost făcută în sunetul clopotelor de la biserică ce imediat au adunat vreo 300 de săteni primindu-i pe noii veniţi cu braţele întinse. Maşina a fost răsturnată, "trimişii judeţenii" bătuţi de nici nu mai ştiau pentru ce veniseră şi sechestraţi în două case de ţărani săraci.

Dar satul era mare şi toţi erau solidari în această acţiune de nepredare a cotelor. În acest timp circa 1.000 de ţărani, după datele oficiale au înconjurat sediul comitetului provizoriu, adică primăria şi miliţia care se găsea tot acolo şi au obligat pe funcţionari şi miliţieni să plece din local. Tiranii au intrat înăuntru, făcând "ordine" şi izgonindu-i pe cei ce nu vroiau să plece.

In noapte au sosit două plutoane de securitate care au început să tragă şi să împrăştie pe cei ce puseseră mâna pe primărie. Arestările şi bătăile la faţa locului au continuat toată noaptea. O parte din răsculaţi s-au retras în casele celor doi preoţi continuând rezistenta, folosind şi arme în apărare. Până la urmă au fost arestaţi împreuna cu cei doi preoţi. Au fost zeci de arestaţi şi răniţi. Liniştea s-a restabilit după părerea securităţii pe 10 Iulie. Dar linişte n-a mai fost în sat şi în comunele din jur.

La Roşiori, în câmpia Mosiştei pe 3 Iulie au izbucnit neînţelegerile şi răscoala tot de la cotele de la aria de treierat. Miliţia care era în stare de alarmă a intrat în acţiune şi a arestat trei ţărani. Satul a fost prezent şi 300 ţărani, tot după cifrele oficiale, au intervenit, au înconjurat Miliţia şi au eliberat pe cei arestaţi.

Nici nu apucase bine să se liniştească lucrurile că răscoala izbucneşte la 6-7 km. în comuna Drăgoeşti sat bogat aşezat în valea Mosistei, unde oamenii de când se ştiau avuseseră de toate, un belşug la care contribuiseră şi oamenii locului. Pământul lor era un dar ceresc şi o moştenire multiseculară. Strămoşii lor, generaţii după generaţii se succedaseră şi peste ei trecuseră în goană cailor toate semnţiile flămânde venite din fundul Rusiei. Drăgoeştenii aveau în fiinţa lor conştiinţa trecutului mărturisită de săpăturile arheologice care-i plasa în negura istoriei. Despre îndrăzneala şi cutezata lor "ca cei mai bravi şi cei mai drepţi" Alexandru Macedon a venit să-i pedepsească şi ostaşii lui i-au urmărit pe malul stâng (al Dunării n.n.) plin de lanuri de grâu atât de îmbelşugate încât n-au putut înainta prin ele decât culcând spicele cu sulițele lor lungi ţinute de-a curmezişul."

Specialistul forte în înăbuşirea revoltei, sublocotenentul Iştoc Ion,şeful securităţii de la Câciulaţi, ajutat de plutonierul Anastasiu Fote îsi făcuseră simţită prezenţa la Roşiori. Acum le va veni în ajutor sublocot. Tureanu Ilie, tot mecanic de profesie ca Iştoc .

Pe această vatra strămoşeasca se hotărâse ca pe 4 iulie 1950, chiar la batoză să se anunţe înfiinţarea colectivului şi ultimul bob de grâu sa rămână pe loc. Primarul comunist -Roşovanu- care nu avea nimic de a face cu satul, înconjurat de activiştii şi miliţieni din sat a venit la arie sa anunţe "noutatea" şi mai ales să împiedice pe oameni de a încărca şi duce grâul acasă, deoarece totul aparţinea colectivului, care acum, aici la arie, cu prima baniţa lua fiinţă .Lumea rămăsese mută. Tăcere ca de mormânt. Parcă-i ucisese.

Eugenia-Jeana IVAN îsi aminteşte: "Deodată un iureş de împotrivire se ridică din toate piepturile... din toate colţurile. Şi cu o voinţă nepotolită ne repezim, care cum putem, să ne încărcăm grâul. Miliţienii ne îmbrâncesc, ne izbesc cu paturile puştilor, cu picioarele...Atunci răscoala se aprinde. Bolovani, cazmale, furci, toate zboară către cei ce reprezentau puterea. Primarul şi ajutoarele lui apropiate părăsesc aria, îndreptându-se spre primărie. O parte dintre răsculaţi îi urmează, în timp ce alţii se luptă cu miliţienii, încercând să încarce câte ceva..." Dar alţii cu ce apucaseră în mână se pornesc după primar, şi numărul lor se îngroaşe mereu. Peste 500 se adunaseră la chemarea clopotelor celor 2 biserici. Cum intra în primărie, primarul cu ai lui pun pază ca să nu pătrundă nimeni. Eugenia Ivan, la cei 21 de ani, forţează uşa, reuşeşte să pătrundă şi se repede la primar care tocmai cerea ajutoare, îi smulge telefonul rupându-i firele. E lovită, caută să pună mâna pe ea, dar reuşeşte să scape şi să se ascundă.

.....

In sat îşi fac apariţia ostaşi călări şi miliţieni pe motociclete. Oamenii sunt fugăriţi pentru a fi prinşi.

MATEI Gheorghe, tată a doi copii e bătut, umplut de sânge, ridicat de unde căzuse, împins câţiva metri şi împuşcat pe la spate... apoi târât în mijlocul uliţei principale unde a zăcut câteva zile... Vuietul maşinilor cu întăriturі ce îşi fac apariţia, urletele oamenilor prinşi, ţipetele copiilor după părinţi, femeile care blestemă, transformă satul liniştit de ieri într-un adevărat vacarm.

Începe să amurgească şi lumea să se ascundă. Eugenia-Jeana IVAN îngrozită de ce văzuse, se dă tiptil din pod şi târându-se pe pământ iese pe câmp şi se pierde prin porumb până la Gârla Moştistei pe care o trece în fugă. Un căruţaş cu inimă de creştin a dus-o până-n Bucureşti, la sora ei şi apoi altă noapte la fratele ei. A treia noapte a fost arestată de securitate şi aruncată în Jilava. A trecut prin ploaie de pumni, prin înjurături şi anchete, învinuită că a declanşat revolta, că a tras clopotele la biserică, până ce anchetatorii i-au luat mâna şi i-au purtat-o mâzgălind o iscălitură care nici nu părea şi nici nu era a ei. De la Jilava a ajuns la Mislea.

Naş-Tache GRIGORE a fost arestat, bătut la Bucureşti şi condamnat.

Mişu I.OANCEA avea 17 ani şi în seara de 4 Iulie 1950 se ducea spre gârlă, dar trecând pe la primărie a văzut luminile aprinse şi lume agitându-se înăuntru. Probabil vre-o şedinţă după o zi agitată. Din curiozitate s-a apropiat. Era primarul Rosovanu cu mai mulţi militari... discuta cu stâlpii securităţii, măsurile ce trebuiau luate... pentru liniştirea satului. Erau pregătiţi cu lanţuri şi cătuşe aduse de la Căciulaţi. Urma să se întocmească lista celor socotiţi instigatori şi ridicarea lor. Din zbor Mişu a prins că trebuie terminat cu "chiaburii" care se împotrivesc colectivizării ce trebuia înfăptuită imediat, aşa cum suna directiva. Imediat Mişu Oancea a zbughit-o şi în drum spre casă a mai bătut la câteva uşi cu oameni cumsecade să le dea de ştire, de ce auzise. Ajuns acasă a intrat pe uşa din dos şi nici n-a terminat de spus ce avea, că s-a umplut curtea de miliţieni şi vocea vătăşelului primăriei strigând ba pe tatăl, ba pe fiul cel mare, învăţătorul. Ion Oancea, stăpânul casei s-a făcut nevăzut sărind pe fereastră în grădină şi mai departe pe câmp. Noaptea se aşternuse de-a binelea. Nituş OANCEA a fost prins şi socotit între "chiaburii" satului chinuit la Calea Rahovei înainte de condamnare. La strigătele disperate ale vătăşelului primăriei a ieşit Ştefan I.Oancea, învăţătorul tânăr al satului care nici nu împlinise anul de când venise lângă părinţi să le fie şi de sprijin şi ca să fie folositor satului ca dascăl.

În casă au intrat miliţienii, unii uitându-se prin toate ungherele, alţii învintându-1 până la primărie sa dea o declaraţie. Pentru 5-10 minute şi se întoarce. Nu este nevoie sa se mai îmbrace. Cum a ieşit pe poartă i s-au pus cătuşele la mâini şi a fost aruncat într-o dubă, ca un pachet, fiind primul. A mai poposit duba şi la alte porţi şi l-a simţit alături pe consăteanul Manea. Şi aşa mai departe până a fost dat jos la securitatea din Fierbinţi unde deja ajunsese Istoc şi-i aştepta nerăbdător; înconjurat de o haită de fiare care se gudurau în jurul lui. Fără să-i întrebe nici măcar cum îi cheamă s-au pus cu bătuta pe ei, la tălpi, peste cap, peste trup, cu pumnii, cu cravaşe, cu cizmele, până la leşin. I-au trezit cu apă aruncată din găleţi şi au asmuţit câinii asupra lor. Fiarele au început să le sfâşie îmbrăcămintea ajungând până a înfige dinţii în trupurile sângerânde şi atunci se făcea simţită autoritatea lui Istoc care striga la fiare: "Nu rupe! Nu rupe!".

Cum miliţia a părăsit curtea familiei Oancea, Mişu a luat-o pe urma tatălui dar nu 1-a aflat. Ascuns să se odihnească în păpuşoi a auzit deodată clopotele celor două biserici vestind primejdia venită peste comună. Şi dăngănitul clopotelor era însoţit în noapte de împuşcături, de ţipete, urlete ce vesteau pârjolul abătut peste capul oamenilor.... A cutreierat câmpul numai noaptea mulţumindu-se să mănânce porumb crud. Îi era teamă să se arate în timpul zilei... până la răzbit foamea şi dorul de casă. În urma lui rămăsese mama lui Arghira, cu o soră mai mică, Victoria şi un frate de 10 ani handicapat, fără glas şi auz.

Când s-a înapoiat după vreo săptămână, totul era pustiu, uşile şi ferestrele vraişte de parca trecuseră barbarii şi jefuiseră totul... De la nişte vecini unde rămăseseră numai bătrânii a aflat că tatăl şi învăţătorul fuseseră arestaţi, şi că ceilalţi toţi luaseră drumul Dobrogei... la muncă forţată. Nemaiputând îndura s-a predat şi a cerut să fie trimis să lucreze în locul frăţiorului handicapat...

Vlad FIERBINŢEANU a fost arestat şi chinuit la calea Rahovei, apoi la Gherla.

Lixandru O.IULIAN făcuse războiul de la Lemberg la Rostov şi la retragere a reuşit pe un cal să treacă Siretul şi în apropiere de Ploieşti ruşii i l-au luat lăsându-i în schimb viata. Dar din nou, pentru tară a pornit până în munţii Tatra şi la întoarcere drumul 1-a făcut pe jos timp de o lună. Şi-a format o gospodărie, o familie şi acum în luna lui Cuptor a spus în faţa primăriei că nu înţelege de ce "ni se ia tot. De ce nu suntem liberi să ne bucurăm de pământul şi munca noastră." A fost pus în cătuşe, aruncat într-un camion, grămadă unul peste altul şi descărcaţi la Jilava. Chinuit în hrubele de acolo timp de 9 luni şi socotit "şef de rebeliune" i s-au repartizat 5 ani. A ajuns la Peninsula până la desfiinţarea canalului când pe 20 Iulie 1953 a plecat la Aiud şi de acolo pe 1 Martie 1954 a luat drumul minei de plumb de la Baia Sprie de unde s-a eliberat la capătul celor 5 ani de cruntă teroare, istovit şi zdrobit. Şi-a continuat viata, dar nu a intrat în colectiv.

Florea Vulpoi arestat, chinuit şi condamnat a ajuns la Gherla.

Petre STOIAN Ghimpe tot pentru ţară făcuse frontul să salveze pământul Basarabiei şi Bucovinei furat de ruşi. Căzuse prizonier şi trecuse prin iadul bolşevic de unde tocmai se întorsese... Dar pe 6 Iulie alături de consăteni a încercat să apere pâinea şi pământul ce rodea ,a fost socotit instigator, i s-au pus cătuşe şi aruncat în camion a trecut prin alt infern până a ajuns tot la închisoare, de data aceasta la "fraţii comunişti români."

Tudorică ANDREI, chinuit la securitatea din calea Rahovei şi condamnat.

Tache IVANESCU, născut în 1890, omul cel mai tăcut, cel mai blajin din sat, a fost încătuşat, i s-au repartizat 10 ani şi dus la Gherla. A fost omorât pe 29 Iulie 1952 , în timpul reeducării ....

Tănase STANCU, arestat, condamnat prin Jilava, Rahova şi Gherla.

Zenebia I. DIACONESCU a fost arestată de la Bucureşti şi chinuită prin securitatea din calea Rahovei şi Jilava pentru legaturile ce le avea în Drăgoeşti.

Ion OANCEA, care fusese între fruntaşii satului, arestat după ce reuşise să fugă de acasă, a trecut prin chinurile securităţii şi i s-au dat 10 ani trimiţându-1 la Gherla unde s-a întâlnit cu feciorul cel mare condamnat 5 ani.

Dinu N1CULAE, arestat a ajuns în Rahova unde i-au înscenat proces.

Vlad Matei, gospodar al satului Drăgoesti arestat în timpul revoltei ţărăneşti, trecut prin chinurile de la Rahova, Jilava a ajuns la Gherla.

Ştefan OANCEA, învăţătorul scăpat din ghearele lui Istoc a ajuns în "fabrica de schilodit şi înscenat procese" a lui Teodor Sepeanu, şeful securităţii Capitalei care intrase în ultimul an de "muncă" înainte de a fi dat afara şi închis şi el. Ştefan OANCEA a primit 5 ani şi a trecut prin Jilava, Gherla, Poarta Alba şi Stadionul de la Constanta. După eliberare nu i s-a mai dat voie nici măcar sa pună piciorul în şcoala.

Constantin C.MATEI, membru comunist a fost chinuit şi condamnat ca instigator.

Radu Vasile LUMÂNARE, tatăl a trei copii se afla cu treburi la Bucureşti, la o verişoară in Vitan. Pe 7 Iulie 1950 s-a oprit la poarta duba, i-a pus ochelari negri şi cătuşe, s-a trezit pe str. Polona, în casa lui V.Brătianu unde se instalase o secție a securității şi au început să-1 întrebe ce caută acolo, de ce a venit... Şi bătaia a început, mai rău ca la hoții de cai, de nu mai putea sa meargă, era mutat cu pătura. Corpul era zdrobit de bătaie, cizme, tocuri de pistol.... Odată încheiată "ancheta" a ajuns la Jilava de unde a pornit în "turneu" pe altă lume. La Gherla a aflat că are 6 ani. La Baia Sprie s-a afundat până la orizontul 12 până într-o zi din Iulie 1954 când s-a alăturat greviştilor pentru îmbunătățirea condițiilor de viață. Pe 26 Oct. 1956 a ieşit la lumină îndreptându-se spre Dobrogea unde-i trudea din greu familia deportată.

Mihăilă G.TUDOR, arestat, dus prin chinuri la Bucureşti şi condamnat.

Vasile OANEA, de 25 ani, tatăl unui copil de 4 ani şi al altuia de câteva luni născut chiar pe 7 Iulie 1950, în timpul revoltei țărăneşti, a fost chemat la primărie unde-1 aştepta Istoc, avansat locotenent după isprăvile din Iulie, care cum 1-a văzut 1-a pus să-şi dea jos curelele de la opinci, a început să-1 lovească peste față fără să-1 întrebe nici măcar cum î-l cheamă, 1-a dat cu capul de pereți şi după ce i-a pus o cârpă peste ochi 1-a legat cu mâinile la spate şi i-a spânzurat capul de un cui ca să nu mişte. Au urmat alți nefericiți care au îndurat aceleaşi suferințe Şi umilințe până ce Istoc şi-a făcut norma, şi a plecat. In schimb a sosit duba care i-a încărcat şi legați la ochi şi la spate au pornit la drum. Ajunşi pe Calea Rahovei au fost descărcați pe "moşia" lui Teodor Sepeanu unde au fost luați în primire şi azvârliți prin celule. Intr-una în care au intrat au scos 2 morți ca să le facă loc şi s-a pornit ancheta după 6 luni de la revoltă, şi chinurile, şi bătăile de zi şi noapte nu au încetat până s-a înscenat procesul. Probabil nu făcuseră "norma" cu cei din vară. Şi condamnarea a fost urmată de drumul infernului. La intrare a avut 84 de kg., iar la eliberare cifrele s-au inversat, şi pe lângă alte beteşuguri vai de inima lui. Vai şi de chinurile Floarei Oancea care rămăsese acasă fără să aibă ce să dea la copilaşi de mâncare. Cel mare îmbolnăvindu-se mai rău decât maică-sa.

Costică Paraschiv TACHE dus la. Bucureşti, chinuit şi condamnat.

ALTI CĂLĂI CARE I-AU SCHINGIUIT ÎN CAPITALA ȚĂRII ŞI AU ÎNSCENAT PROCESELE

SEPEANU Teodor, născut pe 23 Oct. l9l4 în Bucureşti, fiul lui Bazil şi Frida, domiciliat în Bucureşti pe Bd.Dacia nr.10.B. angajat în siguranță după 6-03-1945 a torturat pe cei arestați pe 8 Noiembrie 1945 şi a excelat în schingiuirea şi anchetarea celor din înscenarea procesului de la Tămădău. A continuat activitatea criminală după 1948 când a devenit locot. col. de securitate şi director al Securității Capitalei înscenând sute de procese. In 1950-51 s-a ocupat şi cu coordonarea reeducării studențeşti de la Piteşti şi Gherla. Pentru complicitate la crimele comise acolo a fost arestat pe 13 Martie 1953 şi condamnat prin Sentința nr.101/16-04-1957 la 8 ani.

ALȚI SUBORDONAȚI CARE AU CONDUS TORTURILE DRĂGOEŞTENILOR

Senater Moise, subdirectorul "laboratorului" din securitatea Rahova.

Niculescu Ştefan - maior, fost lăcătuş mecanic, a mers pe acelaş drum cu Sepeanu din 1945, a participat la toate torturile şi înscenările, cot la cot cu şeful lui până în 1952 când a fost dat afară, odată cu căderea lui Teohari Georgescu.

Popescu Titus, căpitan, şef de birou, fost militar.Lepădatu Ion, locotenent, şef serviciu adjunct, fost lăcătuş mecanic.

Clion Bernard, locot, şef birou, fost funcţionar.Gorotcov Igor, sublocot., şef birou, fost student la veterinară, bătăuş de "meserie" participând după 6 Martie 1945 cu echipele ce terorizau Bucureştiu şi din 1947 luând parte în Ministerul de Interne alături de Bulz Gheorghe la torturi. Petre I.Petre, sublocot. şef de problemă, fost fierar CFR

Done-Mitrea Nicolae, sublocot. funcţionar operativ, fost tâmplar şi mulţi alţii...

ALTE VICTIME ALE COMUNEI DRAGOEŞTI

Pe 10 iulie 1950 dimineaţa ploua cu găleata. "Hingherii" au început să adune de prin case pe cei rămaşi în urma arestărilor, până şi pe copii de scoală primară. Printre cei arestaţi se găseau:

Iordache ANGHEL, dus la Bucureşti, chinuit şi condamnat a ajuns la Gherla.

Silvia Angliei Matei, de 13 ani, elevă la Scoală Centrală împreună cu mama ei

Mielu-Costică IONESCU a fost dus la Bucureşti şi condamnat.

Arghira OANCEA, mama învăţătorului, cu fiica ei Victoria, elevă la "Şcoală Centrală de Fete" din Bucureşti şi un băiat de 10 ani handicapat, mut şi surd.

Lazăr MINEA, arestat, a fost dus la Bucureşti şi condamnat.

Nicolae MATEI, ţăran cu soţia şi 3 copii, de 6,9 şi 14 ani.

Alexandru MATEI, cu soţia şi 2 copii, de 9 şi 14 ani.

Alexandru MATEI-Dona, cu soţia şi 5 copii. de 12,14,16,18 şi 20 de ani.

Soţia lui Radu-Vasile Lumânare(condamnat), cu 3 copii.

Lili-Elena STANCU, elevă de 14 ani, împreună cu mama ei bolnavă.

Tinca IOVANESCU, bătrână, soţia lui Tache IOVANESCU care fusese condamnat şi dus la Gherla unde a murit în 1952.

Îmbrânciţi, loviţi şi suiţi în căruţele din fata primării, pe o ploaie ce nu încetase de peste 12 ore şi fără nimic ca să se apere, fiindcă nu-i lăsase să-şi ia nici un lucru, "invitaţi la primărie numai pentru o declaraţie" au fost duşi în gara Fundulea, încărcaţi într-un vagon de animale şi duşi la Cuza-Vodă, la câţiva kilometri de Medgidia. Au fost aruncaţi la voia întâmplării, în bordeie, în ce au putut să se adăpostească. Şi au lucrat la cariera de piatră, sau pe la oameni ca să poată să-şi câştige vreun ban pentru existenţă.

Acolo s-au întâlnit cu familiile celor omoraţi în luptele din munţii Banatului şi cu cei ucişi în răscoalele din Bucovina, (Frătăuti,Calafindeşti...) cu un an mai înainte, tot de la aria de treierat. Mai erau aduşi şi cei din judeţele Bihor şi Arad răsculaţi odată cu Bucovinenii, urmaşii celor ucişi pentru apărarea grâului ce li se fura de la batoză.

Cei 96 care fuseseră arestaţi pe 10 Iulie 1950 au fost eliberaţi şi li s-a dat drumul să vină acasă, dar cu stampila "D.O." pusă pe buletin. Pe 15 August 1956 si-au făcut apariţia în Drăgoeşti aceste umbre de oameni şi acasă n-au mai găsit nimic, decât zidurile părăginite. . . . după 6 ani, o lună şi 5 zile.

RĂZBOIUL ŢĂRĂNESC CONTINUA CU FURCA, COASA, SAPA...CONTRA PUŞTILOR AUTOMATE...

Încă zăcea Gheorghe MATEI într-o baltă de sânge împuşcat în mijlocul sătului Drăgoeşti când scânteia nemulţumirilor a sărit de pe valea Mostiştei pe valea Glavaciogului, în mijlocul vestiţilor codri ai Vlăsiei

Şi aici au luat "foc" ariile de treierat grâu. Cotele şi ridicarea grâului de la batoză îi frământau pe ţăranii din Ciuperceni, sat mic unde oamenii trăiseră liniştiţi ajutorându-se între ei. In faţa pericolului de a rămâne fără pâine la copii, s-au dus să se sfătuiască cu domnul învătător Marin lonescu. Acesta le mai spuse cu altă ocazie când i se ceruse părerea ca să facă o nouă cerere de scutire de cote, că poate autorităţile se vor gândi să le micşoreze. Domnul învăţător Marin lonescu era de al lor, om cu carte şi povaţa lui le putea fi de folos sau cel puţin de îndrumare.

Cum neliniştea cuprinsese satul şi cum iscoade se găseau şi aici desigur că s-a anunţat şi "centru".

Dinspre Cosmeşti, comună de care aparţineau Ciupercenii si-au făcut apariţia autorităţile de la Videle, adică securitatea şi miliţia. S-a tras clopotul şi lumea ca în astfel de primejdie a sărit fiecare cu ce avea să-şi apere pământul. Fără discuţii s-a deschis focul asupra lor ca să-i împrăştie. Au urmat răniţi, bătăi, arestări, represiunea a căzut asupra satului. Au căzut 4 răniţi dintre care Iorga Dumitru mai grav. Printre cei peste 30 de arestaţi s-au numărat: învăţătorul Marin lonescu, Catrina A.Ion, Catrina Dumitru, Petrescu Puiu-Ion, Luciu Petre, Traian Constantin, Ilie Scarlat, Papuc Alexandru, Tudorică Chiru, Costică Simion, George Dumitru, Ivănus...si alţii. Doi morţi au rămas pe loc. Acesta era tragicul bilanţ de pe 5 Iulie 1950. Ceilalţi, încătuşaţi, loviţi cu patul puştilor şi cu bocancii au fost încărcaţi şi duşi la

ancheta barbară deslănțuită în securitatea de pe calea Rahovei. Acolo şi la Jilava s-au întâlnit cu fraţii lor aduşi de la Drăgoeştii de Moştistea. A urmat înscenarea procesului şi aruncarea nefericiţilor, apărători ai gliei, prin albe locuri de tortură precum Pitesti, Aiud , Târgsor, Periprava, Lugoj şi Arad.

Învățătorul Marin Ionescu s-a eliberat în 1955. La Silişte, comuna alăturata , în noaptea 6/7 Iulie s-a tăiat telefonul

La mai puțin de 7 km. de Ciuperceni se afla comuna Siliştea, reşedinţă de plasă aşezată pe pârâul Glavacioc, aproape la jumătatea drumului pe şoseaua Giurgiu-Pitesti. Pe 6 Iulie după amiaza începuse o ploicică. Lumea era la câmp să strângă grâul şi să se pregătească de a duce la arie, care deja începuse. Urma să intre în funcţie batoza.

Maria Garăgăianu, copilă de l8 ani, martoră şl participantă activă la evenimente îşi reaminteşte cu durere de ziua de 7 Iulie 1950.

Cu o zi înainte rămăsese acasă după îndemnul tatălui, ca să nu ducă vitele la câmp, şi să se joace cu sora ei mai mică, fiindcă "îi spusese lui tatăl meu un om din comună de la noi, care avea Biblie, că va fi în ziua aceea ploaie cu foc".

In seara de 6 Iulie goarna chema lumea la primărie şi ca de obicei au plecat cei ce se aflau pe acasă, pentru că restul erau pe câmp şi cărau snopii de grâu pentru a-i treiera.

Au sosit cu maşina doi activişti de partid, Carjaliea, una care le-au spus că trebuie să dea toată cota de grâu. Cei de față au spus că n-au de unde, că nu au ce să dea la copii de mâncare, le mor de foame... Când a auzit Carjaliea că nu pot da toată cota, a scos pistolul şi a început să tragă deasupra oamenirii adunate.

Femeile când au văzut una ca asta "s-au repezit asupra ei, i-au rupt părul din cap, i-au rupt îmbrăcămintea de pe ea şi au lăsat-o goală." Omul de serviciu când a văzut-o ca pe "Eva" a băgat-o într-o cameră a primăriei. Femeile au început să țipe s-o scoată afară că vor s-o omoare. Vestea s-a răspândit, ca fulgerul, că li se ia tot grâul. De pe câmp oamenii au început să sosească uzi din cauza ploii care începuse să cada. Dimineața au început să se îndrepte spre postul de jandarmi, spre sediul partidului comunist, spre primărie.

Printre cei ce porniseră hotărâți să înfrunte autoritățile pentru "bucata lor de pâine" se găseau Badea Ban, Ionel Ban, Frusina Bratu, Cornel P.Calin, Constantin Popa, Ion Berbecaru, Firică Dobre, Aurica Vasilescu, Maria Caragol, Păun Ban, Ilinca Trăistaru, Sbere Bratu, Ion Căită şi grupul se îngroşa mereu...

Au intrat la miliție şi au eliberat pe cei doi arestați...N-a scăpat nici sediul partidului muncitoresc(comunist) unde au intrat de asemenea au smuls tablourile de pe pereți şi le-au jucat în picioare în timp ce activişti Vârlan Dumitru urla, Ionel Ban lovea cu cârja şi Frusina Bratu drăcuia.

Afară oamenii înjurau şi spuneau că trebuie să se rupă firele telefonice ca să nu se poată comunica şi cere ajutoare. Când a auzita asta, Maria Gărăgăianu s-a repezit la Centrala telefonica şi a rupt firele. Dar prea târziu... fiindcă reuşiseră să comunice.

Deodată s-a auzit; "Săriți, săriți că un polițai ne dă clopotul jos".

Maria Gărăgăianu, tot ea s-a îndreptat spre biserica unde slujea popa Rafailescu şi a văzut miliţianul care luase lanțul de la clopot şi fugea cu el. Atunci ea a intrat în curtea unui vecin de lângă biserică a luat un lanț de la căruță şi s-a urcat în clopotniță a legat lanțul şi a început să tragă. Oamenii au început să vina cu furci, topoare, sape, pe ce apucau mai repede să pună mâna...

Începuseră să sosească țăranii şi din alte sate. Din Butesti, Purani, Talpa, Ciupercenii care erau şi ei frământați, Preajba....Clopotul bătea într'una...

Țăranii strigau: "Jos comunismul! Vrem pe regele Mihai!"

La un moment dat Maria Gărăgăianu a dat să coboare din foişor, s-a repezit, pe ascuns, si a tras în ea activistul Vârlan Dumitru. Oamenii au fugit după el. L-au prins, Badea Ban 1-a dezarmat şi a fost frământat în pumni şi călcat în picioare de furia poporului.

Maria Gărăgăianu s-a îndreptat spre pârău. Fața îi devenise palidă, sângele şiroia... A sărit o femeie ajutând-o până acasă, au pus-o în car şi cu ea la Spitalul de la marginea satului dinspre Poieni. Imediat au pus-o pe masa de operație, era ciuruită în stomac şi doctorul George Itu cu moaşa Dumitra Vasilescu şi asistenta Genica au operat-o. A stat 3 luni în spital.

În sat răzmerița continua. Comuniştii găsiți în sediul partidului şi cei din primărie au fost legați cu frânghii şi închişi în şcoala primară sub pază țărănească.

Securitatea din Vlaşca fusese pusă în stare de alarmă. Căpitanul Nedelcu T. ajutat de slt. Cristea T. luaseră masuri de trimitere de întăriturl cu maşini şi automate. In jurul orei 10 şi-au făcut apariția primele transporturi de la Giurgiu şi au început să descarce lăzile cu muniții. Femeile şi bătrânii i-au implorat pe ostaşi:

"Nu trageți în copii şi în noi. Doar aveți şi voi copii şi părinți de anii noştri. Murim de foame şi ne-am adunat şi am strigat numai ca să ne lase grâul!"

Dar lt. major Stănescu Marin, conducătorul expediției de pedepsire a țăranilor a dat ordin să se tragă şi peste cei 3-4.000 mii de țărani înconjurați au început să cadă plumbii ucigători, şi odată cu ei şi țăranii flămânzi.

După comanda, la picioare şi răpăitul de automate, activistul comunist Dumitrescu, care luase o pelerină de ploaie, ca să nu-l ude, s-a avântat cu automatul şi a început să culce oamenii la pământ. A tras în Popa Stan, a tras în socrul acestuia, Ion Bică, care se afla în curte, şi i-a zburat țeasta, a căzut şi o femeie.

Curajos şi plin de sine, securistul Stănescu Marin a strigat: "Cine vrea să moară, să facă un pas înainte"

Şi pe loc a ieşit Ion Ontică, din Purani, care şi-a ridicat cămaşa până la gât descoperindu-si pieptul şi a zis: "Trageţi că tot mor de foame cu copii!"

Stanescu a tras şi Ontica s-a prăbuşit în ţărâna care se transformase în mâl din cauza ploii. A mai apucat să strige: "M-aţi împuşcat nenorociţi de bolşevici!"

L-au suit într-o maşină, dar n-a mai ajuns până la spital. L-au frământat cu patul puştii şi au dat jos un cadavru, de 28 de ani. In urma lui au rămas două fetiţe: Tita de 6 ani şi Aristiţa de 2 ani. In timp ce descărcau muniţia. Cornel P.Călin s-a repezit şi a pus mâna pe un pistol cu treizeci şi două de focuri şi pe 2 saci cu cartuşe. În timp ce lumea dezarmase pe câţiva veniţi la început. Cornel a fugit şi s-a urcat într-un ulm foarte înalt şi de acolo împuşca numai cauciucurile maşinilor.

Pe la orele 4 după amiaza a sosit armată multă, tractând tunuri şi având fixate mitraliere pe ele.

Lumea a fost dată înapoi vreo 500 de metri.

De pe jos au fost adunaţi, Popa N.Stan care strigase, "să dăm comuniştii jos. Eu am văzut în Rusia ce înseamnă comunismul care a dus pe om în stare animalică" Nici nu apucase bine să termine caracterizarea sistemului diabolic marxist şi călăul Dumitrescu descărcase încărcătorul în el, despărţindu-i capul de trupul neînsufleţit. De pe jos au mai fost adunate două fete, fiecare de câte şaisprezece ani, Aurica Crăciun şi Olimpia Colibasu, din Silişte.

Burcea Ion de 38 de ani a ajuna grav rănit la spital, iar pe 14 iulie a murit din cauza rănilor.

Printre răniţi se mai numărau: Maria Gărăgăianu, Mihai Mantu, Elena Crăiţă, Ion Neagu, Tudor Gărăgăianu, Stere Băjenaru, Tudor Rizea, IORGA Preda, Necula Nelu. Neamţu Minai şi alţii.

Arestările au fost numeroase, după 7-8 ore cât au tras în sătenii veniţi din împrejurimi să se împotrivească colectivului şi înfometării forţate.

Când s-a lăsat noaptea, Cornel Călin a coborât din ulm şi luându-şi lumea în cap, prin porumbari şi păduri a ajuns până aproape de Rucăr. Acasă îi luase pe taică-său, Petre Călin , şi-l ţineau ostatec până la predarea fiului. Îi mai rămăseseră singur mama, nevasta şi două fetiţe, una de trei ani şi alta de un an şi opt luni. Şi el pe muscele. I-a venit dor de copilaşi şi fie ce-o fi s-a întors. Era aşteptat ca "pâinea caldă". Cum a sosit n-a apucat să-şi îmbrăţişeze copii, că "ochii partidului" l-au şi văzut, iar mâna "lungă" 1-a înşfăcat şi l-au legal de un salcâm. Au început să-1 lovească şi să-1 scuipe până au obosit.

Legat cu mâinile la spate, aruncat într-un camion cu faţa în jos pe podea, s-a trezit în faţa călăului Marin Sbănescu care-i încinge capul într-un cerc de fier şi începe să strângă piuliţa de-i plesneau tâmplele şi-i ieşeau ochii din cap. Chinuit încă de unul Vişan şi altul Ionescu, până într-o zi când a fost dus la altă securitate, pe Calea Rahovei, pe "moşia" lui Teodor Sepeanu. Au început oamenii acestuia, cu chinurile, să-i arate ce ştiu ei, că până atunci a fost jucărie. Şi într-adevăr, aveau dreptate. Că nu mai putea nici să meargă iar trupul îi era numai vânătăi şi sânge închegat.

După ce a făcut cunoştinţă şi cu proba câinilor dresaţi, desfigurat şi zdrenţuit a fost aruncat pe moşia lui Maromete, la Jilava. A cunoscut proba ciomagelor şi a "furcilor caudine.".

A venit şi 26 Februarie 1951 când "lotul Vlaşca" împins cu patul armelor a fost urcat în dubă şi a ajuns în faţa altei fiare "generalul Alex Petrescu, şeful fabricii de procese. Înainte avusese grijă Ivănică să le desfacă cătuşele de la mâni şi lanţurile de la picioare.N-au auzit decât acuzaţii şi ameninţări că au instigat şi că au făcut crimă împotriva ordinii sociale. Erau nedumeriţi. Ei fuseseră împuşcaţi, ei fuseseră răniţi, ei nu avuseseră arme ca să săvârşească ceea ce "domnii" spuneau şi tot ei erau socotiţi criminali. Parcă se schimbase lumea, îşi ziceau în sinea lor.

Numai după câteva zile şi la Jilava li s-a comunicat că fuseseră condamnaţi după cum urmează:

VASILESCU Tudor la 10 ani.
POPA CONSTANTIN, 8 ani din care a executat 5
CĂLIN B.Cornel, 8 ani din care a executat 4
BERBECARU Ion, condamnat 5 ani
TĂLPEANU Stere, condamnat 2 ani
BAN Badea, condamnat 1 an
CIORTAN George, condamnat 1 an
ENE Oprea, condamnat 1 an
ENE Marin, condamnat 1 an
ENE Ion, condamnat 1 an
ENE Stancu, condamnat 1 an
TRĂISTARU Ilinca şi VASILESCU Aurica, câte 3 luni condamnare şi apoi D.O.

Dar tributul răscoalei de la Siliştea a fost mult mai mare. În timp ce aceşti "criminali" erau condamnaţi şi aruncaţi la "canalul morţii" prin Poarta Albă, cei rămaşi în urma lor erau ridicaţi de adevăraţii criminali şi duşi patru ani de zile pe Bărăgan, cu domiciliu forţat. Numărul lor s-ar fi ridicat la 285 de ţărani şi printre ei au fost:

ALBULEŢ CONSTANTIN
ANGHELESCU GOGU
BAN ILIE
BAN MARIA

BAN IONEL
BAN ILIE
BAN IOANA
BAN PĂUN
BĂJENARU STERE
BĂJENARU VASILE
BRATICIEVICI IANCU
BURCEA MARIN
CĂIȚĂ ION PĂSĂREL
CIOBĂNESCU FLOREA
CRĂIȚĂ ION
CRĂIȚĂ CONSTANTIN
CIOBĂNESCU RADU
CORASOL MARIA
CONSTANTINESCU AURICA
CONSTANTINESCU NICOLAE
CONSTANTINESCU GHEORGHE GICĂ
DANAC VASILE
DAN ALEXANDRU
DĂNAC GRIGORE
DICU IANCU
DICU NICOLAE
DICU NICOLAE
DRĂGOI IOANA
DUMITRESCU MIHAI
DINULESCU ECATERINA
DINULESCU LIVIA SI DANIELA, fiice
DOBRE FLORICĂ
DRAGNEA STAN
FLORESCU BARBU
FLORESCU B.STELA
FLORESCU B.BARBU
FLORESCU B.JEAN
FLORESCU B.MIHAI
FLORESCU B.LUMINIȚA
GOLESCU MARIN
GOLESCU M.GHERGHINA
GOLESCU M.MARIN
GOLESCU ECATERINA
GHINEA ALEXANDRU
GINEA GRIGORE, BAN
GHINEA TRAIAN
GHINEA GRIGORE
GĂRĂGĂIANU RADU
IRIMESCU RĂDUCU
IONESCU GHEORGHE
IONESCU CORNELIA
IONESCU ELENA
IONESCU MIRCEA
ILIESCU GHEORGHE
MAICAN VASILE din Moşteni
MAICANALEXANDRINA din Moşteni
MAICAN ION din Moşteni
MAICAN DUMITRU din Moşteni
MAICAN CÂRSTEA
MAICAN GRIGORE
MANOLE DUMITRU
MARIN MIȘU
MĂRGĂRITESCU STELIAN

MĂRGĂRITESCU STELIAN din Blejeşti
MĂRGĂRITESCU AUGUSTINA
MĂRGĂRITESCU GRIGORE
MĂRGĂRITESCU GRIGORAŞ
MĂRGĂRITESCU DUMITRU
MĂRGĂRITESCU SAFTA
MIHAI RADU
MIHAI ION
MODORAN ION
MODORAN NICOLAE
MOTOFEANU TĂSICĂ
MOTOFEANU IOANA
MOTOFEANU ANGHEL
MOTOFEANU IOAN
MOTOFEANU GETA
NEAȚĂ TRAIAN
NEAGU TUDOR
NEGOESCU GOGU
OPREA ION
PANĂ ILIE
PĂUN ION
PĂUN MARIA
PETRESCU GOGU GRIGORE
PETRESCU GR. NEGUȚA
PETRESCU GR.NICOLAE, fiu
PETRESCU GHEORGHE
RADU PETRE
RIZEA ALEXANDRU
TURCU NICOLAE
TOMA LILICA
TURCU ION
TURCU CONSTANTIN
TURCU CONSTANTIN
TUDOR ION
URLAN ILIE
VIŞAN MARIN şi alții....

S F I N T I R E A M O N U M E N T U L U I

Tăranilor ucisi pe 7 Iulie 1950 SILISTEA jud.Vlasca

In stânga monumentului: Cornel Călin-supravietuitor-
In dreapta: I.Caramitru, I.Tudoras, I.Ionitoiu,N.Dascălu....

IN BISERICĂ

ROIREA DIN JURUL SILIŞTEI

Aşa de mare a fost teama primarilor comunişti încât au cerut să fie sprijiniţi. Şi securitatea împreună cu miliţia au trecut la acţiune. Teroarea s-a abătut asupra satelor, dar nici ţăranii nu şi-au lăsat furată bucata de pâine.

La Sârbeni, sat situat la circa 12 km răsărit de Siliştea pe pârâul Dâmbovnic, ţăranii au pus mâna pe furci, sape şi ce mai aveau la îndemână, opunându-se la treierat şi refuzând cotele. Securitatea a intervenit, a împuşcat doi ţărani, pe alţi patru i-a rănit şi a făcut şi arestări.

LA ŞOPÂRLEŞTI, UN ALT SAT DIN APROPIERE, AU RĂNIT UN ŢĂRAN

La Udeni, sat situat la 2 km de Sârbeni şi la vreo 14 km de Siliştea, pe 9 iulie 1950, ţăranii, câteva sute, s-au adunat în faţa primăriei manifestându-şi nemulţumirea faţă de cotele de grâu cu care fuseseră impuşi, luând în acelaşi timp apărarea preotului din comună acuzat de instigare. Securitatea a tras şi a făcut un mort şi 8 răniţi.

Un tânăr UTM-ist care predica învăţătura marxistă ţăranilor a fost bătut, iar gazeta de stradă a UTM-ului a fost distrusă. Alt grup înarmat cu furci, topoare şi ciomege s-au îndreptat spre moara comunală ca s-o spargă.

Securitatea chemată în ajutor a acţionat, omorând un ţăran, rănind alţii 8 şi arestând vreo 15, pentru a găsi "instigatorii".

Şi Corbii Mari, comună situată la peste 25 km de Siliştea, pe pârâul Neajolv, a cunoscut vărsare de sânge, securitatea omorând un ţăran, rănind doi şi arestând alţi zece, tot în căutare de instigatori.

Corbii Ciungi au avut acelaşi bilanţ tragic, cu un mort şi doi răniţi. În comuna Fierbinţi, sat situat la izvoarele pârâului Dâmbovnic, ţăranii au fost chemaţi cu goarna la primărie pentru ca ing. Varla de la Ghimpaţi să le vorbească despre strângerea recoltei şi mai ales de colectarea produselor. Cei peste 200 de ţărani când au auzit despre ce este vorba s-au revoltat, ameninţând că nu vor duce grâul la arie şi nici nu vor treiera. Primarul I.C.Dona le-a susţinut doleanţele din cauza cotelor prea mari şi a recoltei slabe.

Securitatea a intrat în acţiune în căutarea instigatorilor.

La Ghimpaţi-Vlaşca, pe 8 iulie 1950, colectorul însoţit de miliţie s-a dus la aria nr.l pentru a ridica cota de colectare de la ţăranul Vlădescu. Din senin au apărut vreo 300 de ţărani, femei, bărbaţi şi copii care nu le-au dat voie să ridice grâul. În hărţuiala care s-a încins, doi activişti de partid au fost bătuţi şi cu greu au fost scăpaţi prin intervenţia miliţiei.

S-a trecut la arestări, printre cei ridicaţi aflându-se Maria Ţigănilă, Ion Vasile, Petre N.Ţiplea, Ion A.Anghel şi alţii.

Dar lucrurile nu s-au oprit aici. A doua zi,pe 9 iulie, la comitetul plăşii Ghimpaţi s-au adunat aproape 1.000 de ţărani care au cerut scăderea cotelor foarte mari, spunând că mai mult de 2 duble de grâu la hectar ei nu dau.Manifestaţia a durat până pe 11 iulie 1950.

În satul Căminеasasca care aparţinea de comuna Schitu, jud.Vlaşca, răzmeriţa a fost şi mai mare pe data de 9 iulie 1950. Totul s-a pornit de la aria de treierat . Ţăranii au refuzat să predea cota. Unii au început să-şi ducă grâul acasă ca să-l treiere ca pe vremea strămoşilor, bătându-l cu bâtul. Chemată securitatea, au sosit 4 camioane de securişti care au trecut la acţiune trăgând în mulţime.

A fost un mort şi numeroşi răniţi. Au început arestările. Oamenii au fugit şi au fost urmăriţi prin gospodării şi prin păduri, ascunzându-se ca pe timpul năvălirilor barbare.

Ţăranii din comuna Iepureşti-Vlaşca, aşezată pe Neajlov aproape de vărsarea în Argeş, au creat probleme, căutând să se salveze. Fără să mai facă scandal au început să-şi care grâul acasă în loc să-l mai ducă la arie. Şi noapte de noapte îl treierau ca pe vremuri, bătându-l cu bâtul (îmblăciu).

Ziua de 7 iulie 1950 ar trebui înscrisă ca o zi de redeşteptare naţională pentru că în acea dată ţăranul român şi-a apărat pământul şi bucatele lui cu preţul sângelui vărsat. Totul pornit din instinctul de conservare al familiei sale şi prin aceasta a neamului.

În acea zi s-au ridicat ca la comandă, după cum am văzut Ialomiţa, Ilfovul, Vlaşca şi acum avem semnalat şi un caz în jud. Râmnicul Sărat.

Locuitorii comunei Hânguleşti din acest judeţ s-au adunat în după amiaza de 7 iulie 1950 la primărie şi au cerut să li se dea voie să macine grâu din recolta nouă pentru că nu mai au ce să dea de mâncare la copii. La ei încă nu se ajunsese cu treieratul fiind situaţi puţin mai la nord.

Comitetul provizoriu a refuzat să le accepte cererea. Ei la rându-le au refuzat să plece acasă şi au protestat împotriva măsurilor luate asupra muncii lor. Securitatea a mers mai departe şi ca întotdeauna nu a fost de vină statul ci cetăţenii care îşi cer dreptatea. Astfel ei au decis că instigatori au fost: Ioana Burlucu, Dobre Stan, Toma Ştefan, Voicu Mihăilă, Mihai Tănase, Dobre Olaru, Stoica Stoian, Gheorghe Ene, Vasile Gheorghe, Constantin Riciu şi Ioan A. Voicu.

Toţi urmau să fie cercetaţi de securitatea din Galaţi unde domneau to — varăşii col. Mauriciu Strul şi maior Gheorghe Babu.

Pe 9 iulie 1950, ţăranii din comuna Potcoava, de lângă Călăraşi, s-au dus la şedinţa de la primărie pentru a lămuri probleme legate de colectări şi au cerut să dea numai grâul ce li s-a dat în primăvară pentru sămânţă. Ţăranii au refuzat să formeze arii. Primarul a cerut ajutoare şi după amiază şi-au făcut apariţia miliţienii. La apariţia lor au început să se tragă clopotele. Au fost arestaţi Tinca Constantin Bârsan, Ştefan Dragomir, Ion Dragomir, Ion Iliuţă şi Filip Gheorghe. Au fost taxaţi ca instigatori şi miliţia a organizat patrule prin comună şi au instalat câte un om de încredere la clopotele de la biserică şi de la şcoală, anunţând după aceea, cu pompă, că ordinea s-a restabilit.

De fapt, nemulţumirea ţăranilor era generalizată pe tot teritoriul ţării. De exemplu este semnalată răscoala ţăranilor din com. Vâgiuleşti-Ungureni de pe valea Motrului, în jud.Gorj, unde preşedintele colectivului a fost bătut iar miliţia dezarmată.

A intervenit securitatea, chemată de urgenţă, care a deschis focul asupra sătenilor şi a făcut arestări din rândul celor ce-şi cereau drepturile.

Disperarea ţăranilor era aşa de mare încât în comuna Moacşa din apropiere de Sf.Gheorghe au hotărât şi au redactat o proclamaţie prin care comuna era declarată "republică independentă", semnată de circa 50 de persoane, şi în care se preciza că nu mai sunt dorite relaţiile comerciale cu statul român.

Bătaia s-a încins când unul din activiştii locali a vrut să pună mâna pe proclamaţie, documentul rupându-se în încăierare.

OCOLUL VRANCEI, ORGANIZATIE DE ŢĂRANI LIBERI, A FOST JEFUIT

Cu o jumătate de veac în urmă, când Ştefan cel Mare era la ananghie în faţa pericolului turcesc, după "poticala dintâi şi după pierderea oştii dintâi", după cum scrie cronicarul Grigore Ureche, colindând şi "strângând păstorii din munţi şi argaţii", Vrâncioaiei care-i oferise pe cei 7 fii ai săi pentru a putea relua lupta, i-a răspuns:

"Adă-mi pe cei 7 voinici şi-ţi făgăduiesc să-i fac cei dintâi din Ţara Moldovei". După câştigarea bătăliei, Ştefan şi-a ţinut cuvântul şi le-a dăruit cei 7 munţi ai Vrancei, donaţia şi toate privilegiile înscriind-o pe o piele de bour.

Vrâncenii se bucurau de oarecare autonomie administrativă faţă de dregătorii şi slujbaşii ţinutului Putnei. Ei formau o insulă de ţărani liberi ce trăiau în obşti săteşti şi care foloseau în comun pădurile, islazurile, fâneţele şi apele, cuprinse în hotarul care era dincolo de vatra satului. Solidaritatea obştei se extindea şi pe tărâmul organizării administrative şi a judecăţii, unde la "scaun" participau şi bătrânii satului.

A trebuit să vină anul 1948 ca să li se fure muntele cu toate privilegiile. S-a deschis şi un proces, dar cu ce să te judeci şi mai ales cu cine, cu hoţul hoţilor. . .?

Vrâncenii căutau să se întâlnească în taină şi să discute despre modul cum să-şi recâştige drepturile. Şi doi ani s-au tot frământat până a izbucnit una din cele mai mari răscoale ţărăneşti, pe 23 iulie 1950.

Consecinţele au fost crunte şi teroarea dezlănţuită a marcat copiii şi nepoţii, toată suflarea din jurul muntelui.

Dezmoşteniţi, s-au întâlnit la stâna lui moş Ion Neagu aşezată pe pârâiaşul Giurgiu, ce îsi trăgea apele din vestitul munte cu acelaşi nume, vecin al Penteleului. Se găseau acolo ca să se sfătuiască Nicolae Burlui cu Vasile Macovei Cojocaru, cu Ion Milică Enache, cel cu stâna peste drum, pe Zăbala, ca să-şi dea cu părerea de cum mai merg lucrurile.

L-au cunoscut acolo pe unul Victor Lupşa şi pe un oarecare Gheorghe, veniţi de peste munte de la Zagon, din părţile Covasnei.

Acest Lupşa i-a încurajat spunând că el are legaturi cu Legaţia americană şi prin munţi vine generalul Dragalina cu armată contra comuniştilor.

Oamenii se gândiseră că dacă nu mai aveau unde duce oile, se alătură şi ei şi luptă împreună împotriva comuniştilor. Mai mult, le spusese Lupşa că are o organizaţie "Vlad Ţepeş II" şi că-i colonel, şi câte şi mai câte de rămăseseră ciobanii noştri îngânduraţi.

În toamna anului 1948 Victor Lupşa prin doctorul Nicolae Ţarălungă şi Dumitrache Murguleţ a reuşit să adune o serie de membri în organizaţie, din comune- le de pe valea Putnei, Tulnici, Vidra, Tichiriş...

Dar în toamna lui 1949 s-au întâlnit în comuna Păuleşti la moş Simion Baraghin şi atunci a fost sfat mai mare la care au participat şi învăţătorul Teodor Buşilă (din Tulnici), Dumitru Boşchiop(din Fierăstrău), Costică Dantis(din Nistoreşti), Nicolae Burlui, Vasile Matei, Vasile Macovei(din Bârsesti) şi alţii.

Şi atunci au hotărât să înceapă lupta cu ce or avea, arme, furci, fiecare cu ce poate.

Era după ce grupurile de partizani conduse de fraţii Paragină fuseseră trădate şi prinse, după luptele purtate la bordeiele de pe valea pârâului Porcului ce se varsă în Zăbrăuţ. Scăpase numai studentul Gheorghiţă Bălan de la Soveja, care se va alătura celor ce pregăteau răscoala ţărănească.

După plecarea de la Vidra din toamna lui 1948, Victor Lupşa merge acasă la Dumitru Murguleţ care era conducătorul organizaţiei religioase "Oastea Domnului", urmărind să antreneze pe aceştia în "Vlad Ţepeş II" . El a trecut la lucru, reîntorcându-se în ascunzătoarea de la Zagon, unde a trecut la redactarea şi multiplicarea unor manifeste şi întocmirea instrucţiunilor de organizare.

În luna mai 1949 se întâlneşte pe munte cu consăteanul său Gheorghe Corneliu , zis Szarvas, fost primar si membru PNŢ, rămânând nedespărţiţi. Luna următoare l-a întâlnit pe Ion Neguţ, tot din Zagon, şi l-a delegat cu organizarea grupurilor de rezistentă din judeţele Braşov şi Buzău.

Peregrinând prin munte a ajuns în luna august 1949 în comuna Spîneşti în apropiere de Bârseşti unde împreună cu Szarvas pe care-l prezintă ca adjunctul său, au pus bazele organizaţiei "Vlad Ţepeş II", folosindu-se şi de influenţa organizaţiei "Oastea Domnului".

Iarna o va petrece tot în ascunzătoarea de la Zagon de unde va reveni în primăvara lui 1950 din nou în Vrancea, şi prin Toma Nelu a anunţat pe Teodor Buşilă să se întâlnească pe 16 martie 1950 la stâna lui Braghin. Cu acea ocazie Teodor Buşilă primeşte însărcinarea să organizeze comuna Tulnici. Acesta împreună cu Gheorghiţă Bălan redactează manifeste.

Organizaţia "Vlad Ţepeş II" avea legături la Păulesti cu Paragină, la Vrân -cioaia cu Dumitru Bosciog şi Costică Dantis iar la Valea Putnei cu Ion a Marinii.

Organizaţia la Bârseşti era constituită şi din ea făceau parte Constantin T. Manoliu, Victor Manoliu, Vasile Macovei Cojocaru, Gheorghe Lădaru, Vasile Lădaru, Tudor Posmagiu, Nicolae Burlui, Alexandru I. Burlui, Ion-Milică Enache, Macovei Mortu,Ion T.Mortu, ş.a.

Bătrânul Constantin T.Manoliu îi vorbeşte fiului său Victor Manoliu despre organizaţia "Vlad Ţepeş II" şi-l trimite împreună cu Teodor Posmagiu pe 15 iulie 1950 să ia legătura cu Victor Lupşa pe muntele Giurgiu, la punctul denumit "Gol" şi cu acea ocazie îl împuterniceşte să organizeze com.Bârseşti.

Un alt grup se întâlnise pe 8/9 iulie la punctul "Vlaşca" la care au participat Mihai Nica, Iancu Buşilă, Augustin Macovei, Panait S.Cofora şi unde Teodor Chiscoci le-a vorbit despre existenta organizaţiei "Vlad Ţepeş II" iar Victor Lupşa le-a expus scopul organizaţiei, de a trece cât de curând la acţiuni armate contra regimului comunist. Tot atunci au fost anunţaţi să vină pe 15 iulie pe muntele Giurgiu înarmaţi, fiindcă vor avea o şedinţă hotărâtoare.

În seara de 22 iulie Teodor Posmagiu i-a adus la cunoştinţă lui Victor Manoliu că în noaptea de duminică 23/24 iulie se va trece la acţiunea armată, şi că va trebui să fie instalat un telefon pe reţeaua din afara satului pentru ascultarea convorbirilor dinainte şi din timpul desfăşurării acţiunii. Telefo- nul a fost instalat în grădina lui Constantin N.Popa în afara comunei Bârseşti şi la el a ascultat toată noaptea bătrânul Constantin Manoliu. Instrucţiunile primite le-a prelucrat cu avocatul Ion Nicoară.

Duminică după amiază între orele 14-17 s-a ţinut o şedinţă la Dumitru Botez, la care au mai participat Teodor Posmagiu, Constantin N.Popa, Ion Nicoară, Ion Burlui, Roşea şi gazda.

Împreună cu Teodor Posmagiu, Victor Manoliu a format următoarele echipe:

1.Posmagiu Teodor, Lădaru Gheorghe, Cojocaru V.Vasile, Neagu Ion, Holban Ion, Burlui Alexandru şi Burlui Nicolae aveau misiunea să aresteze şeful postului de jandarmi, cu cei ce s-ar afla acolo, din comuna Bârseşti.

2.Macovei Mortu şi Popa R.Constantin trebuiau să păzească podul de pe Putna.

3.Lădaru Simion, Zbârciog Ion, Mortu Gheorghe şi Manoliu Victor trebuiau să ocupe poşta şi să aresteze pe dirigintele ei.

4.Cojocaru D.Vasile, Cojocaru V.Simion au avut misiunea de a ocupa postul de miliţie.

5.Cojocaru V.Ion, Milică Enache şi Roşca Vasile aveau misiunea să aresteze pe comuniştii si UTM-iştii de la bal. După întâlnirea de la Dumitru Botez, Victor Manoliu cu Teodor Posmagiu au fost la o altă întâlnire la Varniţa, pe râul Susita unde s-a hotărît începerea acţiunii la 24 şi 15 minute.

Nicolae Burlui care avea misiunea să aresteze şeful de post îşi reaminteşte că au fost 17-18 vrânceni în acea noapte şi la postul de jandarmi au găsit 2 soldaţi si un plutonier. Au fost arestaţi şi duşi la un beci care era în apropiere şi puşi sub lacăt, cheia dându-se unui bătrân.

Echipa care a fost la localul unde era bal a tras un foc de armă şi au comandat să se culce la pământ. Unii au sărit pe fereastră. Au fost puţini a-ceia. Dar ei nu aveau nevoie decât de comunişti şi UTM-işti. I-au descoperit şi i-au băgat la beci. Câţiva se spune că şi-au mâncat carnetele de partid.

Poşta, de asemenea a fost ocupată. De acolo a dat telefon Victor C.Manoliu la Tulnici lui Teodor Buşilă, însă acolo nu se întâmplase nimic. Aveau legătură cu colonelul Ion Strâmbei la Dumitreşti, aproape de izvorul Râmnicului Sărat, dar nici acolo nu se petrecuse nimic. Doar şedinţa de la Poienile Sării avusese loc.

Planul era ca după arestarea de la Tulnici si Bârseşti să plece spre Focşani ridicând satele.

S-a luat legătura telefonică şi cu Vidra, pe râul Putna, dar şi acolo era linişte.

Alţii, ca Andrei M.Ion din com.Spulber au aşteptat semnalul până la ora 3 dimineaţa când au plecat acasă, de la punctul Mesteceni unde fuseseră convocaţi.

În afară de ţăranii din comuna Bârseşti nimeni nu făcuse nimic în timpul nopţii de 23/24 iulie.

A doua zi pe 24 iulie 1950 şi-a făcut apariţia armata la Bârseşti. Din sat vreo 70-80 de oameni s-au retras pe dealuri să urmărească mişcările armatei. Erau vreo 2 maşini ale securităţii. După ce le-au dat drumul comuniştilor din beci s-au îndreptat spre munte. În sat au început arestările celor indicaţi de comunişti şi care nu plecaseră, deşi unii nu participaseră cu nimic. Familiile au început să fie chinuite.

Pe 24 iulie colonelul Ion Strâmbei s-a întâlnit cu Victor Lupşa şi a avut loc o discuţie aprinsă, după care s-au despărţit şi oamenii au fost lăsaţi liberi.

Cei din Bârseşti s-au întâlnit în munte cu Victor Lupşa şi au încercat să se reorganizeze. 0 echipă a plecat să ia legătura cu cei de la Nereju, iar alta la Tulnici să discute cu Teodor Buşilă şi cu Ion a Marinii. Nicolae Burlui cu Vasile Lădaru şi cu alţii au plecat spre Bod şi Braşov să ia legătura cu oamenii pe care Victor Lupşa pretindea că îi are acolo. Dar nu au ajuns decât până la stâna lui Nehuţ unde baciul i-a înştiinţat că securitatea intrase în munte şi începuse să împuşte oamenii. Au rănit pe Minuţa Burlui, o fată de 17-18 ani, sora lui Alexandru Burlui, retrasă în munte cu toată familia formată din 5 membri. A mai fost rănit la picior şi Victor Manoliu.

Călăuza securităţii, Ion Cristea din Bârseşti era trădătorul care conducea pe securişti la locurile din munte ale celor fugiţi.

Nicolae Burlui şi Vasile Lădaru cu cei plecaţi spre Braşov s-au întors în munte când au aflat de prezenţa securităţii. Cu ei erau şi Victor Lupşa şi Gheorghe Corneliu Szarvas care la un moment dat au dispărut din grup fără sâ spună nimic şi s-au dus într-o primă etapă în ascunzătoarea de la Zagon.

Peste satele vrâncene s-a aşternut prăpădul.

În noaptea de 24/25 iulie, cu ajutorul trădătorului Ion Cristea au fost depistaţi Ilie Posmagiu bătrânul(cioban) şi fiul lui, Teodor Posmagiu şi au fost împuşcaţi. Vasile Lădaru ,ginerele lui Ilie, tată a 5 copii, a scăpat ascunzându-se într-un şanţ. Soţia lui, Anica Lădaru, a fost obligată să-i aducă acasă, legaţi cu lanţuri pe cai. I-a aruncat pe amândoi într-o groapă şi nu i s-a dat voie să cheme preot. Securitatea a stat tot timpul, a tăiat oi, au mâncat tot ce le—a căzut în mână. La fel şi la Ilie Posmagiu unde au jefuit totul.

Fraţii Cucu, Grigore şi Neagu au fost descoperiţi de securitate în apropierea comunei Dumitreşti şi amândoi au fost împuşcaţi mortal pe data de 8 septembrie 1950.

Vasile Macovei Cojocaru, cioban din Bârseşti avea trei copii urmăriţi în munte, două nurori şi soţia. Securitatea a făcut jaf. Din 180 de oi tăiau câte 10 pe zi. A mai rămas cu 13 oi. El a fost arestat, dus la Focşani şi Galaţi unde l-au bătut ca să predea copiii, de care nu ştia nimic. A fost condamnat la un an. Şi ceilalţi au fost luaţi la Focşani şi au fost chinuiţi să spună unde sunt ascunşi. Un frate le-a comunicat ca toţi ai casei sunt chinuiţi.

Atunci cei trei din munte, pentru că venise şi iarna şi acasă era prăpăd s-au sfătuit şi au hotârît ca doi să se predea iar Vasile V.Cojocaru să rămână în munte el având situaţia cea mai grea aflat fiind în conducerea organizaţiei.

Ion V.Cojocaru şi Simion V.Cojocaru au coborât peste văi şi munţi până la marginea Focşaniului, au luat o şaretă şi cu ea s-au dus în curtea securităţii. Mai că s-a speriat securitatea în acea zi de 24 noiembrie 1950. "Noi îi căutăm în munţi, iar ei au venit la noi". Au fost duşi la Galaţi unde au început să fie tocaţi.

Vasile V.Cojocaru , cel mijlociu, care avea 26 ani a fost arestat în munte prin ianuarie 1951. După chinurile la care l-a supus securitatea din Galaţi, a urmat procesul şi prin Sentinţa 723 din 18 iulie 1951, Vasile a fost condamnat la moarte, Simion la 25 ani, Ion la 15 ani şi tatălui lor judecat cu alt lot i s-a dat un an.

Tot prin acel proces şi aceeaşi sentinţă a fost condamnat la moarte şi Victor C.Manoliu.

Tatăl lui, Manoliu T.Constantin a fost condamnat la moarte prin aceeaşi sentinţă.

Bălan Gheorghiţă, n.30 oct.l920, student din Soveja, condamnat la moarte în procesul Paragină-Timaru, implicat în răscoala ţărănească din 23 iulie 1950, arestat cu această ocazie, a fost executat la Galaţi împreună cu ceilalţi condamnaţi la moarte, pe 31 ianuarie 1952.

Buşilă Teodor, născut.în 1908 la Păuleşti, învăţător în com.Tulnici, arestat pe 11 Noiembrie 1950, chinuit îngrozitor la securitate, a fost condamnat prin Sentinţa nr. 913/29 oct.1951 la 15 ani muncă silnică. N-a mai apucat să plece la închisoare fiindcă a murit la Galaţi pe 13 iulie 1952 din cauza torturilor.

Manoliu T. Costică, fratele lui Victor (executat), a fost arestat, chinuit şi condamnat la 11 ani.

Manoliu Cornelia, soția lui Victor, a fost arestată şi chinuită prin anchetele securității.

Cofora D. Panait, țăran din com. Nereju a fost condamnat la 20 ani M.S. prin Sentința nr.955/12 noiembrie 1951 la 20 ani M.S.

Radu M.Mihail, arestat pe 13 noiembrie a fost condamnat tot prin Sentința nr.955/12 noiembrie 1951 la 25 ani M.S.

Andrei M.Ion, țăran din com. Spulber, arestat pe 14 sept. l950, a fost condamnat prin Sentința 826/17 sept 1951 la 13 ani M.S.

Au fost arestate peste 700 de persoane implicate în această acțiune din Vrancea. Numai din Năruja au fost 80 de arestați. Au urmat cei din Bârsesti, Tulnici, Fierestrău, Topeşti, Păuleşti, Vidra, Tichiris, Bodeşti, Valea Sării, Vrâncioaia, Nistoreşti, Spulber, Paltin, Nereju, până la Dumitreşti.

Au fost judecați în loturi de câte 25-30 de persoane, ca la moară, după ce fuseseră snopiți în bătaie prin Focşani, Brăila şi Galați, unde era Centrala dominată de col. Strul Mauriciu, cunoscut pentru sălbăticia manifestată sub pretextul că părinții îi fuseseră omorâți la Auschwitz, după cum spunea. Atâta ură era de mirare în loc să se gândească că acelaşi lucru se putea întâmpla şi cu cei trecuți prin mâinile lui. Dar ce a urmat a arătat altfel. Tot el e cel care sfidează cu mâinile înroşite în sânge.

O mică parte dintre cei ce au avut nenorocirea să cunoască teroarea sălbatică a securității care le-a confecționat procese cu pedepse foarte mari:

Amăriuței din Crucea de lângă Panciu
Anton I.Dumitru
Antonescu Nistor
Avram I.Pavel
Asaftei Radu,a murit
Bogdan Gr.Ion,profesor
Bosciog Dumitru din com. Fierăstrău
Bozgonete Dumitru
Botez Dumitru din Bârseşti
Bratu Şerban
Brânzei
Burlacu Pavel
Burlui Alexandru din Bârseşti, arestat în 11-09-950 a executat 14 ani
Burlui Ion cu fata Burlui Minuța rănită pe 24 iulie
Burloi Nicolae, cioban, fiul lui Gheorghe ,arestat în sept.1950, chinuit întâi la Focşani şi apoi la Galați unde a fost condamnat 22 ani
Catâru Toma din Nereju
Cabor Constantin,a murit
Cătina Vasile
Cârlioru Grigore
Chilian din Vidra
Chiscoci Teodor
Cehidrian I.Ion
Chiriac A.Constantin din Spulber
Comsa R.Marin din Spulber
Comsa Stoica
Constantinescu Mitiță, avocat P.N.Ț.,din Focşani
Constantinescu Nicolae, fiul lui, din Focşani
Crăciun Radu, a murit
Dantiş Costică din com.Vrâncioaia
Dănilă Nicolae, a murit
Dudu N.Dumitru din Năruja
Hurjini Radu, a murit
Holban Ion din comuna Bărsăneşti
Isofachescu Victor
Lădaru Gheorghe din com.Fierăstrău-Tulnici .condamnat la 25 ani M.S.
Lădaru Simion din Bârseşti
Lădaru Vasile,ginerele lui Ilie Posmagiu, s-a predat pe 11 sept, - era tată
a 4 copii şi unul pe drum Acasă i-a fost distrus totul. A fost condamnat 15 ani.
Ion a Marinii din Tulnici

Macovei Anton din Nereju
Macovei Ion - Mortu, tatăl
Macovei Ion - Mortu, fiul ,a fost arestat pe 28 august 1950 şi condamnat 15 ani
Marcu Mihail
Manea Marinas
Matei Vasile
Măciucă St. Ion din Spulber Mihăilă Nică
Militaru Gheorghe din Motnău Militaru Ionel, din
Motnău, frate
Murguleț Dumitrache
Mortu Gheorghe
Neaga Dumitru,deputat PNȚ, avocat deputat de Putna
Neagu Ion,cioban din Bârseşti
Negru Teodor
Nicoară Ion, din Bârseşti
Pătrăşcanu, învățător
Popa R.Constantin din Bârseşti
Radu R.Mihail din Nereju, condamnat 25 ani M.S.
Rosca Vasile din Bârseşti, a murit în condiții de exterminare
Satib Teodor
Strâmbei Ion, colonel, născut 1905 a fost executat pe 17-08-1952 la Galați
Țarălungă Nicolae, doctor
Teodorescu Ion
Zbârciog Ion

După dispariția sa, Lupşa Victor care se prezentase drept colonel, dar nu făcuse nici o zi de armată, a ajuns la Zagon unde tovarăşul lui Gheorghe Corneliu zis Szarvas s-a împuşcat pe 25 noiembrie 1950.

Lupşa Victor a fost condamnat la moarte în contumacie.

Mama lui, arestată, a fost omorîtă în timpul anchetei, la Braşov, ca să declare unde se află fiul ei. Dar ea nu ştia. El reuşise să scape din încercuire şi în iunie 1951 a ajuns la bătrânul Iosif Ţapu din Rucăr, care l-a ascuns într-o groapă săpată sub ieslea vitelor. Urma aceasta a luat-o după 4 decenii Adrian Brişcă şi aflăm de la el că pe 27 noiembrie 1955 s-a predat de bunăvoie securității de la Câmpulung-Muscel. Pe data de 3 decembrie 1956 a fost executat la închisoarea din Iaşi.

Tot din unele informații s-a mai aflat că deşi securitatea avea cunoştință de constituirea acestor grupuri din munte, le-a lăsat să prolifereze pentru ca în fața nemulțumirii crescânde, mai ales a oamenilor nevoiaşi, să capete o motivație serioasă pentru dezlănțuirea represiunii. Luna iulie, cu răscoalele de la ariile de treierat le dăduse mult de furcă şi peste tot represiunile au fost sângeroase.

În Vrancea, după ce le-a fost furat muntele, le-a fost furată şi viața zecilor de ciobani, iar alte sute de oameni au fost aruncați în lagărele de exterminare, de unde au mai scăpat în 1964 cei care au avut zile.

Dar revolta țărănească , în ciuda represiunii, va continua.

REVOLTA ȚĂRĂNEASCĂ DIN SATUL PISCURI COM.PLOPŞORU, JUD.GORJ - septembrie 1950

Încă din luna august începuseră presiunile asupra țăranilor chiar din satele cele mai sărace, urmărindu-se să rămână flămânzi în prag de iarnă.

Activiştii de partid şi securitatea erau permanent pe capul oamenilor.

Satul Piscuri, situat la izvorul Pârâului Groşerea, afluent al Gilortului, aparținând de comuna Plopşoru, de pe şoseaua Filiaşi-Rovinari, era socotit re-acționar, datorită împotrivirilor la măsurile de renunțare la pământ şi adversității manifestate la predarea cotelor de cereale din recoltă.

Locuitorii prevedeau cât de curând o confruntate cu autoritățile represive. Într-una din zile, o mână de săteni i-au aşteptat pe cei de la securitate la o bifurcație de la intrarea în sat, cum se vine dinspre Tg.Jiu-Plopşoru.

Acolo au încercuit maşinil, iar securiştii, nemaiavând cum să fugă, au făcut uz de arme şi au tras asupra populației, rănindu-l grav pe țăranul Ion Bubuiocu. Câțiva locuitori printre care Constantinescu Constantin, Piscureanu Ştefan si Bratu Grigore au ripostat dezarmând securitatea, luându-le pistoalele mitralieră. Securiştii au încercat să folosească pistoalele de buzunar dar n-au mai avut timp fiind blocați. Căpitanul comandant al securității a fost rănit grav.

Atunci s-au înțeles ca cei doi răniți să fie ridicați pentru a fi duşi la spital la Tg.Jiu. Pe drum au murit amândoi. Trupul lui Ion Bubuiocu nu a putut fi obținut de rude şi se crede că s-a turnat benzină pe el şi i s-a dat foc.

Evenimentul fiind anunţat la Bucureşti, la faţa locului a venit însuşi ministrul de interne Teohari Georgescu care a ordonat urmărirea celor care erau înarmaţi.

Desigur asupra satului s-a abătut o complexă represiune şi până la urmă au fost arestaţi: Constantin Constantinescu, Ştefan Piscureanu şi Grigore Bratu.

Trimişi în judecată, după chinurile de la securitatea Craiova unde au cunoscut sălbăticia lui Oancă, Tribunalul Militar Craiova i-a condamnat la moarte pe Constantinescu Constantin şi Bratu Grigore.

După 3 luni lui Constantinescu Constantin i s-a comutat pedeapsa în muncă silnică pe viaţă, pe când celuilalt i s-a respins cererea de graţiere.

Pe data de 29 mai 1952 a fost executat la Craiova ţăranul Grigore Bratu.

Dar nemulţumirile nu au fost înăbuşite, ele vor răbufni în continuare în judeţul Gorj ca şi în toată ţara.

SE SIMŢEA UNITATEA SUFLETEASCA A TĂRANULUI JEFUIT

Activiştii comunişti se plângeau ca în com. Lazuri de lângă Satu Mare, preotul Cesernei Anton, bătea clopotul în fiecare zi şi ţinea
slujba până la prânz ca ţăranii să nu iasă pe câmp, sfătuindu-i să nu dea cote, că este munca lor.

În schimb,preotul Ioniţă Petre din com. Guşoieni (aproape de Drăgăsani), jud.Vâlcea, nu incita ci da exemplu personal. A refuzat să duca grâul la arie şi-l căra acasă unde în timpul noptii îl treiera ca pe vremuri, cu bâtul. Exemplul preotului Ioniţă Petre a fost pus în practică şi de ţăranii din com. Leu (Romanaţi) la peste 150 km. sud de Guşoieni. Aici au făcut vinovaţi de instigare pe ţăranii fruntaşi, "chiaburi" şi au arestat pe Niţă P.Matei, Ionită P.Matei, Dumitru P.Matei, Marin Dincă, Marin Vertaşu,Vasile Mustaţă, Radu Mustaţă, Ştefan Dincă, şi Dumitru Marinescu. Miliţia i-a arestat, securitatea a trecut l-a anchetarea lor iar ţăranii ceilalţi au continuat să-şi duca grâul acasă şi să nu mai dea cote pentru că după informaţiile ce le aveau, trebuia să înceapă războiul care deja pornise în Coreea iar la noi începuse construirea cazematelor de la Buziaş până la Mare.

In mai multe comune din jud.Dolj ţăranii au refuzat să ducă grâul la arie. Ca să-i forţeze, securitatea a trecut la arestarea lui Lepădatu-Dumitru, care fusese primar cu 30 de ani mai înainte(pe timpul lui Averescu),alături de Popescu C.Grigore şi Marcu Nicolae, socotindu-i instigatori şi au găsit martori falşi care au afirmat că i-a îndemnat să iasă cu topoarele şi sapele contra organelor administrative ca să-si apere munca împotriva celor ce le cer cote. Dacă aceasta se întâmpla în com. Tiu, pe malul Dunării, la Gighera arestaseră pe Dănescu Ion, Fane Florea şi Popescu Gheorghe, învinuindu-i ca anunţaseră începerea războiului şi vor scapă de cote.

Securitatea avea necazuri că nu găsise delatori în com.Cornu, spre Calafat, unde ţăranii motivau că nu ies la treierat fiindcă e devreme.Este posibil să fi găsit acest argument în aşteptarea desfăşurării evenimentelor.

PACOSTEA PESTE TRANSILVANIA

Dacă luna iulie a fost caracterizată prin crime făcute de securitate pentru strângerea cotelor la refuzul ţăranilor de a treiera, luna August s-a caracterizat prin uciderea unor ţărani de frunte din Tara Moţilor, din ordinul col.Patriciu Mihai(fost Mihai Weiss), şeful securităţii din Cluj. După ce executase în primăvară zeci de deţinuţi în baza ordinului lui A.Nicolschi, trimiţându-i la Timişoara, acum el personal a dat dispoziţie ca până la 23 aug.1950 să se urgenteze colectivizarea prin executarea ţăranilor fruntaşi ai satelor, care aveau influenţă asupra ţăranilor, sfătuindu-i să reziste la colectivizare. Ordinul verbal a fost pus în practica de maiorul Kovaci Mihai de la securitatea din Turda.

Astfel, ţăranul fruntaş BIHOREANU Viorel, din com.Papiu Ilarian jud.Turda, arestat pe. 20 Iunie .1950., a fost. scos din închisoare de la Turda _şi dus în noaptea de 2/3 August 1950 pe păşunea de vite a satului, unde a fost împuşcat cu un glonţ în cap şi cu altul în piept, de o echipa alcătuită din trei securişti criminali. Trei zile a stat pe câmp acoperit cu un cearceaf şi în a patra zi, primarul Nemeş Alexandru a dat ordin să se sape o groapă şi să-l arunce ca pe un animal, fără să i se pună cruce. Oamenii speriaţi s-au înscris şi după 10 zile s-a format colectivul prin sacrificarea unui om.

LELUŢ Remus din com.Oroşia, jud.Turda a fost împuşcat în noaptea următoare, 3/4 August 1950, poate tot de aceiaşi criminali conduşi de acelaşi Covaci Mihai şi aruncat după câteva zile tot într-o groapa la margine de drum.

Au mai fost împuşcaţi în aceiaşi noapte următorii ţărani: BRUSTUR Gheorghe din com.Lechinţa, jud.Mureş tot la marginea comunei lui şi lăsat la vedere. GRINDEANU Ion, ţăran din com.Silvaşu de Câmpie, a fost împuşcat în aceiaşi noapte de 3 August la marginea drumului către Camaraşu.

AMAŞ din Luduş a fost împuşcat între Luduş şi com.Cheţani.

Continuând acţiunea criminala pentru înfiinţarea colhozurilor, din ordinul lui Patriciu Mihai au fost arestaţi 34 de ţărani din Bistra şi satele din jur, de securitatea din Câmpeni . Ancheta a fost făcută tot de securitatea Turda prin lt.Herţa Vasile şi slt.Tăutu Valentin. Au fost alese trei persoane influente printre moţi şi s-a hotărît executarea lor.

TRIFA Iosif, pe lângă faptul că era ţăran înstărit, era şi fratele episcopului ortodox din America ce făcea mari greutăţi regimului represiv din România. A fost împuşcat în noaptea de 16/17 August pe Dealul Muntelui la 6 km. de Bistra şi lăsat la margine de drum.

POM Traian a fost împuşcat la 8 km. de Bistra în aceiaşi noapte de 16/17 August.

ANDREŞEL Ion a fost împuşcat la 12 km.de Bistra ,în aceiaşi noapte şi lăsat la margine de drum.

După aceste crime oribile, maiorul Kovaci Mihai a întocmit un raport mincinos motivând că aceşti ultimi trei ţărani au murit în lupta cu organele securităţii, pe care le-au atacat cu armele ce le aveau asupra lor.
Deci crime justificate prin minciuni ce au stat la baza înfăptuirii colhozului din Tara Moţilor.

*

Tot în Transilvania,în comuna Cistei pe Mureş,a venit Ion Mo-raru, secretarul de partid, într-o Duminică din Iulie şi le-a spus că cine intra în colectiv le dă 3 ha de pământ, putând să ţină o vaca cu lapte, 10 oi...si a adăugat că "ori vreţi, ori nu vreţi, colectiv tot se face. Vă bat cu capul de pereţi şi tot facem colectiv. Luni, a doua zi seara, a venit o maşina şi a ridicat 5 ţărani şi marţi i-a adus bătuţi groaznic. Lui Varadi Ion îi curgea sângele din cap.
Femeilor le-a spus că dacă bărbaţii nu se înscriu, o să-i ducă la Canal de unde nu se vor mai întoarce.

Din altă comună, Şoimuş, prin August au ridicat 6 oameni, i-au dus la securitatea din Blaj şi după ce i-a bătut bine i-a trimis acasă obligându-i să spună că au căzut din tren. Intr-o săptămâna din 192 familii s-au înscris 180 de familii, aproape tot satul. Şi totul a pornit de la un rămăşag pe vin între preşedintele şi secretarul Comitetului provizoriu, cu secretarul organizaţiei de bază, că într-o săptămână se va face colectiv. Şi s-a făcut. Vai de ţărani.

Abuzurile de tot felul ale comuniştilor se practicau peste tot. In August 1950 ajunseseră să se intensifice în jud.Trei Scaune. Şi aici, ca peste tot, domnea între conducătorii locali, suspiciunea şi imoralitatea. Dar aici ungurii se înscriseseră pentru ca unii să-şi uite trecutul compromiţător, alţii pentru a-şi face carieră şi a se folosi de privilegiile oferite spre înavuţire fără control.
Despre morală nici nu se punea pune vorba, iar beţia ce-i prinsese pe conducători, făcea ravagii. Pentru menţinerea privilegiilor, au recurs la tot felul de artificii când li s-a ordonat să înceapă întovărăşirile ca momeală şi transformarea lor în colectiv. Au trimis elevii de la şcoli, sub ameninţarea că nu vor mai fi primiţi dacă părinţii nu se vor înscrie. Au trimis militarii sau funcţionarii în acelaşi scop. Asaltul se da împotriva ţăranului. Arestările, bătăile erau la ordinea de zi. Secretarul de partid Deneş a intrat cu pistolul în mâna în casa unui ţăran din com. Let ca să-1 forţeze să se înscrie, pe când Abraham, secretarul plăşii Tg.Secuiesc, îi aducea noaptea pe ţărani, cu miliţia, la organizaţia de partid ca să-i facă să semneze intrarea în colhoz. Toth Geza, secretarul judetean, despre care se zicea că era fratele lui Vasile Luca, făcea presiuni asupra intelectualilor şi proprietarilor care aveau influenţă asupra "norodului".
Practicarea minciunilor şi promisiunilor era o altă metoda încetăţenită de comunişti pentru a-i determina pe nehotărâţi să se înscrie: Ba că vor fi scutiţi de dări şi obligaţii către Stat, ba că vitele le vor folosi în continuare, sau că îmbrăcămintea şi alimentele nu vor lipsi din cooperativele ce vor funcţiona pentru ei, pe când tinerilor căsătoriţi le oferea creşe pentru copii, când ei vor fi la muncă, unde pe lângă bani buni vor primi şi cantităţi de cereale destul de mari...
Cu toate acestea neîncrederea domnea printre ei. Atunci au încercat să atâţe pe muncitori împotriva ţăranilor.
Începutul s-a făcut cu muncitorii din minele de andezit de la Micfalău-Malnaş ,din munţii Baraolt, la sud de băile Tuşnad. Începutul a fost un eşec, deoarece secretarul organizaţiei de bază ce era în capul acţiunii, era în acelaşi timp un beţiv ce mergea noaptea prin sat la siluirea femeilor minierilor care se aflau în şut. Minierii l-au prins şi bătut bine - şi minierii au sărit în ajutorul ţăranilor ameninţaţi să predea vitele Statului după ce se înscriseseră în colectiv. In Arhivele Naţionale Istorice Centrale, Fond CC. al P. C . R . -Cancelarie-, Dosar 59/1950, file 55-56, se spune: "Timp de 5 zile, oamenii cu coase, topoare, furci au înconjurat comuna, n-a putut nimeni intra, activiştii nu erau lăsaşi afara din comună şi erau ameninţaţi cu moartea."
Ţărancele care fuseseră amăgite cu minciuni să insiste pe lângă bărbaţi să iscălească intrarea în colectiv, acum s-au dovedit cele mai aprige şi la gura şi la mânuirea uneltelor.

Comuna Moacşa, situată între Covasna şi Sf.Gheorghe, a făcut un pas mai departe pe drumul "liberalizării" de comunism.

Sătenii au redactat o moţiune prin care se declarau comuna independentă, precizând că va întreţine numai relaţii comerciale cu Statul român. In timp ce 40-50 "independeti" semnaseră Rezoluţia, un activist a sărit să o rupă şi în învălmăşeala ce a urmat unii au rămas cu tevtul în mâna iar alţii cu iscăliturile.

Leţ, o altă comuna lângă Moacşa, prin promisiuni false, arestări şi bătai, activiştii reuşiseră să înscrie toată comuna în colectiv. Ţăranilor nu le venea să creadă când s-au dus la serbarea de inaugurare a colectivului. Dându-si seama de batjocura în care fuseseră târâţi prin minciună, ţăranii n-au mai ieşit la lucru şi pe 11 Septembrie 1950 a izbucnit revolta. După câteva zile a intervenit securitatea şi miliţia.

In comuna Marcus, spre Braşov(în apropiere de Prejmer), ţăranii au păţit la fel, fiind trecuţi prin minciună în colectiv. Deşteptându-se au făcut trei zile greva foamei, cu pancarte strigând: NU VREM COLECTIV.

Comuna Lemina, de lângă Breţcu, a devenit şi ea centrul rezistenţei împotriva colectivizării.

Sfântul Gheorghe, capitala judeţului, a cunoscut emoţia revoltei ţărăneşti, miliţia şi securitatea fiind pregătite de intervenţie. La 5-6 km de oraş, în comuna Vadul Crişului, solidari cu ţăranii s-au răsculat până şi ţiganii.

Revoltele au continuat extinzându-se în această regiune spre nord, spre Miercurea Ciuc.

Cu toate presiunile exercitate asupra ţăranilor, la sfârşitul anului 1950 se poate spune ca era un eşec deoarece 50 de gospodării agricole nu funcţionau decât ca prezente pe liste, iar alte 60 de colhozuri îşi stagnaseră procesul colectivizării.

Unele din datele culese în jurul Bucureştiului sunt elocvente.

In plasa Buftea, unde sarcina de partid urmarea înfiinţarea colectivelor în comunele Tămaşi, Crevedia şi Flamânzeni, nu au reuşit. Chiar agentul agricol, ţăran sărac, Toma D.Florea din Flamânzeni a fost primul retras din colectiv deoarece n-a fost lămurit de la început despre ce este vorba.... La Chiseleţ(lângă Olteniţa),din cei 80 de membrii înscrişi în colectiv s-au retras 40 pentru aceleaşi motive. La Valea Dragului,pe Argeş, vicepreşedintele Comitetului provizoriu şi agentul agricol deşi membrii ai p.c.r. au refuzat înfiinţarea colectivului, pe când cei din satul Plăţărestl (com.Podul Pitarului) pe Dâmbovita, la sud de Bucureşti, după ce un număr de 15 membrii de familie, ţărani săraci s-au înscris în colectiv, s-au adunat în şedinţa din proprie iniţiativa şi au hotărît să se retragă.

Colectivizarea întâmpina o mare rezistentă şi revenea acum securităţii sarcina să vegheze, să nu doarmă noaptea şi să adune sau mai precis să inventeze pe adversari şi să pregătească noi asalturi.

80.000

O cifra după modelul sovietic. Şi poate a fost depăşită dacă ne gândim la proporţia dintre populaţiei URSS-ului şi a României. Cu siguranţă am depăşit-o referindu-ne că ea a fost realizată într-un timp foarte scurt de şcoliţii Moscovei.

Cifra se referă la ţăranii arestaţi la acest început sângeros deceniu când, ridicaţi din mijlocul familiilor, judecaţi în procese înscenate sau fără procese, au luat drumul Canalului, îngroşând numărului victimelor genocidului împotriva ţărănimii române.

"...în numele luptei împotriva chiaburilor, peste 80.000 de ţărani, în majoritatea lor ţărani muncitori, au fost trimişi în judecată peste 30.000 fiind judecaţi în procese publice."(Din articole şi cuvântări, Ed.Politică 1962,p.206)

Prin arestări, foame şi frică, satele se goleau. O altă formă de rezistenta se năştea. Cei mai tineri, cei mai curajoşi luau viata în piept, lăsau totul şi porneau pe drumul oraşelor unde cu greu reuşeau să se încadreze la întreprinderi şi uzine, la acest început de industrializare.

La sate rămâneau bătrânii, femeile şi copiii, braţele de munca vânjoase împuţinându-se, iar modelul sovietic se înrădăcina după lozinca populara ... Ana, Luca, Teo, Dej au băgat spaima-n burghezi... Metodele de constrângere abundau odată cu mărirea şi diversificarea cotelor, de la nuca din vârful pomului până la ultimul spic rămas în urma secerătorii.

Obiectivul colectivizării era pe lângă sărăcirea ţăranilor, atacarea spiritualităţii ancestrale ce începuse transformarea Bisericii în curea de transmisie a p.c.r-ului şi distrugerea structurii lor statului românesc.

Pe unde treceau activiştii de partid însoţiţi de miliţie ,totul se distrugea... In urmă lăsau numai haos. Curţile oamenilor răvăşite, pătulele maturate şi de ultimul bob, curţile vraişte fără vietăţi iar de ieşeai din sat, în fată apărea o imagine dezolantă, câmpul o paragina.

Strigătul trântorilor răsuna în gol...Toată lumea la munca.

In vorbirea curentă apăruseră cuvinte noi: chiabur, burjui, normă, cotă, grafic, colhoz, stahanovist... fiecare însemnând câte o măciucă în spatele țăranului.

Pe lângă produse, în primăvara lui 1951, "organele" de partid sprijinite de securitate, căutau instigatori. Se zicea că din cauza lor țăranii nu vor să se înscrie, să dea cote, să muncească, fiindcă vine războiul sau mai precis, pentru că lor nu le rămâne nimic după muncă.

Această nouă activitate a trântorilor a adus altă "binefacere" rusească: delațiunea. Astfel în Com.Mierleşti, aşezată la izvorul pariului Cleja şi în comuna Brebeni, de pe valea Dârjovului, au găsit elementele căutate în persoana unor săteni gospodari. Au pus mâna pe ei şi i-au dus cap. Ion Cârnu la securitatea din Piteşti. După proba "focului" care le-a muiat oasele, au ajuns la tribunal unde Prună M.Ilie, tată a 3 copiii(n.1897) şi Nacu Marin cu PENCIU Alexandru au fost condamnați; primul la 10 ani, ceilalți la câte 6 ani, prin Sent.nr.50/1952, pentru că ei anunțaseră venirea războiului şi terminarea cotelor.

NOI REGLEMENTĂRI DE ASUPRIRE A ȚĂRANILOR

Pentru cei ce se socoteau minori "agățați" de scoală", pentru că vacanțele să le fie folositoare, s-a inventat munca voluntar-obligatorie.

Hotărârea CC. al P.M.R. şi Consiliul de Miniştri privind întreținerea culturilor, pregătirea şi executarea la timp a strângerii recoltei pe 1951 (publicată în Buletinul oficial 58/24 Mai 1951)cerea la punctul 5*(* implicarea în muncile agricole a celor ce reprezentau viitorul comunismului) precizând "strângerea spicelor este obligatorie imediat după recoltare .Organizația U.T.M. va face_ o larga mobilizare pentru această acțiune".

Se făcea şi o excepție pentru şoimii patriei. Dar daca voiau şi aceştia puteau să se țină de fusta mamei pentru acomodare cu atmosfera şi ritmul muncii socialiste: toți pentru unu, unu pentru toți.

După modelul sovietic, conducătorii împuşi țării, au pregătit din primăvară şi pe 15 Martie 1950 , Teohari Georgescu, Iosif Chisinevschi, Vasile Luca, Ana Pauker, Gheorghe Gheorghiu Dej şi Dumitru Coliu au semnat H.C.M-ul. 344/I5 Martie 1951 cu privire la mutarea persoanelor ce ar dauna "construirii socialismului" şi au însărcinat o Comisie Centrala compusă din cinci persoane care să "ducă la îndeplinire ordinul: Alexandru Draghici , Marin Jianu, general Mihas Burca, gen.lt. de miliție Pavel Cristescu şi gen.maior de securitate Vladimir Mazuru.

4 0.3 2 0 - cifra nereală, oficială
Intre 6 0.0 00 şi 10 0. 000- apropiată de realitate

Sunt cifre manevrate de comisia celor cinci care au participat la acțiunea declanşată în noaptea de 18/19 Iunie 1951,între localitățile Beba Veche şi Gruia, pe o adâncime între 25-30 km. urmărindu-se distrugerea satului, această cetate a rezistenței prin degradarea spirituala şi lichidarea proprietății private şi a omului, cel mai prețios capital.Minciuna oficială era că dislocarea lor se făcea ca fiind "dăunători construirii socialismului prin manifestările fata de poporul muncitor".

Printre cei expulzați de pe frontiera sud-vestica a Tării se numărau: BASARABENI (8477), MACEDONENI (3557),SÂRBI (1.054), ŞVABI (871 familii sau 2601 persoane) şi alte categorii precum: cârciumarii şi chiaburii(19.034) cei mai numeroşi...Bulgarii cei mai putini...Au fost ridicați din 203 localități(pe când oficialii indică 172).Aceste cifre oficiale sunt mincinoase. Şvabii o dovedesc.

Pregătirile au fost strict secrete, ca pe front, punându-se la dispoziția celor peste 20.000 cadre militare un număr de 2955 camioane şi 6.191 vagoane pentru a-i duce până la Lehliu. De acolo , împrăştiați în 18 aglomerări pe Bărăgan, unde fiecărei familii i se rezervaseră 4 țăruşi între care să se chivernisească, având drept acoperiş cerul şi mila lui Dumnezeu.In aceea căldura insuportabilă de Rusalii, îi aştepta pe "teren" câte un butoi cu apa în care înotau viermii.

Asupra modului de transport s-au scris multe cărți, nu destule însă să cuprindă suferința de neimaginat a oamenilor duşi ca să se îngroape de vii în bordeie.

Autori ca Miodrag Milin şi Liubomir Stepanov (în Golgota Bărăganului), Viorel Marineasa şi Daniel Vighi (în Rusalii -51) şi Smaranda Vultur(în Istorie traită-Istorie povestită), sunt cu toții de acord că cifrele oficiale sunt cu mult sub realitate.

Redactorul Franz Schuttack este de părere ca în Bărăgan au fost deportați în Iunie 1951 circa 30.000 şvabi bănățeni, între care se găseau chiar supraviețuitori ai deportărilor din Donbas. Dintre şvabi, în jur de 1.000 si-au pierdut viata .

Dar cea mai valoroasă lucrare la capitolul şvabilor este cea a lui Heinrich Freihoffer (şvab bănățean), publicată în 1981 sub titlul "SKLAVEN IM BĂRĂGAN", apărută la Deggendorf, care în 400 de pagini cu appendix documentar cuprinde fotografii şi hărți. Zguduitoare sunt "fragmentele din deportare", iată din RUSALII -51,unele de neimaginat şi care definesc genocidul comunist:

"..în cele din urma aceşti gealați(criminali) i-au luat pe tata şi pe mama şi i-au aruncat în camion, ca şi cum ar fi fost nişte obiecte fără nici o valoare.(Stoinel Ilie din Dalboset...)

Alt episod şi mai dramatic:

"Ne-am aşezat într-un lan de grâu înconjurați de tancuri, cuiburi de mitralieră, soldați din cinci în cinci metri. Optsprezece zile am suferit de sete. deoarece ne aduceau apa în cisterne cu miros de gaz, putină şi murdară...In aceste săptămâni mi-a murit de dezinterie copilul de zece luni. L—am îngropat eu şi cu soția şi cu miliținul la spate, ca pe un câine."

Să nu uităm ca în acelaşi timp se omora în reeducarea din Gherla, se extermina în lagărele de munca, se omorau țăranii în sate. . ." Acesta era genocidul generalizat.

Mai putem trage o concluzie, ca românii aplicând sistemul sovietic i-au depăşit pe ruşi. Pe când aceştia au deportat pe 5/6 Iulie 1949, după datele oficiale, 11.293 familii de români basarabeni, noi, românii din România, am dus în Siberia românească peste 60.000 de mii, expuşi la exterminare. Acolo au stat între 4ami,unii ajungând până la 10 ani. Acasă li se distruseseră totul. Pe acest Bărăgan au continuat să se scurgă forţat, tot români mânaţi de români: din munţii Apuseni, care erau doar bănuiţi că sprijiniseră luptătorii din munţi; familiile şi sprijinitorii partizanilor din munţii Semenic; cei din Bucovina care se opuseseră colectivizării, ca şi fraţii lor din Arad şi Bihor; cei din jurul Belişului, unde se făcuse un lac; cei din regiunea Vaşcăului, unde ruşii au început exploatarea uraniului, familiile din Dobrogea şi multe alte categorii, dar cea mai importantă este cea a deţinuţilor eliberaţi şi aduşi la "odihnă" până la arestarea viitoare din 1959.

Legătura permanentă a ţăranului cu locul de baştină este redată în "Epilogul" de la pag.184, din "Rusalii -51", scrisă de Viorel Marineasa şi Daniel Vighi: Peste două decenii, trei bănăţeni încărcaţi cu rucsacuri burduşite coborînd la Băile Herculane, întrebaţi unde merg, răspund cu smerenie:

"II ADUCEM PE AI NOŞTRI DIN BĂRĂGAN.
LE-AM SPĂLAT OASELE CU VIN ŞI ACUM ÎI ADUCEM ACASĂ."
Doamne iartă-i !

"..De când tot stau şi-aştept pe aspre plaiuri un vis olog şi o dreptate ciungă,

.....

De veacuri îmi tot pun în sac oftatul şi toamna plec la vale prin vâlcele..."

Pe acesta MOŢ l-a ajuns şi năpasta comunistă, că răspândit pe cele 8 raioane : Huedin , Cluj , Câmpeni, Brad , Alba , Beius , Trda şi Gurahont , să nu mai poată pleca cu cercuri şi ciubere pentru că stăpânirea îi luase toata "sărăcia". Cu cotele de lapte, lâna şi papuşoi, pe care nu-1 mai putea cultiva pe râpele date în schimbul păşunilor şi ochiurilor de verdeaţa răsădite printre stânci, îi adusese "bogăţia".

In loc să macine pentru mămăliga copiilor era el măcinat de foame şi bolile promiscuităţii în care trăia.

In Iunie 1951 când fraţii lor, ţărani din Banat, erau duşi cu vagoane în Siberia românească, ei au pornit singuri la vale, cu mic cu mare, după datina străbuna, să ceara foi de transport pentru lemne, fireze pentru lucru, sare, gaz, ulei, zahăr chibrite pentru casă şi sălaşe, pentru a-şi creste copiii şi a-şi târî zilele.

Unii mai întreprinzători plecaseră cu geamuri la oraş ca să aducă, nu bani, ci bucate pentru gurile flămânde ce-i aşteptau acasă.

Nemulţumirile şi abuzurile din partea funcţionarilor s-au adunat şi au îngroşat partizanii din munte.

Primul secretar al raionului Câmpeni raporta ca a văzut în câteva case de moţi ca se mâncau - buruieni - şi erau câte 7 până la 10 copii flămânzi, şi cum spune tot poetul Radu Gyr:

"Curg zdrenţele ca ploaia, ca o jale
peste ciolanele ce ies prin piele..."

Toate relele parcă special adunate peste el au dus la răbufnirea din Iunie 1951 când şuvoiul din munte nemaiputând fi zăgăzuit, au început să se audă strigându-şi ofurile: vrem fereze, daţi-ne foi de transport, daţi-ne mâncare, vrem de lucru... Se dusese vestea până sus, la CC. ca se înfiinţaseră colhozurile pe date false şi prin forţarea ţăranilor.

După doi ani, în loc ca numărul lor să crească, se cerea desfiinţarea la ce se făcuse numai pe nisip.

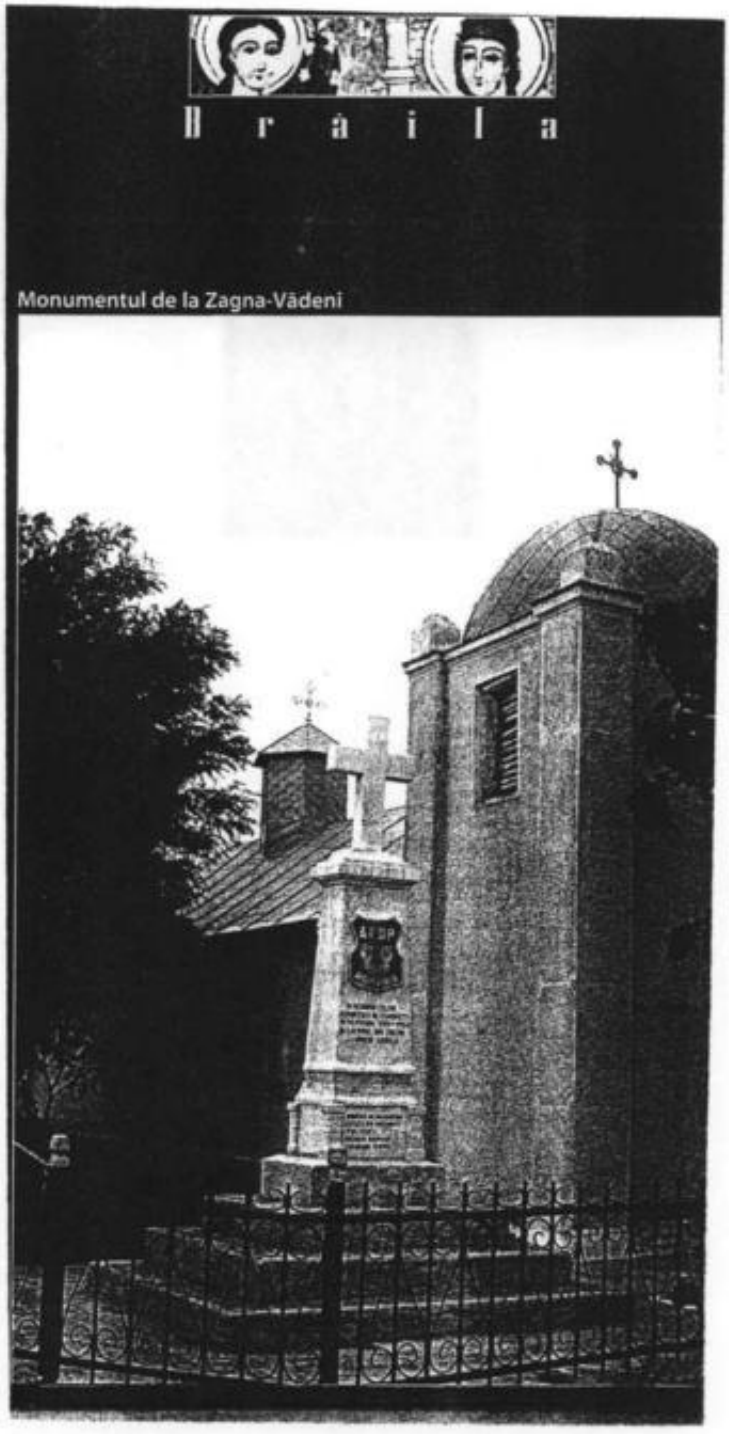
Brăila
Monumentul de la Zagna-Vădeni

Braila
Monumentul de la Urleasca
MEMORIA

DOMNIA FRICII SE ÎNSCĂUNEAZĂ

Peste tot şi între toţi se instaurase teama de aproape şi asupriţi şi chiar între asupritori, care de la spălatul rufelor pline de sânge, în familia lor artificial creată, au ajuns să o facă public şi cu acuzaţii din ce în ce mai grave.

Singura monedă de parvenire era delaţiunea.

Cei ce slujiseră unor principii ce apărau demnitatea şi dreptatea, foştii magistraţi, ofiţeri superiori, intelectuali de renume ce depăşise hotarele tării, erau aruncaţi în temniţe iar familiile ridicate şi ele , luaseră drumul Canalului şi lagărelor de munca in Aprilie 1951.

Cei de "mâna doua", înstăriţii de odinioară, care nu militaseră prin partide, umblau cerşind posturi de hamali sau încărcători de vagoane. Alţii ce găsiseră câte o mârţoagă, făceau pe căruţaşii la treburile casnice(lemne, cărbuni, legume), sau pe şantierele de construcţii cărând pământ şi materiale.

Toţi trăiau cu frica zilei de mâine.

Loviturile date ţărănimii nu reuşiseră să o îngenunche şi au recurs pentru a doua oară în 5 ani la o nouă reforma monetara.

Mergând pe drumul sărăcirii populaţiei, ca la răsărit de Nistru, conducerea comunistă, hotărând încă din August 1951 să treacă la reforma monetară, a dat indicaţii ministrului de finanţe să reducă ritmul încasării impozitelor(care acopereau în mare parte cheltuielile bugetare), urmând ca acestea să fie luate în moneda consolidată, făcând în primul rând pe ţărani să mai fie jupuiţi.

Prin preschimbarea banilor din 28 Ianuarie 1952 , ţăranii iar erau furaţi de stat fiindcă nu li se preschimba decât o sumă derizorie. Cu trei zile înainte avuseseră grijă să dea 2 decrete:

Nr.13/25-01-1952 prin care se stabilea regimul vânzării produselor agricole de către producători ,şi

Nr.D.36/25-01-1952 prin care se modifica impozitul agricol.

Mergând spre pauperizarea ţărănimii înstărite, prin Decretul 125 din 31 Mai 1952 s-a anunţat majorarea impozitului cu 50% pentru chiaburi.

Ţărănimea se găsea în fata unui nou asalt pentru a o distruge. Dar perfidia comunistă a scos la iveala lupta dintre clanurile de conducere pe spatele ţărănimii, în folosul unora din CC al P.M.R

Aceştia, prin plenara din 26-27 Mai 1951, au trecut la înlăturarea lui Vasile Luca, Anei Pauker şi Teohari Georgescu din conducere, arătându-le drumul subsolului din MAI.

Gheorghiu Dej cu clica lui au trecut la pregătirea unui proces după modelul stalinist, făcându-i răspunzători de dezastrul economic deliberat şi în subsidiar relevând ca toţi fuseseră agenţi informatori ai vechii siguranţe. Mai reieşea că Vasile Luca fusese membru al partidului bolşevic din URSS, până în 1946 deputat în Sovietul Suprem URSS şi tot timpul războiului ca cetăţean sovietic lucrase în Direcţia politica a Armatei Roşii.

In România se făcea vinovat de favorizarea elementelor chiabureşti, ca pe 8-03-1951 a anulat datoriile către bănci ale foştilor fabricanţi şi moşieri, ca diminuase impozitul celor înstăriţi (chiaburi) şi mărise preţul la achiziţionarea produselor agricole favorizându-i că n-a redus ritmul încasărilor agricole înaintea reformei monetare şi altele, iar între cei trei proscrişi era o solidaritate, şi exercitarea presiunii şi torturilor asupra ţăranilor s-ar fi datorat lor.

Acuzat de sabotarea reformei monetare şi a politicii financiare, V.Luca încercând să se apere a spus că în politica economica a fost îndrumat şi ajutat de consilierul sovietic Dobrohotov, fapt ce 1-a "enervat" pe Dej care i-a replicat că este o "calomniere a tovarăşului sovietic".

"Nevinovatul" Dej uitase că în 1950 la Constanţa strigase ca "acolo, la Canal va fi mormântul intelectualităţii româneşti".

In timp ce se juca această tragi comedie, se continuau deportările din valea Crişului, unde se accentua extragerea de către ruşi a uraniului românesc şi transportarea lui în URSS;

Ţăranii care nu păstrau secretul exploatărilor, în urma delaţiunilor, erau ridicaţi, duşi la Vaşcău, pe 19 Mai 1952 şi apoi pe Bărăgan , în domiciliu obligatoriu. Şi în acest an, 1952, s-au scurs spre bordeiele din Bărăgan încă 2-3000 de ţărani.

Începând din Iulie 1952 până în noaptea de Sf. Mărie a anului 1952, încă un val uriaş s-a ridicat din ţară, rostogolindu-se spre lagărele de exterminare ale Canalului. Intr-adevăr de exterminare fiindcă, în rostogolire, a adunat pe toţi care mai erau în viata după 1 Decembrie 1918 şi ocupaseră funcţii de prefecţi, primari, notari, administratori financiari, pretori , perceptori sau orice funcţie administrativa. Au fost aduşi ca să nu moara acasă, unii având vârsta de 90 ani şi se sprijineau în beţe de lemn, pentru că bastoanele le fuseseră confiscate.

Odată cu aceste personalităţi care au făcut cinste organizării României după primul război mondial, în ziua de Sf.Mărie au fost arestaţi sute_ de preoţi, alte sute de învăţători şi ţărani înstăriţi care făcuseră cinste satului românesc, învinuiţi cu toţii ca sunt instigatori ai procesului colectivizării care nu se poate înfăptui din cauza lor. Toţi aceştia, în număr ce poate a depăşit cifra de 10.000, au fost împărţiţi în două categorii: cei din Moldova, Bucovina şi regiunea Galaţi au ajuns la Capul Midia, iar ceilalţi de la Satu Mare, culeşi până la Oltenița au ajuns la Galeş, Poarta Alba şi Peninsula , într-adevar centre de exterminare.

Erau socotiri instigatori, fără altă motivaţie penala şi au fost condamnaţi administrativ cu pedepse trecute în luni, nu în ani.

VINOVAŢI FĂRĂ VINĂ

De fapt această calificare se poate da tuturor arestaţilor de regimul comunist după 6 Martie 1945, în scopul instalării regimului de nenorocire naţională, comunist.

Situaţia ţării, ajunsă pe mâna unor necalificaţi în conducere şi care erau împinşi de la spate de consilieri sovietici, s-a degradat într-un mod înfiorător. Şi în acest an 1952 era ţara la margine de prăpastie şi datorită sarcinilor excesiv de mari cerute de URSS pentru înscenarea războiului din Coreea şi care ajunsese la faliment.

Acum şi în România se căutau ţapi ispăşitori ştiindu-se că în lucrarea faraonica -Canalul Dunare -Marea Neagră - se făcuseră investiţii peste puterile bugetului, urmărindu-se prin acest proiect să se folosească utilajele perimate ale URSS, vândute sau închiriate la sume fabuloase şi desigur care trebuia să fie mormântul intelectualităţii române şi mai ales al ţărănimii.

Vinovaţii de acest dezastru trebuiau inventaţi.

In primăvara lui 1952, Alexandru Draghici susţinea că la canal este un "regim boieresc", că se manifestă multă bunăvoinţa faţa de deţinuţi care trăiesc mai bine decât ostaşii care îi păzesc, datorită lipsei de control al conducerii MAI."

Paralel cu instrumentarea procesului celor trei (Ana, Teo şi Vasile), s-a constituit o comisie cu Alex.Draghici, Iosif Chisinevschi, generalii Gheorghe Pintilie,Alexandru Nicolschi, Vladimir Mazuru, şefii de direcţie Mişu Dulgheru, Gogu Popescu şi Garabedian, iar din partea sovietica consilierii Mihailovici, Tiganov şi Maximov, care a dispus să se facă urgent un proces public şi Chisinevschi a comunicat ca Dej îl vrea cât mai repede şi până la 1 Sept.1952 să fie condamnaţi vinovaţii.

Chiar în noaptea respectivă au început arestările şi pe 1 Sept. 1952, în procesul înscenat, s-au pronunţat 5 condamnări la moarte din care 3 au fost executaţi, iar pe 17 Sept.1953 , după 1 an sentinţa a fost casată.

Vinovaţii au fost ucişi, multele zeci de mii, în marea majoritate ţărani au fost exterminaţi prin muncă forţată inutilă, iar adevăraţii vinovaţi, care au condus aceste operaţiuni au rămas în continuare să extermine cât mai mulţi.

Dovedindu-se inutilitatea lucrării, pe 19 Iulie 1953 s-au închis lucrările Canalului, rămânând deschise şi în funcţie alte centre de genocid.

MOARTEA CĂLĂULUI OMENIRII

Niciodată moartea unui om n-a adus mai mare bucurie decât aceia a lui Stalin din 5 martie 1953.

Milioanele de fiinţe umane care zăceau în sclavie de la Vladivostoc până la Berlin, au tresărit de bucurie, iar sutele de milioane ce munceau după modelul sovietic pe aceiaşi întindere, au răsuflat ca după o trudă de infern.

Despre acest "geniu" al omenirii, Lenin, care-l păscuse în apropiere câţiva ani, pe patul lui de moarte lasă scris: "Stalin este din cale afara de brutal şi acest defect care poate fi tolerat fără prejudecăţi între noi... devine un defect intolerabil din partea celui ce deţine funcţia de secretar general. De aceea propun să se analizeze mijloacele prin care Stalin ar putea fi demis şi prin care un alt om ar putea fi ales pentru a-l înlocui..."

Fioros şi răzbunător s-a folosit de toţi şi i-a lichidat pe toţi, chiar pe cei mai fideli executanţi ce-şi umpluseră mâinile cu sânge nevinovat. Beţiv ordinar, îşi batjocorea toţi tovarăşii de drum. Până şi soţia si-a omorât-o, iar victimele se numărau cu zecile de mii, la el în ţara îşi exterminase un sfert din populaţie.

Megaloman, boala ce şi-a manifestat-o la superlativ. El era genialul conducător de armata, el care n-a fost nici o zi pe front şi planurile, pentru că nu le descifra, le prezenta comandanţilor pe un glob geografic; genial în politica externă, trişând şi minţind pe toţi marii oameni ai lumii din epoca lui, iar pe cei mai mici care nu-l ascultau le trimitea doctori sa-i trateze(Gottwald), sau îi aducea la el în staţiuni de unde-i trimitea îmbălsămaţi(Dimitov), scăpându-i numai Tito care n-a căzut la ridicarea degetului său mic.

Cel mai mare agricultor care, din 1928 n-a intrat în nici un sat, în schimb i-a înfometat pe ţărani, i-a exterminat şi deportat în toată Siberia, genocidul asupra lor extinzându-se până la moartea lui .

Socotindu-se cel mai mare peste viitor şi bănuind ca alţii nu-i vor mai ridica statui, în 1952 a semnat rezoluţia de ridicare a statuii la despărţirea canalului din Volga, aprobând 33 tone de bronz necesare lucrării, iar în imnul naţional al URSS şi-a introdus elogiul: "Stalin ne-a educat în spiritul devotamentului faţă de popor, şi a îndeplinirii muncii măreţe..."

A mers până acolo încât si-a montat complotul contra lui din partea medicilor care "plănuiau" să-l asasineze. Adresându-se anchetatorilor le-a spus:

"Dacă nu obţineţi mărturisiri vă voi tăia capul. Voi sunteţi orbi ca pisoii. Ce v-ati face fără mine? Ţara ar pieri pentru că nu ştiţi să recunoaşteţi duşmanii!".

Am insistat asupra acestei megalomanii fiindcă a fost o boala molipsitoare pe care au luat-o toţi cei veniţi în contact cu el: B.Bierut, Gottwald, Rakosi, Dimitrov, Ulbricht, Gheorghiu Dej până la geniul Carpaţilor, iar boala nu s-a oprit aici.

Am insistat pentru că au văzut în jurul lor numai duşmani şi au încercat din ţărănime să-si facă primii sclavi, încolonându-i în colhozuri cu gamela la sold; au dus poporul la sărăcie, înflorind inflaţia şi făcând să curgă boabe de sânge în loc de grâu, după modelul sovietic impus cu forţa armelor.

Am zis că imediat după moarea acestui călău, multe sute de milioane au răsuflat, printre primii numărându-se cehoslovacii care s-au ridicat pe 1 iunie 1953 (la Pilsen) şi după ruperea drapelelor sovietice au plătit cu 42 morţi acest curaj de liberalizare.

Peste tot în acest bloc răsăritean s-au făcut procese "între ei" încercând să întârzie reformele ce se impuneau, însă răbufnirea din octombrie 1956 de la Budapesta a condus spre o noua represiune şi sângerosul Beria fusese şi el exterminat.

Cu toate mimările de reforme totul era insuficient, tendinţa fiind de instaurarea unor regimuri liberale după ce vântul dezgheţului suflase începând chiar de la Moscova spre apus.

Dar lumea a crezut în himere.

SI IN ROMÂNIA...

După moartea lui Stalin, în aprilie 1953, în România se încearcă să se stabilizeze preţurile care o luaseră razna ca în Cehoslovacia, Germania răsăriteana, în toate tarile "surori". In România se recunoaşte că datorită industrializării forţate, producţia agricolă a rămas în urma comiţându-se chiar abuzuri: "Masurile contrarii liniei partidului luate de către elemente iresponsabile sau provocatoare faţă de unele gospodarii chiaburești, prin impuneri exagerate şi ilegale în domeniul impozitelor, cotelor de colectare şi altor obligaţii, au dus la scăderea producţiei acestor gospodării, la lăsarea lor în paragina _şi chiar la părăsirea lor de către proprietari, ce a dăunat economiei naţionale."

Prin această autocritica se recunoştea dezastrul în care fusese adusă ţărănimea, nevoita sa-si părăsească casa şi pământul.

Imediat, pe 10 sept. 1953, se acordă unele scutiri de impozite şi taxe gospodăriilor agricole individuale şi scade presiunea economica asupra micilor producători de la sate.

Toate acestea erau numai o tactică de amorţire, ţinând seama că fierberea în lumea satelor era peste tot, în toate ţările surori.

Dar ţăranii îşi cunoşteau dreptul. Pământul este al lor şi cu toate ca fuseseră forţaţi să-l dea, ei continuau nu numai să spere că este al lor de drept, dar încercau să şi-l recupereze. In acest an 1953, în 48 de gospodării colective un număr de 284 familii din regiunea Bucureşti făcuseră cereri de ieşire din colectiv.

Dacă regimul se vede obligat de rezistenta ţăranilor şi mai ales de atmosfera creată după moartea lui Stalin, să reducă cu 10% cotele obligatorii, în schimb agravează sancţiunile împotriva celor ce nu-şi predau cotele la timp, mergând până la ridicarea pe loc a bunurilor casnice pentru acoperirea datoriei. La sfârşitul anului 1954 se trece la desfiinţarea cartelelor de alimente, în afara de zahăr şi pâine, care vor continua să se vândă pe tichete.

Continuându-se tendinţa de părăsire a gospodăriilor colective, la sfârşitul anului 1954 se aflau, tot în regiunea Bucureşti, 134 familii care ceruseră iesirea şi revenirea la gospodăria individuala.

In faţa scăderii ritmului colectivizării, Gheorghiu Dej critică regiunea Timişoara care se menţine mereu în coada cu aproape 14% de "realizări" de colhozuri faţă de Dobrogea unde ritmul se apropia de 50%, datorită impulsionării lui Vâlcu, Doicaru şi mai ales a lui Ceauşescu ,care promisese să duca Dobrogea în fruntea regiunilor.

Faţă de starea nemulţumitoare, Gheorghiu Dej hotărăşte în jurul Crăciunului din 1955 să intensifice ritmul colectivizării:

"In ţara noastră n-au fost lichidate încă clasa chiaburilor şi a unor rămăşiţe din celelalte clase exploatatoare. Iar atâta timp cât clasele exploatatoare n-au fost complet lichidate, lupta de clasă este lege a dezvoltării societăţii noastre.

TOTUL SE JUCA PE SPATELE ŢĂRĂNIMII

Nu cu mult înainte, ajunşi la disperare, ţăranii dăduseră foc la colectiv în com. Biştret-Doij.

In com. Fântânele, de pe malul Jijiei, din jud. Iasi, colectorul Pârvu Dumitru ,îsi făcea de cap golind casele oamenilor care nu puteau acoperi cotele. Unul dintre năpăstuiţi, în noaptea de Sf.Nicolae 1955, împreuna cu alţi 4-5 săteni, fiind ameninţat că-i va lua boii din jug, l-au aşteptat târziu în noapte când beat fiind, l-au momit pe Pârvu şi l-au luat la judecată: "Ne-ai luat vaca, junca, porumbul, mi-ai dat în judecata, acum te judecam noi." Acesta încercând să se justifice ca nu a făcut-o de capul lui, Botoc Censtantin n-a mai aşteptat şi scoţând suvacul din buzunar, l-a lovit peste cap şi faţa omorîndu-1. Arestat, el şi ceilalţi participanţi au fost condamnaţi prin Sent. 81/17-03-1956 la muncă silnică până la 15 ani M.S. cel mai puţin.

Satele începuseră să fie împânzite cu muncitori din uzine, slabi la muncă dar tari în politică şi alături de ei cu haimanale fără căpătâi cărora partidul le încredinţase funcţii de conducere administrativă a treburilor obşteşti. Erau folosiţi şi unii veniţi cu diviziile de trădători din URSS.

Aşa s-a întâmplat ca în 1956 să fie numit ca primar în com. Ţibucani, de lângă Razboienii lui Ştefan cel Mare de pe Valea Moldovei din jud. Neamţ, Manole Văideanu(venit cu T.V.) iar preşedinte CAP-ului, un anume Gheorghe Maftei. Cei doi au început persecutarea celor ce refuzau înscrierea în colectiv, învinuindu-i pe mulţi de sabotaj şi trimiţându-i în temniţe. Oamenii terorizaţi au auzit că pe 4 aprilie 1956, cei doi hotărâseră să le ia sătenilor tarlaua "Prisaca" şi s-o includă în întovărăşire.

Săteanul Baluţă Ion, a început în miez de noapte să tragă clopotul bisericii, la care ţăranii au pus mâna pe ce-au apucat şi au răspuns prezent înfiinţîndu-se la Prisacă.

Dumitru Stafie cu hârleţul în mână 1-a înfipt în marginea ogorului spunând: "Până aici. Dincolo de hat e pământul meu".

Primarul scoate pistolul şi trage ameninţându-i pe ţărani. Aceştia după ce Dumitru i-a dat un hârleţ după cap au sărit pe primar.

Văideanu s-a sculat fugind să anunţe securitatea, în timp ce Dumitru Cruşitu căuta să se ascundă în răchitele din marginea pârâului, el fiind politrucul comunei, secretarul organizaţiei p.m.r.

Venind la faţa locului, securitatea, văzând spiritele agitate, a evitat o confruntare cu ţăranii. Pe 18 mai au fost arestaţi Dumitru Stafie şi Radu Rusu. Tot satul s-a dus la primărie pentru a-i elibera şi au aflat ca ajunseseră la securitatea din Tg. Neamţ. Mulţi au plecat după ei, dar au aflat ca fuseseră trimişi la securitatea din Bacău.

Represiunea s-a dezlănţuit imediat asupra satului, fiind arestaţi peste 30 de săteni. Unii dintre ei au fost bătuţi bine ca să spună celor de acasă ce îi aşteptă. Altora, după tortură, li s-a înscenat un proces şi T.M.Iasi s-a deplasat la Bacău unde au pronunţat prin Sent.nr.270/21-01-1957 următoarele pedepse: Constantin I I0VU(7 ani), Victor MUNTEANU(7 ani, mort în temniţă), Vasile AMBROZA(7 ani),Constantin STAFIE(6 ani), Radu N.RUSU(5 ani), Manole

Gh.OLARU(4 ani), Vasile-Dimitrie ACATRINEI(3 ani), Gheorghe AZ0IŢEI(3 ani), Vasile ASIMINEI(3 ani),Ion Gh.STATE(2 ani), Dumitru STAFIE(2 ani), Lazăr VÂRLAN(2 ani), Manole CL0ŞCĂ(2 ani), Vasile CLOŞCĂ(1 an), şi Dumitru NICHITA (1 an).

Nu numai în jud. Iaşi se manifestase dreptul de apărare contra celor incitaţi de P.M.R. sa le ia totul din casă dacă refuza sa se înscrie în colectiv şi să predea cotele, dar şi pe malul Jiului. În com. Ţuglui, din raionul Segarcea, primarul fusese omorât de doi fraţi din cauza abuzurilor se le săvârşea împotriva ţăranilor. Unul a fost condamnat pe viată, iar celalalt la 15 ani.

RĂBUFNIREA NEMULŢUMIRILOR A CUPRINS ŢARA

In toamna anului 1956, în fruntea coloanei de nemulţumiţi, s-au înscris studenţii. Lupta lor hotărâtă pentru dreptate şi demnitate s-a văzut prezentă şi în toamna anului 1956 când au fost primii ce au sărit, solidarizându-se cu colegii lor unguri care se ridicaseră la Budapesta pentru revendicări ce erau comune tuturor ce erau subjugaţi lagărului socio-comunist. Au fost arestaţi din toate centrele universitare şi după torturi, condamnaţi şi trimişi în lagărele de exterminare din Bălţile Dunării.

Cel de al doilea eşalon al protestatarilor, adică TĂRANII, au ripostat şi ei imediat, îndemnîndu-se să nu mai dea cotele obligatori. Şi au facut-o şi cu glas tare şi alţii prin manifeste ticluite pe limba lor şi aruncate în curţile celor ce le luaseră pământul, vitele şi le măturase pătulul, anunţându-i că ziua judecăţii se apropie şi va fi o judecată dreapta. Exemplul cel mai semnificativ este al unui tânăr de 24 ani din com. Movileni, jud. Galaţi, care prin puţine cuvinte, dar cu hotărâre, îndemna pe ţăranii din comună să acţioneze cu dârzenie împotriva colectivelor. Depistat de agenţii securităţii şi delatorii din sat i s-au dat 10 ani de muncă forţată în Bălţile Dunării.

In faţa valului crescând de nemulţumiri, regimul comunist a dat un pas înapoi. Au desfiinţat cotele obligatorii la produsele agricole, vegetale şi lapte, au îmbunătăţit sistemul de colectare al cărnii şi lânii. Pentru a face mai credibila măsura, au trecut şi la desfiinţarea Ministerului Colectărilor pe 19 feb. 1957 după un an şi jumătate de existentă.

In Maramureş, după cercetările lui Viorel Rusu de la Baia Mare, s-a constatat că, după ce în 1954 nu s-a constituit nici o gospodărie colectiva în regiune, iar în 1955 doar două , pe 6 iulie 1956 un număr de 200 de ţărani din com. Căpleni, raion Carei, au intrat în perimetrul comasat al G.A.C.din comună, având asupra lor coase, securi, furci, pentru a secera grâul existent acolo, pe motiv că a fost însămânţat de ei, iar autorităţile n-au avut ce le face.

CAMPANIA DE COLECTIVIZARE DIN 1957

In primăvara acestui an a început mai devreme în jud. Galaţi. In faţa acestei situaţii, ţăranul UNGUREANU I.Ion din com. Mihai Kogălniceanu , a pornit şi el o contra campanie îndemnând pe ţărani sa nu intre în colectiv,

iar când s-a prezentat la el a luat la goana comisia spunându-le că nu mai este mult până la schimbarea regimului. Consăteanul lui, Moldoveanu Gh.Radu le-a spus că nu se înscrie şi a îndemnat şi pe alţii să facă la fel, precizând că după retragerea trupelor ruseşti se va schimba regimul din ţară. Amândoi au fost arestaţi şi condamnaţi, primul 6 ani, celălalt 10 ani.

După 1 iulie 1957 s-a hotărât forţarea ritmului colectivizării, iar în judeţul Galaţi a fost trimis Nicolae Ceausescu, cel care terorizase Dobrogea cu croitorul bulgar N.Vâlcu. Deci un cismar şi un croitor învăţau pe ţărani cum să muncească.

COMUNA SERBEŞTI JUD. VASLUI

Pe 14 sept. 1957, la şcoala din satul Serbeşti, de pe valea râului Vaslui, a avut loc o şedinţă în legătura cu colectivizarea. Ţăranul Presură St.Nicolae de 36 ani, tată a 4 copii, cu gospodărie mică, a vorbit ţăranilor arătând că din tot ce spune partidul nu este nimic adevărat, toate sunt nişte minciuni ca să ducă lumea în eroare, iar cei ce au intrat în colectiv duc o viată de mizerie, neavând cu ce să-si ducă existenta zilnică. Le-a dat exemplul vecinilor lor, din satul Pribeşti care mor de foame. A terminând îndemnând pe ţărani să-şi muncească singuri pământul ca în trecut, când au dus o viaţă liberă şi fericită.

Tot pentru a înfricoşa pe ţărani, l-au arestat pe Presură Nicolae în 7 octombrie şi pe 29 noiembrie 1957, Tribunalul Iaşi l-a condamnat la 6 ani, prin Sen. nr.572.

COMUNA SCÂNTEIA JUD.IAŞI

Cu ocazia comasării pământurilor, celor ce nu intrau în colectiv li s-a dat alt loc mai prost în schimb. Chelaru Gh.Fasile, din com. Scânteia-Iasi, în vârsta de 30 ani, tata a 3 copii a protestat în zadar. In noaptea de 12/13 martie 1957 a făcut un manifest amenințându-i cu moartea şi că bagă furca în ei. A fost arestat pe 12 aug.1957, torturat la securitatea din Iaşi şi condamnat la 3 ani prin Sent.529/31 Oct. 1957 pentru a îngrozi țăranii din sat.

COMUNA RĂSTOACA- VRANCEA

"Munca" de constrângere pentru intrarea în colectiv era din ce în ce mai asupritoare. Oamenii fugeau de acasă şi activiştii stăteau pe capul familiilor până ce se înapoiau capii de familie. In comuna Răstoaca, sat sărac aşezat la vărsarea pârâului Milcov în Putna, s-au prezentat activiştii în luna noiembrie, la casa amărâtă a lui Postolache D.Ion. A refuzat să se înscrie şi a îndemnat şi pe alții să nu se înscrie, sau să se retragă cei ce au făcut-o, fiindcă vor ajunge muritori de foame. Tot ca să înspăimânte țăranii, l-au arestat pe Postolache, l-au dus în chinurile securității din Galați şi prin Sent.nr.20/15-03-1958 l-au condamnat la 8 ani închisoare. Oamenii au intrat în Sfat şi au distrus cererile de înscriere. Au mai fost condamnați şi Marcu Ion, Turcitu, Gălăgiu şi alții ce au trecut prin lagărele de muncă forțată din Bălțile Dunării.

Pentru a preîntâmpina greutățile în muncă, în această regiune au trimis specialistul, pe Nicolae Ceausescu "generalul" care umbla ca un zănatec prin lunca Siretului. Țăranii auziseră că la Suraia pusese să se tragă cu tunul ca să înspăimânte pe bieții țărani.

COMUNA GANESTI - COVURLUI

În comuna Gănesti, de pe valea pârâului Horince, aproape de Bereşti, din Jud. Galați, "instructorii" comunişti nu numai că au fost primiți cu refuz dar li s-a spus că dacă se va face colectivizarea la ei în comună, se va întâmpla un al doilea 1907, când țăranii au murit pentru pământ.

S-a găsit un "instigator", în țăranul Ciubotaru P. Ştefan şi pentru că fusese şi sef de cuib legionar l-au arestat, l-au bătut la Galați şi înscenându-i un proces a fost condamnat 6 ani prin Sent.nr .66/1958.

Şi noul 1907 s-a întâmplat la ordinul lui Ceausescu peste câteva zile.

APELE SIRETULUI ÎNROŞITE DE SÂNGELE ȚĂRANILOR

Vadul Roşca, un sat de 5-600 de fumuri, era aşezat aproape de confluența râului Putna cu Siretul, într-o luncă nisipoasă, oamenii având câțiva ari de pământ ca să pună păpuşoi pentru mămăliga copiilor.

Era între satele cele mai sărace, oamenii îndeletnicindu-se cu împletituri de răchită şi de papură, pe care le făceau în timpul iernii. Vara plecau să-şi desfacă marfa până la Cudalbi, Costache Negri, Pechea ajungând pe la Galați. Erau obişnuiți să facă şi schimb de marfă pe mâncare, pe ce le cădea la îndemână. După ce-si desfăceau marfa, se grăbeau să între şi în bălți ca sa-si aducă papură şi răchită pentru împletituri în timpul iernii.

Dar în vara lui 1957 n-au mai apucat să ajungă la destinație pentru că pe drum au fost vânați de miliție, schingiuiți şi li s-a confiscat marfa deoarece nu aveau adeverință de la colectiv. Dar la ei nici nu era colectiv şi înscrierea trebuiau s-o facă acum, pe drum, fie la Pechea, fie la Hanul lui Conachi, Vameş sau Iveşti, pe unde-i prindeau şi după ce-i chinuiau. Li se strângeau mâinile în uşă, erau legați şi bătuți la roata căruții sau înțepați cu sula în tot corpul şi pe deasupra, la întoarcere nu aveau voie să povestească despre ce pățiseră.

Cei întorşi erau îngroziți şi teama intrase şi în ceilalți. Se hotărâseră să nu lase pe activişti să intre cu colectivizarea.

Raionul Lieşti fierbea din cauza primului secretar Ciocâltău care voia să-şi îndeplinească planul cu orice preț, mai ales că-l avea pe cap şi pe Ceausescu. I se pusese la dispoziție şi regimentul din Tecuci în care erau foarte mulți secui şi ceangăi.

La Vulturu, comuna de care aparținea satul Vadu Roşca, oamenii forțați, amenințați, au acceptat până la urmă.

Cei de la Botârlău, sat aşezat pe apa Putnei, aparținând de Vulturu, nu s-au lăsat. Au ocupat primăriile şi au ars nu numai cererile de înscriere dar şi ce le picau la îndemână. Armata a deschis focul. S-au produs zeci de arestări printre cei ce nu apucaseră să ia drumul pădurilor din lunca.

Vadu Rosca urma să fie asaltat de activişti.

Pe data de 1 decembrie 1957, din mijlocul sătenilor adunați în zisul centru de pe şoseaua națională 23, Sandu I.Voicu al lui Ciuciubei a strigat celor veniți să-i lămurească, însoțiți de miliție, să plece la casele lor că n-au nevoie de colectiv.

Oamenii s-au sfătuit că se vor opune înființării colectivului şi nu vor permite autorităților de stat sau obşteşti să intre în satul lor. S-au înțeles ca atunci când vor apare străini, să strige "hoții" şi să se tragă clopotul.

In noaptea de 1/2 decembrie au făcut de pază în sat. Pe 2-3 decembrie au pus pe fugă şoferii care veniseră să care pietriş din Siret. Maşinile s-au dus la Vulturu, au relatat situaţia şi au venit cu Dumitru A.Dumitru, "deputat" comunal, pe care l-au luat la fugărit. Atunci au trecut la baricadarea satului în noaptea de 2/3 decembrie.

In ziua de 3 decembrie a intrat în sat o maşină şi unul de lângă şofer a zis să se facă loc să treacă. Lumea s-a opus. Cetăţeanul a spus că el este partidul şi a scos pistolul şi a tras pe fereastră. Spre maşină s-au repezit Toader Gh.Iordache, Sandu lui Ciuciubei, Mihalcea şi alţii. Toader Iordache a ridicat parul şi a zis: "Ce partid mă. Tu partid, eu partid, înapoi că-ţi crăp capul".

Aceasta s-a petrecut la Km.231 de pe D.N.23. Maşina a dat înapoi şi a plecat de unde a venit în huiduielile mulţimii.

După fugă, a dat ordin ca armata să înconjoare satul nemaiputându-se intra sau ieşi din sat. Şi puntea a fost oprită să mai funcţioneze fiindcă trecerea peste Milcov se făcea pe o punte ce lega satul de drumul Focşani-Galaţi.

In dimineaţa de 4 decembrie 1957, ţăranii au fost convocaţi la marginea satului, la ora 8 dimineaţa pentru a discuta cu ei, deoarece se renunţă la colectivizare. In acel loc se adunau vitele satului care plecau la păşune şi tot acolo se găsea o cazemată rămasă intactă din timpul războiului.

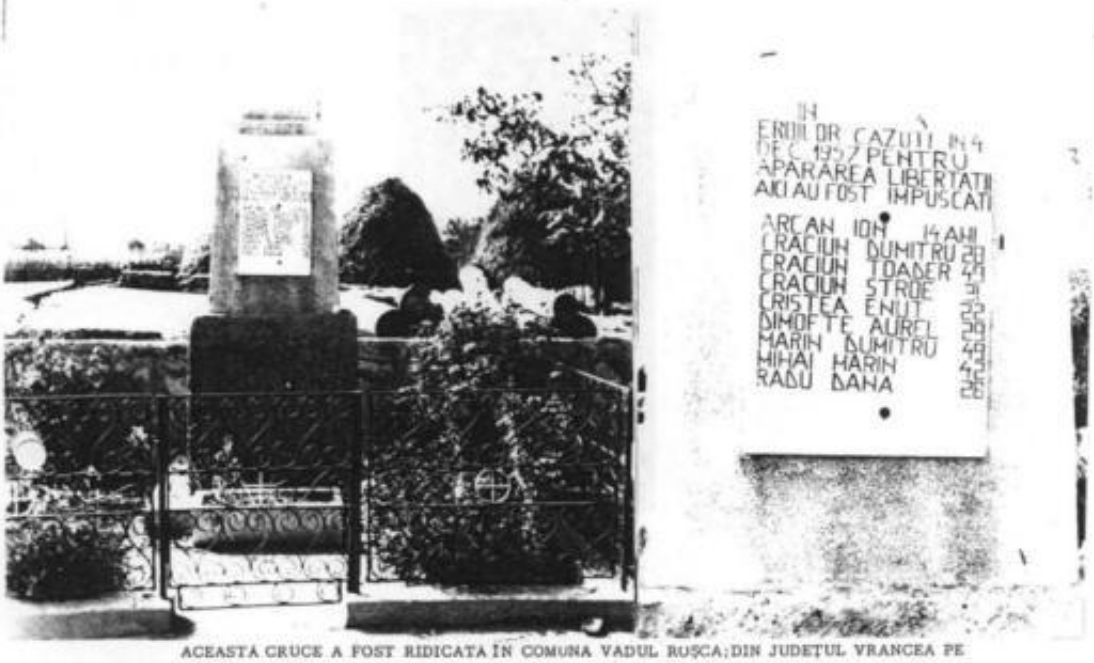

ACEASTA CRUCE A FOST RIDICATA ÎN COMUNA VADUL RUȘCA;DIN JUDEȚUL VRANCEA PE LOCUL UNDE CEAUȘESCU A ORDONAT SĂ SE TRAGĂ ÎN ȚĂRANII CARE AU REFUZAT SĂ SE ÎNSCRIE ÎN COLECTIV. ÎN ACEST MASACRU AU FOST OMORÎTI 9 SĂTENI ȘI ALTE ZECI RĂNIȚI.

Era Joi dimineata.Se anunța o zi geroasă.Frigul îți îngheța până și sufletul.Oamenii cu mic cu mare tremurau în așteptarea președintelui Sfatului popular Mihai Mocănită și a lui Ciocâltău,secretarul comitetului de partid de la raionul Liești.

Pe la ora 9 dimineata au apărut autoritățile însoțite de armată și au început cu amenințările.

Fără prea multă discuție,înscenarea pentru discuții s'a lămurit și căpianul Ionescu a ordonat foc secerând în câteva secunde 7 persoane și rănind alte 15-30 persoane.

Tânărul de 22 ani,Cristea Enuță care se eliberase de curând din armată a alergat la biserică,la 200-300m,și a început să tragă clopotul a pericol,ca lumea să sară în salvarea satului.

La strungă,locul unde erau adunati oamenii era un adevărat masacru.Pe jos zăceau 7 corpuri neînsufletite și altii se svârcoleau răniți.Ceilalți au fugit ascunzându-se ca din fața năvălirii barbarilor. Și într'adevăr și-au făcut aparitia prin sat,prin ogrăzile oamenilor,trăgând,lovind și arestând. Au scăpat numai mamele care au fugit cu copii în brate spre pădure. La vreo 200 de metrii trupele au fost oprite pentru un moment din înaintarea lor "victorioasă", cam în locul unde Toader GH;Iordache oprise cu paru pe șef,cu o zi înainte.

Dintr'o curte s'a avântat spre centru soselei un tânăr, Dimofte Aurel,de 29 de ani strigând:"Ați venit să ne treceti la colectiv cu armele?" și nici n'a mai apucat să spună vreun cuvânt că un glonte tras de un ofiter l-a lovit în inimă. A opta victimă cădea și nu era ultima.

Al casei,cu soția zbierând având un copil în brate,s-au repezit în drum și au luat trupul neînsufletit ducându-l în casă.

După ei au năvălit călăii în casă punându-i cu fața la perete, şi au luat târâş "corpul delict" în mijlocul şoselei, pentru a dovedi superiorilor înlăturarea obstacolelor şi justificarea muniției.

Incă un salt şi armata a ajuns în dreptul clopotniței, unde "limba de fier" nu înceta să strige după ajutor. Coloana de maşini s-a oprit în fața "obstacolului" din foişorul de la intrarea în curtea bisericii. Din vacarmul care se iscase afară, ba "trage mă" sau "nu trage, luați-l viu" a prins glas o mitralieră care a ciuruit scândurile clopotniței, făcând ca treptat, treptat, limba de fier să amuțească şi nu numai ea.

Ostaşii care au urcat scara de lemn, au coborât într-o pătură cu a 9-a victimă, corpul neînsufleţit al lui Cristea Enuță, şiroind de sânge.

Din podeaua de scândură a foişorului continua să se prelingă sânge nevinovat, în timp ce într-un colț fusese găsit ghemuit un copil de 8 ani, Vasilică a lui Marin Şurub.

Acest nou "corp delict" era şi el dat jos în pumni şi luat ca trofeu.

Numai Dumnezeu l-a ocrotit pe acest copilaş în ploaia de gloanțe ce s-a abătut asupra clopotniței.

Satul fusese cucerit, acoperit de sânge, iar supraviețuitorilor li se arătase binefacerile comunismului, fața "umană" a mânuitorilor.

Morții au fost adunați de la strungă într-o casă neterminată de la marginea satului:

ARCAN Ion, de 14 ani.

CRĂCIUN Dumitru, de 28 de ani.

CRĂCIUN Toader, de 49 ani, tată a 8 copii.

CRĂCIUN Stroie, de 31 de ani.

MARIN Dumitru, de 49 ani.

RADU Dana a lui Chilieni, de 28 ani, mamă a 4 copii.

DIFOFTE Aurel, de 29 de ani.

CRISTEA Enută de 22 ani.

MIHAI Marin zis Rosu, de 42 de ani, ciuruit de gloanțe, mort după 15 zile la spital unde a fost dus prea târziu ca să mai poată fi salvat.

Morții au fost încărcați noaptea şi duşi la morga spitalului din Focşani şi de acolo luați de securitate şi îngropați în gropi secrete în cele două cimitire din Focşani.

Răniții au fost şi ei adunați de pe drum, sau de pe unde se ascunseseră şi duşi într-o altă casă iar de acolo, mai târziu la spital şi apoi în anchetă la securitatea din Galați, trecuți prin alte chinuri mai grele decât gloanțele ce le primiseră.

Printre răniți se numărau:

CRĂCIUN Domnica, CRISTEA Gheorghe, CRISTEA Maria, CRISTEA Stan zis Mraniță rănit la mână şi picior, CRISTEA Apostol, DOBRE Marin, rănit la mână, HARALAMBIE Ionel, rănit la picior, POPA Ionel, rănit la mână, TOIA Ionel-Gheorghe, rănit la mână, şi restul până la cifra de 27.

Joi 4 decembrie, până la miezul nopții curțile şi casele au fost răscolite şi peste 100 de țărani au fost mânați ca vitele în cele două clase ale şcolii din Vadu Roşca. Loviți, înjurați, au stat cu fața la perete până a venit "partidul".

Târziu, în noapte a venit Ceausescu însoțit de Ciocâltău şi de o haită de securisti şi procurori.

Cu o voce gângavă, îşi amintesc oamenii, a întrebat dacă este cineva rănit dintre tovarăşii ostaşi şi tot cu aceiaşi voce gângavă a ordonat:

- Nu plecați până nu scoateți totul de la ei. Să fie aspru pedepsiți. Se instituie stare de urgență aici. Răniții după ce se vindecă, să fie duşi la anchetă. Să nu scape nimeni nepedepsit. Şi partidul a plecat aşternând jalea în urma lui.

Peste zece zile satul a stat sub ocupație. Pretutindeni erau soldați care strigau şi amenințau într-o limbă ce nu semăna cu a lor sau era stâlcită. Arestările se făceau în permanență. Din fiecare casă lipsea cel puțin unul. Vecin la vecin nu puteau merge. Nici doi nu aveau voie să meargă pe drum în timpul zilei. Până la cooperativă erau însoțiți de un soldat înarmat. In curte, ca să-şi hrănească animalele mergeau mai mult pe brânci. Din când în când se slobozeau focuri de armă ca să-i intimideze pe țărani.

La Sultana se pregătea mâncarea pentru anchetatorii care schingiuiau. Oamenii din sat erau obligați să aducă ouă şi alte alimente pentru a-şi hrănii călăii.

Anchetele şi chinurile cele mai îngrozitoare aveau loc în casa lui Stanică Dumitru, ajuns şef al C.A.P.-ului. Unul, Aramă, schingiuitor prin 1948-1950 la Suceava şi Iaşi, ajuns şeful securității din Galați, îşi adusese pe cei mai fioroşi dintre călăi pentru efectuarea primelor cercetări. Pentru faza următoare, întocmirea dosarelor şi înscenarea procesului, dubele securității, zugrăvite pe dinafară cu pâine sau alte produse alimentare, cărau mereu pe nenorociții din Vadul Rosca la Galați şi Brăila.

O parte dintre cei care au trecut prin sălile de clasă sau prin casa lui Stanică s-au reținut în amintirea oamenilor care mai aveau curajul să vorbească după 33 de ani de la acel îngrozitor an 1957:

Teodor Gh.Iordache, născut în com. Vulturu pe 1-01-1917, cel care l-a oprit cu paru pe Ceausescu, a fost bătut îngrozitor de securisti încât ajunsese să semneze tot ce-i cereau anchetatorii. A declarat că avea tot felul de arme, chiar şi

un tun pe care-1 ținea ascuns în mormântul mamei lui. Din om a ajuns neom. Paralizat ca urmare a chinurilor îndurate. A fost condamnat 7 ani.

Haralambie Ioniță, zis Mânzu, tată a 6 copii, a strigat "Jos comunismul şi Jos hoții". A fost torturat îngrozitor şi condamnat 10 ani.

Grigore Irina, luată de lângă mama ei care avea 100 de ani şi învinuită - deoarece locuia cu casa alături de biserică - de a fi tras clopotul din prispa ei, cu o sfoară de 70-80 metri. Se vede cât de diabolici în inventarea acuzațiilor erau, când cel care trăgea fusese ucis chiar în clopotniță.

Marinache Tudor zis Grecu, a fost bătut atât de rău că nu se mai putea ține pe picioare.

Sandu I.Voicu, zis Ciuciubei, născut pe 10 aug. 1920 în satu Vadu Rosca, tată a 3 copii, participant alături de ceilalți săteni la apărarea pământului, refuzând intrarea în colectiv, a fost condamnat la 5 ani prin Sent.nr .11/17-01-1958

Nițu V.Stan, după groaznice schingiuiri a fost condamnat la 6 ani.

Mihalcea Nicolae, zis Albu, participant la pregătirea măsurilor de împotrivire colectivizărilor a trecut prin chinuri şi condamnat la Galați.

Ionascu M.Nițu (tânăr de 17 ani), Sandu Ion zis Arcanu, Crăciun Toader de 45 ani, Crăciun Marin zis Turică (feciorul de 17 ani), Crăciun Toader zis Holban (arestat cu fiul), Crăciun Dumitru de 17 ani, Crăciun Aurel al lui Porcolet(un copilandru), Arcan Dumitru al lui Şoarece, Popoiu Toader, Sandu Ion , Lazăr Sandu de 17 ani, Bulibaşa Constantin, şi mulți alții.

Procesul 1-a judecat tribunalul din Constanta în deplasare la Galați. La proces s-a folosit ca martoră a acuzării şi o fetită de 12 ani.

După recurs, condamnații au trecut prin Jilava în cursul lunii martie 1958. Au venit în lanțuri şi toată noaptea milițienii i-au scos pe sală şi i-au bătut Erau în celula 13.

Tot satul a trecut prin anchetă. In afară nu se putea afla nimic. Armata îl ținea sub pază strictă. Preotesei Ioana-Alexandrina care nu a fost în sat în ziua măcelului, cu greu i s-a dat voie plutaşului ca s-o treacă cu pluta pentru a veni acasă. S-a îngrozit când a auzit şi văzut ce pățeau bieții săteni. Teroarea a domnit peste sat până în Ajunul Crăciunului când a fost retrasă armata. Procurorul şef, un anume Cruceru, care a urmărit desfăşurarea anchetei, văzând sărăcia ce domnea în sat, se întreba pentru ce oare s-au răsculat țăranii, care nu aveau ce apăra.

Dar ce bun poate fi mai de preț decât a trăi în libertate.

Țața Catrina cunoştea numai drumul bisericii. La fiecare sărbătoare o găseai îngenuncheată sub clopotniță, pe locul unde a băltit sângele lui Enută al ei bocind: "Floarea mamei, bradul mamei, mama nu mai are lacrimi!"

Era durerea unui neam exprimată prin aceste cuvinte, căci sute de mii de mame îşi aşteptau brazii lor care nu se mai întorceau. Aşa sau petrecut lucrurile la Vadu Rosca. Şi nu numai aici.

*

O drama se produsese în com. Boiu. Securitatea arestase pe Popa Gheorghe şi-1 forțase sa strângă câțiva țărani nominalizați, pe care să-i adune la el şi să-i găsească "organele". Țăranul ajuns acasă s-a aruncat în fântâna, în loc sa poarte o ruşine toată viata.

IN TIMP CE ANCHETELE SCHILODEAU LA VADUL ROŞCA NEMULȚUMIRILE RĂBUFNEAU IN SATELE DIN JUR.

Si cei înscrişi se săturaseră pentru că în colectiv "rămăseseră numai leneşii comunei."

In timp ce echipele de activişti cutreierau satele, forțând oamenii să se înscrie în colectiv, în comuna Suțu-Galati, lumea nu voia să intre. Pentru a-i intimida, au găsit pe Neacşu R.Ion, născut în 1897, că ar fi cel care sfătuia pe țărani. Realitatea era că omul fusese înscris la legionari în 1940 şi acum comuniştii urmăreau să-l folosească prin şantaj. Arestat pe 24 ianuarie 1958 şi chinuit de Aramă la securitatea din Galați, a fost condamnat 5 ani prin Sen.145/21-03-1958 a Trib. Mil. Constanța deplasat la Galați.

COMUNA AMARA

Situație asemănătoare au întâmpinat activiştii, că nu puteau realiza colectivul, în comuna AMARA din jud. Galați. Securitatea le-a venit în ajutor şi au găsit "instigatorii" în țăranii Chirilă Nicolae, născut în 1916 şi Lazăr Gheorghe născu în 1904. I-a etichetat ca foşti legionari şi, arestându-i în 24 dec. 1958, i-a dus la securitatea din Galați şi le-a înscenat proces pentru împiedecarea colectivizării, îndemnând pe cei înscrişi să se retragă, iar pe ceilalți să nu se înscrie în colectiv. Prin aceiaşi Sent.nr.143/21-03-1959 a Trib. mil. Constanta i-a condamnat la câte 10 ani fiecare.

Tulcea
Monumentul de la Meidanchioi

COMUNA MĂCIUCA

Situaţia de dezertare din colective era generalizată în tară, căutându-se fel de fel de motive. Ţăranii Găgeanu Gh.Marin (născut 1912) şi Georgescu Gheorghe din com Măciuca, au făcut un memoriu din partea ţăranilor din satul Frăţeşti aşezat pe râul Cerna(Jud.Vâlcea) ca să fie afiliat comunei Dejoi aşezat mai la nord, intrând într-o altă categorie de teren, sperându-se că vor scăpa de colectivizare. Cei doi au fost socotiţi instigatori ce au creat o stare de spirit nesănătoasă între membrii colectivului din Măciuca de unde trebuiau să plece. Au fost chinuiţi la securitatea din Craiova şi condamnaţi la câte 10 ani.

Fierberea mare a ţăranilor era în judeţul Galaţi, unde cei înşelaţi căutau să scape de jugul ce li se pusese prin intrarea forţată în colectiv. Tot în luna decembrie 1957, ţăranii din comuna Grivița, de lângă Costache Negrii, au întocmit o listă semnată de ţărani, în vederea ieşirii din colectiv. Cum numărul celor ce ar fi trebuit arestaţi era prea mare, securitatea a hotărât să caute câţiva ca instigatori şi să-i pedepsească, ca exemplu pentru ceilalţi. Aici necazul a căzut pe Mihalache I.Ştefan, născut în 1925, poate că purta un nume de rezonanţă în lumea ţărănească.

L-au arestat pe 10 ianuarie 1958, l-au dus la securitatea din Galaţi, l-au chinuit bine şi prin Sentința nr.324/26-07-1958 a Trib. mil. Constanța a fost condamnat la 10 ani.

Dar liniştea nu s-a restabilit şi pe 17 ianuarie 1958, alte nemulţumiri prin care se cerea retragerea din colectiv aducându-se acuzaţii întemeiate conducerii colectivului şi primarului. De data aceasta a fost arestat Andrei E.Niţă, născut în 1899, fost naţional ţărănist. Dus la Galaţi, bine bătut, i s-a înscenat un proces condamnându-1 la 5 ani prin Sent.nr.l4l din 1958 a Trib. mil. Constanta.

COMUNA BUDEŞTI

Comuna Budeşti, din bazinul viticol Coteşti-Odobesti, a cunoscut din plin frământările împotriva colectivizării, în decembrie 1957. In luna ianuarie 1958 au venit pe capul lor şi cu contractările de cereale. Şedința ce a avut loc s-a terminat cu scandal, oamenii refuzând să contracteze. Găsirea unui "instigator" nu a fost grea. Necazul a căzut pe Scăunaş M.Ion, născut în 1911, pe care l-au arestat, chinuit la securitatea din Galaţi şi condamnat la 7 ani prin Sent.6l5/ din 1958 a Trib. mil. Constanta.

COMUNA MĂCIN

In ziua de Sfântul Ion, ţăranii din comuna Măcin, jud.Tulcea s-au dus la Sfatul popular şi au cerut restituirea aderărilor la colectiv, cerând şi la ceilalţi să facă la fel. A fost criticat regimul comunist care i-a înşelat şi pe comuniştii din comună care le-au luat cu forţa pământul. Ţap ispăşitor l-au găsit deocamdată pe Vasile I.Ion, născut în 1906 care era şi colectivist şi fost legionar. Arestat, a fost trecut Dunărea în chinurile securităţii din Galaţi unde i s-a înscenat proces şi l-au condamnat la 7 ani prin Sent 183/1958.

Polodeanu Ghiţă, ţăran de 52 de ani din comuna 23 August, raionul Măcin, tată a 4 copii, s-a dus în seara de 7 Ianuarie la nişte rude din satul vecin şi le-a povestit ce s-a petrecut cu sătenii lui în legătură cu retragerea din colectiv. Ca urmare la cele auzite, sătenii s-au dus a doua zi la primărie şi timp de trei zile au acţionat mobilizând şi pe alţi săteni, sechestrând doi activişti de partid şi devastând birourile CAP-urilor. Polodeanu Ghită a fost arestat şi i s-a înscenat un proces prin care l-au condamnat la 10 ani prin Sent.117/1958.

RĂSCOALA DIN COMUNA PISICA -GALAŢI

Ţăranii din comuna Pisica, judeţul Galaţi, s-au adunat în dimineaţa de 15 Ianuarie 1958 cu forţa în Sfatul popular, strigând "jos colectivul, nu

vrem colectiv" şi au forţat autorităţile să le restituie cererile de adeziune date forţat. Secretarul Sfatului popular a fost adus forţat la gospodăria colectivă, ca să li se dea cererile. După amiaza au mers la Scoală generală şi au obligat organe de stat şi de partid să le restituie cererile. Si acestea le-au fost restituite.

Securitatea a trecut la represalii, la arestarea şi chinuirea celor pe care i-au botezat instigatori. S-a înscenat un proces care s-a judecat pe 4 septembrie 1958, având ca preşedinte pe lt. maj. Petrescu Teodor şi procuror pe căp. Puia Vasile. Prin Sentința nr.401. au fost condamnaţi:

Trişcă I.Costică, n.22-03-1922 în comuna Pisica, tată a trei copii, fără avere, la 8 ani închisoare.
Rolea A.Zisu, n.15-08-1907, în comuna Pisica, ţăran sărac, neştiutor de carte, tată a 6 copii, la 6 ani închisoare.
Pletea C.Constantin, n.20-03-1901 în comuna Pisica, ţăran mijlocaş, tată a 6 copii, cu 4 clase primare, la 6 ani.

Tot din com. Pisica, dar prin alta Sent. (nr.171/8-04-1958) a T.M. din Constanța, deplasat la Galați, sub preşedinția lui Dima Nistor, s-au mai condamnat după torturile securității, alți 9 țărani, dintre care unul era cioban, toți colectivişti înscrişi cu forța şi care aveau între 2 şi 4 clase primare, unul singur cu 7 clase.

Toți îşi cereau pământul ca sa-l muncească singuri fiindcă se saturaseră de dărnicia şi binefacerile comuniste, că nu mai aveau copiii ce mânca. Pentru suferința şi demnitatea lor, de a se fi trezit cerându-şi drepturile, merită să le fie reținute numele pentru ca urmaşii sa aibă ce cinsti:

FARAZICĂ T.Gheorghe, n.1-06-1922 în com. Văcăreni-Măcin, tată a 6 copii, arestat pe 16-01-1958(a doua zi după revolta din com. Pisica, a fost condamnat cu 10 ani munca silnica şi aruncat în Bălțile Dunării la munca de exterminare.

CRISTEA Sterian, n.5-03-1924 în com. Pisica, tată a 2 copii, arestat pe 21-01-1958 şi condamnat la 10 ani.

DULGHERU Gh.Teodor, n.10-02-1931 în com. Pisica,cioban cu 3 clase, arestat pe 20 martie şi condamnat la 10 ani.

GRECU M.Nicolae, n.5-04-1928 în com. Pisica, tată a 3 copii, arestat pe 16-01-1958 şi condamnat la 8 ani.

GRECU M.Nistor, fratele lui Nicolae, n. 1933 în com. Pisica, cu 2 clase primare, arestat pe 2-03-1958, a primit 8 ani.

MIRON Gh.Ion, n.20-04-1922 în com. Pisica, tată a 2 copii, ştiutor a 4 clase primare, arestat pe 16-01-1958 i s-au repartizat 6 ani.

PLETEA D.Vasile, n.17-04-1928 în com. Pisica, tată a 4 copii, arestat pe 16 -01-1958, a primit tot 6 ani.

PLETEA T.Ion, n.19-12-1929 în com. Pisica, tată a 2 copii, ştiutor a 4 clase primare, arestat pe 16-01-1958, a fost condamnat 6 ani.

AXENTE I.Ştefan, n.2-05-1930 în com. Pisica cu 1 copil, arestat pe 21 martie 1958, i s-au repartizat 8 ani munca forțată.

RĂSCOALA DIN JUDEȚUL TULCEA

Faptul că nemulțumirile erau generale şi dorința de a-si recapătă pământurile furate era în inima fiecăruia, o dovedeşte şi răscoala din com. Meidanchioi-Tulcea unde s-a ridicat tot satul în acelaşi timp cu cei din jud. Galați, pe 17 ianuarie 1958. Securitatea a reacționat cu o barbarie greu de imaginat. După ce au călcat în picioare satul, s-au retras cu un "trofeu" de circa 100 de țărani ca re au fost supuşi la chinuri la "ei acasă", în securitatea Galați. Cei 45 pe care i-au oprit la ei au cunoscut în continuare nopți de infern, până ce li s-a înscenat procesul şi au fost condamnați la pedepse de la 8 ani până la pedeapsa cu moartea.

Lui VINTILA Ioan, condamnat la moarte, ca şef al răscoalei, i s-a comutat pedeapsa în munca silnica pe viață.

Pe placa monumentului ridicat în memoria lor de deținuții Carastoian Ionel, Carastoian Ionel şi fiica unui condamnat din lot, Marcela Trandafir, se pot citi cu emoție şi durere numele celor 45, din care enumaram câteva, intrate în memoria neamului românesc, cu sublinierea că unii au rămas definitiv în gropile comune:

Ion VINTILĂ, Vasile TĂRCUTĂ, Ion NICHITAC, Toader TĂRCUȚĂ, Dumitru NUCĂ, Ilie COVALIUC, Ion GRAUR, Ion CARASTOIAN, Gheorghe BUTUC, Dumitru CARASTOIAN, Nistor PINTILIE, Vasile COSTANDACHE, Vasile PORNEALĂ, Dumitru CRIVĂȚ, Tănase CARASTOIAN,..până la al 45-lea.

RĂSCOALA DIN COMUNA ISACCEA.-Jud. TULCEA

Țăranii s-au adunat pe 16 ianuarie 1958 în fața sfatului popular, cerând desființarea colectivului şi restituirea cererilor luate cu forța. Miliția a căutat să-i împrăştie şi atunci țăranii au răsturnat maşina miliției. S-au cerut ajutoare de la Galați şi s-au făcut arestări şi schingiuiri.

În procesul care s-a înscenat, s-au pronunțat pedepse foarte mari, între 8 ani şi 25 ani muncă silnică.

RĂSCOALA DIN COMUNA HANGULEŞTI, jud.GALAȚI

Aşezată la cotul Carpaților, în lunca dintre râurile Putna şi Râmnicul Sărat, comuna Hângulești a cunoscut pe 18 ianuarie 1958 o revoltă țărănească.

In dimineața acelei zile, au fost convocați la o şedință ținută la şcoală, unde au venit activişti ai Comitetului Central PMR să le vorbească despre importanța gospodăriilor colective şi despre avantajele pe care le au membrii.

Atât le-a trebuit țăranilor. Au început să strige: "Jos lanțurile, Jos colectivul, Vrem libertate , Vrem cererile şi pământul înapoi de la colectiv..."

Autoritățile au fost nevoite să le restituie cererile pe care unii dintre țărani le-au distrus.

S-a dat alarma şi au sosit forțele securității care au trecut la represalii şi arestări. Cei arestați au ajuns legați la securitatea din Galați şi puşi să iscălească că au organizat această rebeliune; li s-a înscenat un proces, care a fost judecat de Trib. mil. Constanța, având preşedinte pe căp. Dima Nistor şi procuror pe căp. Armaş Jerome, care au pronunțat Sent.162/27-03-1958, condamnând:

Bârlă I. Ivancea, născut 18-06-1929 în com. Hângulesti, țăran cu 2 copii, a fost condamnat la 8 ani.

Marin Gh. Vasile, născut 14-10-1900 la Păuneşti-Focşani, cojocar cu un copil, fără avere, a fost condamnat la 8 ani închisoare.

Balcan Apostol,n.8-06-1911 la Hângulesti, ţăran cu 5 clase primare, a fost condamnat la 8 ani.

Stoica M.Vasile, n. în 1927 în com. Vulturineşti, tată a 2 copii, neştiutor de carte, cu 1 pogon de pământ arabil, a fost condamnat la 5 ani.

Toţi condamnaţii nu şi-au recunoscut declaraţiile date sub bătaie la securitatea din Galaţi.

RĂSCOALA DIN COMUNA LUCAVIŢA-TULCEA

În comuna Luncaviţa aşezată pe malul Dunării, aproape de Isaccea, în judeţul Tulcea, ţăranii au luat Sfatul popular cu asalt în ziua de 28 ianuarie 1958, cerând să li se restituie cererile de înscriere în colectiv, pe care le-au dat forţat şi să le restituie pământurile furate.

A fost adusă securitatea care i-a terorizat. A fost arestat ţăranul Băbuşcă St.Gheorghe, năs.21-ll-1900, dus la securitatea Galaţi, bătut şi i s-a înscenat un proces condamnându-l 10 ani ca "instigator" prin Sent.112/1958 a Trib. Constanţa.

FRĂMÂNTĂRILE DIN SATELE COMUNEI GĂGEŞTI -BÂRLAD

Sătenii din Peicani şi Giurcani aşezate la vărsarea pârâului Jigălia în râul Elanului au avut mari necazuri din cauza conducerii colectivului şi a sfatului popular al comunei Găgeşti de care aparţineau deoarece erau pur şi simplu jefuiţi şi o duceau mult mai rău decât înainte de colectivizare. Credeau săracii ţărani că asta se întâmplă numai la ei, dar când au auzit că zvonul nemulţumirilor este o realitate ce se abătuse peste ţară au început şi ei să se zbată.94

Au întocmit un memoriu şi l-au înaintat direct Comitetului Central PMR fiindcă mai jos nu aveai cui să te plângi, memoriu în care arătau nedreptăţile ce se fac la ei în sate şi de către cine. Dar memoriul a rămas pe undeva acoperit de alte nemulţumiri venite din alte colţuri de ţară.

Atunci s-au hotărît să ducă o campanie de ieşirea din colectiv şi au început să-şi ceară adeziunile înapoi. Luna Decembrie 1957 şi Ianuarie 1958 au fost marcate de hărţuieli cu autorităţile locale până când acestea nemaiputând face faţă au apelat la forţele raionului Murgeni şi mai departe la regiune.

Securitatea şi-a luat misiunea să facă dreptate şi a arestat pe "plângăreţi" şi i-a bătut bine făcându-i să recunoască că au instigat pe ceilalţi săteni să producă destrămarea colectivului. Şi cei ce se plânseseră la Bucureşti au fost implicaţi într-o înscenare după ce fuseseră arestaţi din Februarie 1958. Tribunalul militar Iaşi a judecat "nedreptatea" ţăranilor şi prin Sent. nr. 329/22-07-1958 a condamnat pe următorii:

Sava C. Teodor, născut pe 25-01-1925 în com. Găgeşti-Bârlad, ţăran tată a 6 copii a fost condamnat la 8 ani.

Iovu E. Mihai, născut 15-10-1923 la Găgeşti-Bârlad, ţăran, tată a 3 copii a fost condamnat la 8 ani.

Todiraşcu N. Ion, născut 22-06-1913 la Găgeşti-Bârlad, ţăran, tată a 4 copii a fost condamnat la 7 ani.

Andries P. Gheorghe, din Găgeşti-Bârlad, ţăran, tată a 3 copii, condamnat 5 ani.

LASCU P. Nichifor, născut 13-03-1913 la Scorţeni, domiciliat la Găgeşti, tehnician agronom, tată a 4 copii a fost condamnat la 10 ani pentru că era intelectual cu 8 clase de liceu agronomic.

Lefter L. Corneliu, născut 27-04-1925 la Găgeşti-Bârlad, ţăran, tată a 3 copii a fost condamnat la 8 ani.

Cât a fost de "dreaptă" judecata s-a văzut în 1967 când prin decizia nr. 92/1967 sentinţa din 1958 a fost casată, dar ţăranii s-au ales cu pedeapsa executată pe nedrept şi averea confiscată de uneltele ce au servit comunismul.

REVOLTA DIN COM. VÂNĂTORI-GALAŢI

Pe 31 Ianuarie 1958, în comuna Vânători situată aproape de Focşani, pe pârâul Putna, ţăranii s-au dus cu toţii la sfat să ceară restituirea cererilor de intrare în colectiv deoarece fuseseră minţiţi. A intervenit miliţia şi i-a împrăştiat cu forţa.

Într-o altă şedinţă care a avut loc pentru lămurirea oamenilor despre avantajele colectiviştilor faţă de ţăranii individuali, ţăranii au început să vocifereze cerând să li se restituie adeziunile că nu mai au nevoie de avantajele colhozului şi vor să trăiască fără ele dar individual.

După câtva timp a fost arestat Lefterache C. Ioan şi condamnat 6 ani pentru că fusese legionar şi se infiltrase în colectiv. Torturat a fost la securitatea din Galaţi care i-a înscenat procesul şi Trib. mil. Constanţa 1-a condamnat prin Sent. nr. 179/1959. Au mai fost şi alţii arestaţi.

ŞI LA VÂNĂTORI-CUJMIR, JUDEŢUL DOLJ ACELEAŞI NEMULŢUMIRI

In luna Aprilie 1958 ţăranii s-au adunat la Sfatul popular ca să desfiinţeze întovărăşirea refuzând să mai iasă la câmp. De asemenea în şedinţa ce a avut loc pentru lămurirea lor s-a cerut ieşirea din întovărăşire. A fost arestat Vărzaru Gheorghe, ţăran, fost legionar, dus la Craiova, bătut şi condamnat 10 ani, într-o înscenare ce s-a judecat urgent, arestat fiind pe 21 Mai 1958, pentru a înspăimânta pe ceilalţi. Dar răzvrătirile vor continua în regiune.

MIHAIL KOGALNICEANU-GALAŢI. DIN NOU TULBURĂRI

După arestările din 1957, în anul următor, luna Februarie a fost din nou fierbinte din cauza presiunilor de colectivizare. Au fost proteste, cereri de retrageri din colectiv, refuzuri de intrări în colectiv, ameninţări cu schimbarea regimului după retragerea trupelor sovietice, toate creaseră mari nemulţumiri.

Sfatul popular a cerut intervenţia autorităţilor pentru liniştirea spiritelor şi securitatea a fost promptă trecând la arestări, la chinuirea celor ridicaţi din sânul familiilor şi chinuirea pentru a-i cataloga drept instigatori. Au fost înscenate procese şi s-au pronunţat condamnări următorilor:

Gheduşescu V. Constantin, năs. 7-01-1907 pentru redactare de scrisori anonime, cu fapte reale trimise ziarului "Scânteia" a fost condamnat 8 ani.

VOICULEŢ C. Stan, năs. 5-02-1910 a fost condamnat la 12 ani.

MOLDOVEANU Gh. Radu, năs. 20-03-1894,fost legionar condamnat 18 ani.

UNGUREANU I. Ion, năs. 20-04-1912, fost legionari condamnat 16 ani.

Dacă pentru un moment au avut impresia că au liniştit lucrurile, nemulţumirile vor căuta să răbufnească şi alte arestări au urmat.

COMUNA CUZA VODĂ DIN JUD. GALAŢI ÎŞI ARATĂ NEMULŢUMIRILE

Cererile de ieşire din colectiv sunt împiedecate din câteva arestări. Securitatea, în urma manifestărilor din comună în cursul lunii Februarie 1958, a arestat, pe Stoian C. Constantin, năs.15-10-1916, mai ales că era legionar, şi l-a condamnat printr-un proces înscenat de securitatea din Galaţi învinuindu-l că a ameninţat autorităţile comunale ca să nu mai desfăşoare activitate pentru forţarea oamenilor de a se înscrie în colectiv.

COMUNA ROMANU-BRĂILA CERE IEŞIREA DIN COLECTIV

Aşezată la circa 30 Km. de Brăila, a cunoscut în Februarie 1958 frământări serioase. Ţăranii au început să întocmească cereri de ieşire din colectiv unde spuneau că au intrat forţat şi se ducea campanie ca să nu se mai înscrie şi alţii. Depăşită conducerea colectivului care era acuzată şi de nereguli a apelat la securitate care a trecut la arestări şi schingiuiri. Unuia i-a înscenat şi proces învinuindu-l de "instigare". Este vorba de Rădulescu P. Gheorghe, năs.11-05-1922 pe care l-au arestat pe 9 Martie 1958 şi l-au condamnat la 6 ani prin Sent. nr. 250/21-05-1958 a Trib. mil. Constanţa deplasat la Galaţi.

MĂSURI REPRESIVE

In faţa răzvrătirilor tot mai accentuate şi generalizate, regimul comunist a luat măsuri de pedepsire a ţăranilor cu internarea în lagările de muncă foţată pe o perioadă între 2 şi 6 ani fără nici o judecată, ci pe bază de tabele. Măsura era justificată ca "privind asigurarea ordinii de stat" Art. l din HCM 282 hotăra: "Persoanele care prin faptele sau manifestările lor primejduiesc sau încearcă să primejduiască ordinea în stat vor fi internate în locuri de muncă".

De acum înainte se vor mări numărul arestărilor, fiindcă nemulţumirile vor fi şi ele în creştere, iar cei sortiţi "gulagurilor" nu vor mai trece prin fabricile de procese, ci direct la locurile de exterminare prin muncă forţată.

Ameninţarea din partea lui Gheorghiu-Dej a fost imediată anunţând că lupta de clasă continuă împotriva "duşmanilor regimului democrat-popular din rândurile chiaburilor şi a altor elemente exploatatoare."

Începând după 6 Martie 1945, ţăranii fuseseră întâi împropietăriţi apoi jefuiţi ajungând după 12 ani la "sapă de lemn"; era lupta deschisă împotriva tuturor ţăranilor care se săturaseră de jugul colectivului şi căutau să-si câştige libertatea de a munci individual.

GÂRLA MARE - CUJMIR REFUZĂ COLECTIVIZAREA

Sat aşezat pe malul Dunării vis-a-vis de vărsarea Timocului în Dunăre a fost chemat la o adunare generală a întovărăşirii agricole unde să se pună problema înfiinţării gospodării colective. Oamenii hotărâţi ca să nu accepte, au părăsit adunarea ca să nu poată avea numărul necesar ţinerii şi luării de decizii. Nu s-a putut înfiinţa, dar au continuat presiunile asupra ţăranilor şi au găsit un "instigator" în persoana ţăranului Neagoe Dumitru, de 49 ani, tatăl unui copil, ţăran sărac cu 3 pogoane, dar legionar şi l-au arestat, chinuit la securitatea din Craiova şi înscenându-i-se un proces i s-au repartizat 9 ani prin Sent. 567/1959.

COMUNA ŢANDĂRA-Dolj PROTESTEAZĂ

Viespe P. Constantin, n.22-08-1901 domiciliat în com. Ţandăra pe Valea Amaradiei, în apropiere de Melineşti, a trimis o scrisoare secretarului Comitetului de partid prin care amenința comuniştii pentru forţarea ţăranilor la înscrierea în colectiv. După a doua scrisoare a fost arestat, bătut la securitatea din Craiova şi i s-a înscenat un proces condamnându-l la 20 ani M.S.

LA DEJOI-VÎLCEA AU ARESTAT ŞEFUL PNŢ şi AL LEGIONARILOR CA SĂ POATĂ FACE COLECTIVUL

Comuna Dejoi, aşezată pe pârâul Cerna afluent al Oltețului în jud. Vâlcea refuza să se înscrie în colectiv. Securitatea a găsit soluția să aresteze pe instigatori. L-a ridicat întâi pe Floare B. Ion, n.19-02-1894, ţăran aşezat, fost membru al PNŢ-ului, 1-a dus la securitatea din Craiova unde maiorul Vasilescu l-a schingiuit şi i-a înscenat un proces învinuindu-l că a îndemnat oamenii să nu se înscrie în colectiv şi că regimul comunist se va schimba reîntorcându-se vechile partide. După arestarea din 6 Iulie 1958 a urmat condamnarea de 8 ani.

Şi ca teama să se instaureze şi mai mult în ţărani, pe 6 Dec. 1958 tot Vasilescu a hotărît şi arestarea lui Bunescu N. Dumitru, năs. 10-06-1906, ca fost şef de garnizoană legionară, l-a bătut şi i-a înscenat un proces condamnându-l la 20 ani M.S. pentru că s-a împotrivit colectivizării şi a criticat conducătorii partidului comunist ca incapabili.

Deoarece întâmpinau greutăţi în confecţionarea colectivului în această comună, tot securitatea a rezolvat problema arestând pe Petru N. Constantin, fost ajutor de primar sub legionari şi pe 26 Sept. 1958 l-au dus la Craiova l-a schingiuit Vasilescu şi la obligat să iscălească, că a instigat oamenii să nu se înscrie în colectiv şi că pe vremea lui ca ajutor de primar era mai bine. Trib. mil Craiova l-a condamnat la 6 ani conform dispoziției primite.

PRELUDIUL DE LA CETATE

Această regiune fierbea şi nu peste mult, în 1959 până în 1961 vor avea loc răsturnări de colective şi sute de arestări. Stângă I. Ion, n .22-09-1920 la Cetate, crezând că va preveni a făcut o scrisoare anonimă împotriva colectivizărilor. Arestat pe 4-08-1958 a fost condamnat la 5 ani.

SATUL ROMÂNEŞTI REFUZĂ SĂ DEA ISLAZUL CAP-ului.

Aşezat pe şoseaua Bucureşti-Ploieşti, satul Româneşti-Prahova a refuzat să dea islazul comunal în folosința CAP-lui, susținându-se de ţărani că regimul se va schimba. Securitatea a căutat un "instigator" şi 1-a găsit în persoana lui Mihai Stelian, şofer şi 1-a arestat în 31-03-1959 învinuindu-1 de greutăţile întâmpinate în socializarea agriculturi, mai ales că a "găsit" martori care ar fi "auzit" că în 1958 a spus că în cooperative nu se găsesc mărfuri ca pe vremea negustorilor. Trib. mil. Bucureşti l-a condamnat la 8 ani prin Sent. 779/1959.97

PĂMÂNTUL ŢĂRANILOR DIN RĂTEŞTI-TOPOLOVENI A FOST FURAT

Pe 18 Aprilie 1958 ţăranii din com. Răteşti au semnat un memoriu pentru Comitetul Central în care se plângeau că organele locale le-au furat pământurile. Pe 30 Aprilie 1958 a fost arestat ţăranul PĂNESCU Victor, de 47 ani, fost

legionar, tată a 5 copii şi l-au învinuit de redactarea memoriului şi de întârzierea colectivizării. După ce a trecut prin ghearele securităţii, trib. mil. Craiova 1-a condamnat la 8 ani, dar n-a dispus restituirea pământurilor furate.

NECAZURI IN COMUNA LIPOV, JUDEŢUL DOLJ

Ţăranii refuzau înscrierea în colectiv. Securitatea n-a umblat prea mult ca să găsească "instigatorul". Deocamdată au arestat pe ţăranul Staicu Ion despre care ochii şi urechile securităţii au spus că în luna Aprilie 1958 a îndemnat sătenii să nu se înscrie în colectiv şi pentru că fusese legionar cu 2 decenii în urmă, securitatea Craiova l-a "convins" să recunoască învinuirile, pe care le-a negat în faţa Tribunalului, dar totuşi a fost condamnat 10 ani.

ASALTUL ASUPRA COMUNEI FRUMUŞIŢA-GALAŢI

Din toamna anului 1957 s-a pornit asaltul ameninţător al colectivizării asupra satului. S-au întâmpinat rezistenţe. Printre cei ce n-au accepta era şi Ariton S. Ion, n.9-03-1909, tată a 3 copii.

In luna Aprilie 1958 alte incidente la Sfatul popular în legătură cu însămânţările şi colectivizare. Printre "agitatori" securitatea a descoperit pe Nistor T. Gheorghe fost membru PNŢ şi 1-a arestat o lună.

In luna August 1958 din nou s-au dus peste Ariton Ion să-i ia căruţa. Refuzând s-o dea şi ceilalţi care asistau 40-50 de ţărani i-au dat dreptate şi au spus că şi ei vor face la fel. Învinuindu-1 de "instigare" l-au arestat imediat, pe 19 August 1958 şi după înscenarea procesului de securitatea Galaţi, a fost condamnat la 8 ani închisoare, prin Sent. nr. 506/10-10-1958 semnată de preşedinte căp. Galatiuc Mircea şi procuror, căp. Dulva Liviu.

ÎNVRĂJBIRE IN COMUNA FOCURI - Tg.FRUMOS

Aşezată pe pârâul Bulbucani, comuna Focuri a cunoscut pe 6 Mai 1958 o mare răzvrătire cauzată de întovărăşia de la Coarnele Caprei care venise să are pământul pe care îl alesese. Cei frustraţi de pământul ce-1 aveau în proprietate au ieşit la câmp şi au împiedecat aratul tractorului.

Cu această ocazie au fost arestaţi mai mulţi şi condamnat de securitatea şi Tribunalul din Iaşi prin Sent. nr. 83 şi 805 ambele din 1958.

Moroi M. Tănase n. 1928 tată a 2 copii condamnat la muncă silnica pe viaţă.

Popa M. Mihai, n.1915, preot arestat pe 16 Iulie 1958, 1a 12 ani M.S.

Coţoveanu Petru din com. Focuri condamnat.

PISCUL VECHI - CALAFAT SUB PRESIUNEA COLECTIVIZĂRII

Sub directivele de accentuare a colectivizării activiştii de partid forţau tot mai mult pe ţărani pentru a obţine aderarea.Butoi Gheorghe, n. l9l6 în această comună în luna Mai 1958 1-a ameninţat că va da socoteală, pe Screciu Constantin cel mai hain dintre ei. Acesta 1-a reclamat securităţii care 1-a ridicat, 1-a dus la Craiova, chinuit la securitate şi înscenat un proces prin care a primit 10 ani închisoare, liniştind pentru un moment spiritile prin frica şi ameninţarea cu alte arestări ale oamenilor.

LA DOBROTEŞTI TELEORMAN AU ARESTAT PREOTUL SATULUI

Recolta de grâu a fost foarte slabă. De abia s-a reuşit să se acopere cota. Oamenii se aranjaseră pe cete ca să treiere, iar cota se punea pe cergă de unde seara se ducea la silozul de la Balaci. Dar acolo nu a mai corespuns cantitatea adunată la batoză cu cea predată silozului. Atunci au arestat şefii de cete. La una din ele era preotul Iscru Constantin iubit de săteni pentru comportamentul lui cu lumea. Preotul a fost bătut la securitate şi i s-a făcut proces de "sabotaj" pentru că ar fi învăţat pe săteni să fure grâul. La proces, în ziua respectivă, la Judecătoria Roşiorii de Vede au venit ţăranii ca martori şi au demonstrat că pe drumul denivelat de circa 18 km. până 1-a siloz s-a pierdut o cantitate importantă ce nu s-a văzut din cauza nopţii, demonstrând că preotul n-a avut nici o vină. Astfel au reuşit să-şi salveze preotul.

COMUNA SĂLCUȚA - PLENIȚA

Pe 12 Iulie 1958 când oamenii erau în fierbere a venit un zvon care i-a îndîrjit şi mai mult în contra autorităților comunale. S-a atribuit lui Mateiaş Ştefan de 70 de ani din Sălcuța zvonul după care studenții s-ar fi răsculat împotriva guvernului şi nu mai este cazul să se respecte obligațiile către stat, cote, achiziții sau contractări. După ce securitatea s-a "lămurit" în sat că el este cauza, l-au arestat pe 25 Nov. 1958. Ajuns la securitatea din Craiova, călăul maior Vasilescu 1-a bătut până a reuşit să-1 facă să iscălească declarația pe baza căreia I-a înscenat procesul şi Trb. mil. Craiova 1-a condamnat 6 ani ținând cont că bătrânul fusese național țărănist şi lansase zvonul intenționat.

MĂCEŞUL DE JOS - JUD. DOLJ REFUZĂ SĂ TREIERE GRÂUL

Pe 22 Iulie 1958 țăranii din com. Măceşul de Jos, situat între balta Bistreț şi Gura Jiului, s-au adunat vreo 40-50 şi au hotărît să nu treiere grâul în comun cum se hotărîse în adunarea colectivului. Şi pentru că oamenii îşi respectau angajamentul, securitatea a trecut imediat la arestări şi pe 28 Iulie 1958 printre cei ridicați şi duşi la Craiova se afla Boțea Iancu şi Drăghici I. Petre. Au fost bătuți şi cel de-al doilea fiindcă fusese legionar în 1940 a primit 8 ani condamnare pe care a făcut-o la lagărele de muncă forțată.

DISCUȚII APRINSE IN COMUNA CUJMIR-DOLJ

Pe 26 Iulie erau adunați cetățenii în mijlocul comunei şi discutau în legătură cu cotele mari ce trebuiau să le dea, în timp ce recolta era slabă. Secretarul comitetului de partid fiind de față a fost amenințat pentru că el a înființat colectivul în comună şi că va vedea el că se va schimba regimul în curând. Din tot grupul, securitatea a socotit "instigator" pe Balaci D. Ştefan pe care 1-a torturat la Craiova şi condamnat la 7 ani muncă forțată.

COMUNA MODELU CĂLĂRAŞI

In comuna Modelu aşezată pe Braţul Borcea, lângă Călăraşi, în ziua de Sf. Ilie, pe 20 Iulie 1958 oamenii discutatau asupra situației de muritori de foame în care ajunseseră. Țăranul Domnica Ştefan, de 47 ani, tată a 4 copii, dându-si părerea a spus că toată nenorocirea vine de la Marx, Lenin şi Stalin şi datorită lor s-a instalat acest regim în țară. Şi ar trebui să se termine, țăranii să se retragă din gospodăriile colective. Pe 28 Iulie securitatea 1-a arestat, i-a înscenat proces şi Trib. mil. Bucureşti l-a repartizat 7 ani de muncă forțată.

LA CERAT-SEGARCEA NEMULȚUMIRILE SUNT IN SÂNUL COLECTIVULUI

Pârvu D. Marin, născut în 1913, făcând parte din conducerea colectivului, împreună cu consăteanul său Floricel Ştefan, în luna Iulie 1958 când situația agricolă era grea l-au acuzat pe preşedintele gospodăriei de incompetentă şi să se retragă redactându-şi o hârie în acest sens. Sesizată securitatea, 1-a găsit pe Pârvul Marin că fusese legionar cu 20 ani înainte şi l-au condamnat 8 ani ca instigator, pentru a linişti spiritele în colectiv, prin teroare.

NOI MĂSURI ÎMPOTRIVA ȚĂRANILOR

Cu ocazia aniversării a 14 ani de când ruşii ne-au ocupat țara şi pentru a se asigura liniştea pe timpul retragerii "binefăcătorilor" Gheorghiu-Dej a dispus înăsprirea măsurilor contra "chiaburimii" prin intensificarea ritmului colectivizării agriculturii.

O PRIMA RIPOSTĂ

In comuna Oveselu de pe pârâul Cerna afluent al Oltețului, aşezat lângă com. Măciuca, preşedintele sfatului a început să ia măsuri de a obliga mărirea numărului înscrierilor. Țăranul Orbu C. Gheorghe, născut: pe 25-06-1915 1-a atenționat şi i-a arătat la ce se poate aştepta pentru activitatea desfăşurată, pe preşedintele colectivului Popa Alexandru. Acesta 1-a reclamat securității care 1-a arestat, pe 18 Oct. 1958, chinuit şi înscenat un proces condamnându-1 8 ani.

ÎMPOTRIVIRI LA SCHIMBAREA TERENURILOR

In comuna Mitoc-Săveni din jud. Suceava, colectivul a luat pământul oamenilor şi le-a dat în schimb alte terenuri mai proaste. Țăranul Mazilu I. Gheorghe născut în 1926, nu a acceptat şi când tractorişti au venit pe 15 Octombrie 1958 să îi are pământul pentru colectiv, s-a opus nepermițând aratul şi spunându-le că va face ca în 1907 şi că acum e mai rău ca atunci. Securitatea 1-a arestat şi condamnat la 7 ani prin Sent. nr. 187/20-03-1959.

ŞI LA CRIVEŞTI-PAŞCANI ACELEAŞI ÎMPOTRIVIRI

In Octombrie 1958 tractoarele au fost oprite şi la Criveşti de către țăranul Frija Vasile, născut în 1906, tată a 7 copii. Unul din copii s-a culcat înaintea tractorului ca să nu are. Alți țărani i-au luat apărarea. Au fost mai multe arestări şi securitatea Iaşi a înscenat un proces, fiind condamnați prin Sent. 404 din 15-07-1959.

Frija Vasile a făcut o sesizare şi CC al PMR. A fost condamnat 18 ani. Printre inculpați s-au mai numărat: Dumitriu Nicolae, Pintilie Ioan, Rusu Vasile, ş.a.

ŞEDINȚĂ FURTUNOASĂ LA RUSĂNEŞTI – BALŞ

Pe 20 Decembrie 1958 colectivul din comuna Rusaneşti a convocat adunare generală pentru discutarea planului de contractări pe anul 1959. Dar nu era vorba de discuție ci de impunerea unui plan dictat de sus fără să țină cont de posibilitățile satului. S-au produs discuții tari, mulți declarându-se că nu sunt de acord cu acest plan. Dar securitatea sesizată nu a reținut decât pe Bica Oprea ca "agitator" şi pe Defta L. Iacob ca "instigator". Acesta din urmă după ce a primit o bătaie bună, a fost trimis în judecată pe baza unei înscenări şi Trib mil. Craiova 1-a condamnat la 9 ani închisoare, iar cetățenii au rămas cu planul împus.

ŞEDINȚA CU SCANDAL şi IN COM. VRATA-CUJMIR

Tot în luna Decembrie 1958 s-a convocat adunarea generală a colectivului pentru discutarea planului şi a situației grele a întovărăşirii. S-a amestecat şi preşedintele Sfatului popular. Lumea a început să vocifereze şi s-a cerut ca să fie dat afară din şedință.

Datorită nemulțumirilor din ce în ce mai mari țăranii au cerut ca să nu se mai prezinte la lucru şi unele voci au spus că mai bine este să se retragă cu pământul din colectiv.

Sesizată securitatea, a hotărît după indicațiile din comună că vinovat este Gâscă D. Florea, născut în 1899, care fusese legionar în 1940, şi după ce l-au arestat şi chinuit la securitatea din Craiova, i s-a înscenat şi lui un proces prin care Trib. Mil. Craiova 1-a condamnat la 7 ani. Pedeapsa a fost pronunțată când focul revoltelor cuprinseseră această regiune din vestul județului Dolj, dar oamenii locului nu s-au lăsat impresionați şi au continuat protestele împotriva colectivizării forțate.

ANDREEŞTI

Comună aşezată la confluența pârâului Vladimir cu Gilortu în jud. Gorj şi-a manifestat refuzul înscrierii în colectiv. Pentru a înspăimânta pe țărani securitatea a arestat pe 5 Oct. 1958 pe Chiliban Gheorghe, fost şef de cuib legionar şi pe Crăciun Vasile învinuindu-i că au instigat lumea. Au primit câte 8 ani.

ŞIPOT

Situată la circa 12 km. sud de com. Andreeşti, pe Gilort, a cunoscut şi ea împtrivirea. Securitatea a arestat pe 28 Dec. 1958 pe agronomul Stoicheci Stan învinuindu-1 de instigarea țăranilor şi condamnându-1 la 6 ani, cu mențiunea că a fost legionar.

COMUNA FOCURI, RAION TG. FRUMOS

Țăranii acestor locuri erau adversari înverşunați ai colectivizării. In plină campanie de dus grâul la arie, pe 16 Iulie 1958 securitatea a arestat pe preotul din comună, Popa M. Mihai învinuindu-1 că s-a întâlnit la locuița lui Cotoveanu Petru din Leţcani şi au discutat împotriva regimului. Motivul era că refuzase să fie o curea de "transmisie" a măsurilor guvernului. Condamnat la 12 ani prin Sent. 805/30 Dec. 1958 a fost şi un motiv de presiune asupra țăranilor.

DUPĂ UN SECOL

La o suta de ani dela Unirea Principatelor, studenţii şi taranii în loc să se bucure au fost şi unii şi alţii înlănţuiţi.

Arestările s-au ținut lanț şi pentru unii şi pentru alții. Impreună se vor găsi sub asupritoarea muncă de exterminare.

Activiştii de partid, mai mult veniți de aiurea, au pus ochii pe comuna Aurel Vlaicu din Câmpul Pâinii de pe cursul mijlociu al Mureşului. Şi nu i-au lăsat pe țărani să le tihnească sărbătorile Crăciunului din 1959, care băteau la uşă.

După ce i-au secătuit cu cotele, pe o parte i-a înscris întovărăşie, puiul colectivului, şi apoi la colectiv. Presiunea a fost mare. Care nu voiau, îi suia în maşină, le punea pătura-n cap şi-i plimba până-i sătura de bătaie. Au fost şi dintre aceştia, dar Crăciunul l-au petrecut, unii la securitatea din Deva, alții la Cugir.

Din toate satele Hunedoarei se găseau acolo şi ce mai chinuri au îndurat, nu numai ei dar şi familiile.

Cosmin Budeancă a făcut un studiu foarte interesant după declarațiile victimilor: Bota Maria, Barbulea Mărioara, Şerban Toma, Nistor Alexandru, Ştefan Lazăr, Ştefan Silviu - Iosif, Victor Isac s.a.

Printre localitățile județului care au cunoscut urgia au fost multe, dar să amintim câteva: Balomir, Bacăinți, Cioara, Cugir, Peschiț, Şibot, Vinerea, Aurel Vlaicu...

Această teroare a mers mână în mână cu o altă înscenare a securității în care au fost intruse 80 de persoane, în majoritate țărani şi unde s-au pronunțat 5 condamnări la moarte.

COMUNA GÂNGIOVA

Aşezată în sudul jud. Dolj aproape de vărsarea Jiului în Dunăre după colectivizarea forțată activiştii au venit să ia vitele oamenilor din bătătură. S-au iscat nemulțumiri şi pentru a îngrozi pe țărani, căutând "instigatori" au găsit pe Dudă Ion care fusese şef de garniezoană în 1941, l-au arestat, torturat şi i-a adus un martor colectivist (Preda Ştefan) şi l-au condamnat pe 2 Feb. 1959 pe Duda Ion la 8 ani temniță. Şi lumea a dus vitele iar Duda Ion de la securitate a plecat în lăsările de exterminare din Bălțile Dunării.

CERERE OFICIALĂ DE IEŞIREA DIN G.A.C.

Pe 1 Feb. 1959 țăranii din com. Condrea de pe Siret, în reg. Galați au adunat semnături şi s-au adresat Consiliului de Miniştri cerând ieşirea din gospodăria agricolă. Dar răspuns n-au primit niciodată.

Această dorință era unanimă. Dovadă că aproape concomitent, frații lor din comuna Vlădaia-Mehedinți s-au adunat la Sfatul popular solicitând cu insistență restituirea cererilor de intrare în gospodărie. Insistența a fost aşa de mare că țăranii minținți au intrat în Sfat după primar şi incidentele au fost potolite prin intervenția brutală a miliției şi securității care au procedat la arestări ca să sperie lumea. Comuna Vlădaia se găsea în raionul Vânjul Mare.

Tot în cursul lunii februarie 1959 manifestație împotriva colectivului a avut loc şi în com. Goicea, raion Segarcea, lângă lacul Bistreț. De aici ca instigatori au fost arestați Drăgoi I. Nicolae (n. 1909) fost membru PNL şi condamnat 4 ani, şi Dincă I. Ştefan (1919), condamnat 10 ani, ca fost legionar.

Şi în com. Radovan din raion Segarcea s-au produs discuții aprinse pentru ieşirea din colectiv, tot în luna Februarie şi a fost arestat țăranul Duța D. Gheorghe (n. 1910) căruia i-au dat 8 ani şi după chinurile securității din Craiova a ajuns în Bălțile Dunării.

Nemulţumirile din Oltenia merg braţ la braţ cu cele din Moldova. După modelul din com. Condrea şi ţăranii din com. Umbrăreşti-Galaţi fac cerere la Consiliul de Ministri. Este arestat Druţă Nicolae ca instigator şi condamnat 9 ani prin Sent. 705/27-02-1959.

Pe 16 Februarie 1959 izbucnesc nemulţumirile şi în com. Deleni din jud. Bacău.

DIN NOU OLTENIA IN FLĂCĂRI

Durerile după chinurile suferite în Ianuarie au mocnit şi au răbufnit cu putere chiar de la 1 Martie 1959.

Totul a pornit de la adunarea generală a G.A.C-ului ţinută în aceeaşi zi şi unde cu ameninţări şi minciuni au căutat să-i determine pe ţărani să mărească numărul colhoznicilor.

Ţăranul Belu F. Dumitru, ţăran şi fost membru PNŢ le-a arătat consătenilor situaţia dezastroasă în care i-a adus regimul. Oamenii s-au solidarizat şi circa 30 dintre ei manifestându-şi nemulţumirea în sat au cerut retragerea din GAC. Agitaţiile în comună au continuat şi s-a cerut intervenţia securităţii care a trecut la arestări. Pe 18-03-1959 a fost ridicat Belu Dumitru socotit capul răzvratiţilor, l-au chinuit la Craiova şi condamnat la 8 ani muncă în lagărele de exterminare.

Incidente urmate de retrageri din colectiv au avut loc şi la Băileşti, reşedinţa raionului unde s-au făcut arestări.

La Catane, comună din raionul Băileşti au avut loc manifestaţii contra colectivului. Au fost arestări şi printre ei, Galiceanu Petre condamnat la 7 ani închisoare. Au mai fost arestaţi Bratan Pantelimon şi Marin Preot Tudor şi deasemenea condamnaţi.

Velişcu Marin din Segarcea a fost arestat pentru că prin fiţuici îndemna oameni să nu se înscrie în colective şi să sprijine răsturnarea regimului comunist.

Prin noi măsuri contra ţăranilor care nu mai puteau munci pământul şi-l dădeau statului ca să scape de impozite şi cote, Gheorghiu-Dej a pregătit decretul 115 anunţând interzicerea dării în arendă şi preluarea pământului de către stat cu despăgubiri. Şi în bătaie de joc în şedinţa lărgită a C.C. al PMR din 26 Martir 1959 declara:

"Să le luăm pământurile în aşa fel încât să nu însemne o naţionalizare, dar să nu le dăm prea mult. Să le dăm şi lor ceva bani ca să aibă de o ţigară".

Ţăranii înstăriţi, cărora le prisosea pământul şi făceau obiecţii decretului 115 au refuzat să semneze procesele verbale întocmite de Sfaturile populare spunând că dacă e decret să li se ia pământul, dar ei nu semnează. Aşa au făcut de exemplu cei din raionul Vidra: Darăşti, Goştinari, Colibaşi.

FEMEILE INTRĂ IN ACȚIUNE

În seara de 19 Martie 1959, un grup de 10-12 femei din com.Răduleşti, raion Urziceni, s-au dus la Sfatul popular cerând restituirea cererilor de intrare în colectiv, iar Gheorghe Dragomir-fratele primarului-a rupt cererea. A doua zi, peste 150 de femei s-au dus la colectiv şi şi-au ridicat utilajele agricole ducându-le acasă.

Aici în comună abuzurile merseseră până la bătaie, cum a fost cazul țăranului Samson Marin, care refuzase să semneze-lovit de instructorul sfatului, un anume Sbârcea Ilie.

Circa 300 de femei din com. Jilavele-Urziceni au oprit căruțele trimise la munca câmpului şi s'au dus pe câmp, de unde au alungat țăranii care lucrau la construcții.

La Dridu-Snagov, comună aşezată la confluenăa Prahovei cu Ialomița, țăranii ce refuzau înscrierea erau chemați la miliție şi bătuți-sub pretextul ca să predea armele ascunse, iar lui Ibraşcu Ion i-au introdus în buzunar o hârtie pe care scria „moarte comuniştilor“.

JUDEȚUL DOLJ MAI FURIOS PE ZI CE TRECE

La Siliştea Crucii-comună înstărită, dar sărăcită de comunişti-nemulțumirile de la Băileşti le-au preluat ei, şi-la acest sfârşit de Martie-țăranii, după ce şi-au manifestat nemulțumirea în fața Sfatului popular pentru că au fost minții şi li s a furat munca prin colhoz, au intrat cu forța peste primar, provocând distrugeri în căutarea cererilor de înscriere forțată. Chemată miliția şi securitatea, s'a trecut la arestări. Jilavu Gheorghe, socotit capul răsvrătirii, după chinurile de la Craiova în procesul înscenat, i s-au dat 12 ani. Au mai fost condamnați şi Pădureanu Gh. Ion la 5 ani, Crăciun Gheorghe la 7 ani şi Galiceanu. În timpul încăierării activistul Colan Ştefan a scăpat, numai el ştie cum, pentru tot răul făcut consătenilor lui.

CIOROIAŞUL ÎN FLĂCĂRI

„Scânteia“ de la Silişte a sărit la vreo 5 km, unde flăcările au mistuit arhiva. Țăranii-care erau nemulțumiți pe zi ce trecea-au intrat peste preşedintele colectivului să-1 întrebe de munca furată. Era pe 6 Aprilie 1959. Au spart uşa şi au intrat în birouri la primărie. Două zile a durat răscoala. A intervenit securitatea şi a trecut la arestări. Au fost duşi la Craiova, şi *(la)* unii-după o bătaie soră cu moartea-li s'a dat drumul, să înfricoşeze pe cei de acasă. Pe alții i-a trimis şi judecat printr'o înscenare: Ghițoaia I. Nicolae la 10 ani, Popa I. Ion la 9 ani, Simion I. Ion la 8 ani, Ioana P. Gheorghe şi alții.

Bârca, comună mare din raionul Segarcea, a cunoscut pe 27 Martie 1959 o răsvrătire a țăranilor, care cereau acelaşi lucru ca peste tot: desființarea colectivului. Se adunaseră la G.A.C. Anunțată, securitatea a venit a doua zi şi a arestat pe Croitoru Gheorghe şi Voica Victor, fost liberal. Acestuia din urmă i s'a înscenat un proces prin care i s'au dat 4 ani.

URZICUȚA, vecină cu Bârca, n'a scăpat nici ea de focul răzmeriței, iar pedepsele date nevinovaților au fost la mulți înre 15-20 ani, şi au ajuns în Bălțile Dunării.

Sadova, comună din raionul Gura Jiului, a fost cuprinsă şi ea de dogoarea focului din raioanele vecine Segarcea si Băileşti. Aici, în Mai 1959, când se împărțeau atelajele, s'au produs discuții aprinse ca să se oprească, fiindcă după Conferința de la Geneva se va termina cu colectivele. În fața pericolului pentru autoritățile comuniste s'a făcut apel la securitate, să-i salveze. Aceştia, deşi nu-şi mai vedeau capul de atâta lucru, s'au repezit şi au arestat câțiva țărani. L-au condamnat printr'o înscenare pe Olaru I. Marin ca instigator, şi i-au dat 4 ani pentru că fusese si legionar, dar focul a mocnit până pe 20 Iunie, când vom vedea că va lua amploare la Dăbuleni;

Tot în acest sector de la gura Jiului, pe Jieț, în comuna Ostrovei, țăranii-nemaiputând suporta nelegiuirile colectivului, care-i jefuia-s'au adunat să hotărască desființarea lui. Securitatea, cu „antenele“ ei a aflat, şi a dat o fugă şi a arestat câțiva, pe care i-a şi dus la Craiova. Printre ei, Biță I. Ion de 22 ani, care, cu fratele lui, Bită I.Marin, au făcut un Memoriu Ministerului Agriculturii cerând recoltarea individuală a terenurilor însămânțate cu grâu ce aparțineau GAC-ului, dar luate de la săteni. Primul a fost condamnat la 16 ani printr'un proces înscenat. Au mai fost arestați frații Mazilu Ion (n.1933) şi Stan (n.l925). N-a lipsit nici Cioboată Stan (n.l934).

Această retragere din colectiv era singura vindecare a bolii de care suferea întreaga Țară. Pe 1 Iunie 1959 ea s'a manifestat cu vigoare şi în com. Satu Nou din jud.Galați, unde țăranii au cerut retragerea din colectiv.A venit în schimb securitatea.

NICI DUNĂREA N-A MAI PUTUT STINGE FOCUL DE LA CIUPERCENI

Aşezată pe malul Dunării, între Calafat si Poiana Mare, comuna Ciupercenii Noi a fost timp de 3 zile teatrul unor evenimente nemaiîntâlnite în regiune, dar prevestite de atâtea alte mişcări, ce anunțaseră confruntările împotriva colectivizării. Accentuându-se presiunile, au început să circule manifeste îndemnând oamenii la rezistență şi la retragere a celor ce făcuseră prostia să se înscrie. Un tânăr de 26 ani, pe nume Răchieru Gheorghe, fusese printre cei ce redactaseră asemenea îndemnuri. O dată cu începutul lui Iunie şi intrarea grâului în pârg, şi-au făcut apariția şi politrucii „lămuritori" de la oraş, mai mulți ca de obicei. Pericolul se simțea, că se pregăteau ca să ia şi ultimul bob de la gura țăranului.

Pe 3 Iunie 1959, țăranii hotărîți să desființeze gospodăria colectivă s-au îndreptat spre Sfat-să-şi ceară pământurile înapoi şi să-şi ducă atelajele acasă.

În fruntea țăranilor se aflau Sandu Ştefan-zis Tunăreanu, Bâzoi Ilie, Vâlcu Oprea şi foarte mulți alții, care s-au îndreptat la magazia de cereale să mai iace ar mai fi rămas din munca lor.

A doua zi, cu mic cu mare s'au îndreptat spre sfat, să-şi ia cererile smulse prin minciună şi forță, să-şi ceară pământurile şi atelajele înapoi. Se auzeau numai două cuvinte: „Jos comuniştii", ieşite din piepturile a sute de oropsiți. Activiştii şi miliția au încercat să oprească şuvoiul. Dar maşinile activiştilor şi milițienilor au început să fie răsturnate, iar ei fugeau pe câmp ca iepurii, căutând să se ascundă de furia poporului.

Ajunşi la Sfat, au spart geamurile, au răsturnat birourile în căutarea cererilor, şi s'au îndreptat spre sediul gospodăriei strigând „jos colectivul !". În urma lor ardea arhiva de la primărie. În față, uniți cu toții şi înarmați cu furci, topoare, ciomege, coase-fiecare cu ce apucase-au distrus tot ce-au întâlnit ca apartenență comunistă .Sediul gospodăriei a fost călcat cu furie şi hârțoagele au început să alimenteze flăcările. Le-a ieşit în cale brigadierul Pitic Ernest, care n'a rămas sdravăn după întâlnire-nici el si nici paznicii. Țăranii aveau de lucru. Au trecut la distrugerea grajdurilor şi împărțirea atelajelor-căruțe şi vite.Fiecare pe ale lui, nu cum făcuse statul, luându-le şi din casă şi de pe bătătură.

Comuniştii din sat şi familiile lor şi ale activiştilor şi administrației fugeau pe unde puteau de furia poporului jefuit.

Trei zile a durat această republică de la Ciupercenii Vechi.

Pe 7 Iunie 1959 a intervenit armata, făcând loc securității si miliției, care au deslănțuit teroarea, mergând din casă în casă, îndrumați de secăturile satului. Securitatea muncea din greu. După dezastrul ce-1 făceau prin casele călcate, au ridicat zeci de țărani pe care i-au dus la ei acasă, la securitatea din Craiova. Cruntă a fost răzbunarea celor ce sugeau sângele țăranului. Au fost schilodiri şi foarte mulți trimişi în judecată, într'un proces înscenat. Printre victime s-au numărat: Bâzoi Ilie (5 ani), Bâzoi 0prea (5 ani), Casapu Ion (5 ani), Casapu Oprea (5 ani), Ciucă Florea (6 ani), Lungu Ion (8 ani), Mițoi Ilarion (3 ani), Nețoiu Constantin (3 ani), Oltean Petre-Caval (5 ani), Plăvitu Gheorghe (7 ani), Răchieru Gheorghe (7 ani), Lungu Oprea, Sandu O. .Ştefan-zis Tunăreanu (7 ani). Numărul arestaților a fost mult mai mare, şi celorlalți li s-au dat pedepse administrative exprimate în luni, şi cu toții au luat drumul lagărilor de exterminare din Delta şi Bălțile Dunării.

Pentru a îngrozi şi pe țăranii din împrejurimi, au arestat şi pe alții. De exemplu, din comuna vecină, Moțăței, au arestat-printre alții-pe țăranul Voinea P. Constantin şi l-au condamnat la 7 ani înscenându-i ca a sfătuit lumea sa nu se înscrie în colectiv.

Din com. Poiana Mare, situată la 2-3 km.de Ciuperceni, a arestat pe țăranul Chimisliu C. Vasile, că în timpul revoltei din vecini a îndemnat consătenii să ceară retragerea din colectiv şi să-şi ia atelajele înapoi. Arestat pe 11 Iunie 1959, în procesul înscenat după tortura de la securitatea Craiova i s-au repartizat 5 ani. Tot prin înscenări, pentru limitarea revoltelor din Poiana Mare, au mai fost condamnați Buzatu I. Florea-fost membru PNL (la 7 ani); şi pe Picu P.Florea, pentru îndemnul (dat) oamenilor de a-şi retrage atelajele-ca şi cei din Ciuperceni-l-au condamnat 10 ani.

Din com. Maglavit, vecină şi ea cu Ciuperceni, fusese arestat învățătorul Georgescu Vasile cu pedeapsă administrativă-mort închis.

Pentru discuții în legătură cu retragerea din gospodărie în care se trăieşte rău, purtate în acelaşi timp cu cele petrecute la Ciuperceni, a fost arestat, din comuna Corcova, raion Strehaia, țăranul Iancu Marin, căruia i s-au dat 5 ani.

"PE EI, MĂ, SĂ-I RUPEM IN MÂINI, SĂ DESFIINȚĂM COLECTIVA ŞI SĂ MERGEM FIECARE LA TERENUL NOSTRU"

Acestea au fost cuvintele tânărului de 25 ani GEORGESCU MARIN, din comuna DĂBULENI, raion Gura Jiului, rostite pe 24 Iunie 1959.

Peste Oltenia parcă adia un vânt de libertate de sub opresiunea comunista, strigându-se „jos cu ei !“ şi „jos colectivele !“.

DĂBULENI

Comună foarte mare şi bogată, renumită în vinuri, cu o populație de peste 10.000 locuitori, deci un fel de orăşel-şi oameni harnici.

Dorința de ieşire din colectiv ajunsese şi aici. A fost răzmeriță mare. Sute de oameni au venit la Sfat, şi cereau mereu restituia rea pământurilor. Cam din 20 Iunie 1959 începuse agitația.

Satul fusese înconjurat de armata pregătită să intervină dacă se trece la confruntări. Pe 24 Iunie 1959 a fost apogeul. Se cerea mereu desființarea G.A.C-ului. În acea zi, când preşedintele a vrut să între în local împreună cu funcționarii, a ieşit în față tânărul Georgescu Marin şi a strigat: „pe ei, mă, să-i rupem în mâini !“.

Preşedintele cu funcționarii au reuşit să se ascundă într'un birou, la care i-au spart geamurile ca să iasă afară, şi tot Georgescu Marin a aruncat cu pietre după preşedintele, care-o rupsese la fugă.

Se zice, după o sursă din închisoare, că a primit ordin colonelul să-l înlocuiască provizoriu pe primar. Colonelul s'a prezentat la primărie, a adunat oamenii, şi le-ar fi spus: „De azi eu sunt primarul vostru; cine vrea să se retragă din colectiv, să vină să facă cerere, şi eu o aprob“. S'a dus vestea că s'a destrămat colectivul de la Dabuleni.

S'a ordonat, de către Drăghici, să se facă arestări în toata Oltenia-cu toți care pot polariza țăranii în jurul lor, cu învățătorii şi preoții influenți, şi mai ales cu toți foştii deținuți politici eliberați din închisori.

S'a planificat pe raioane şi s'a început pe 24 iunie cu Gura Jiului, şi a durat strângerea până la 7 Iulie, când a fost Oltețul ultimul.

„Ultimul e un cuvânt convențional, fiindcă în practica securității aşa ceva nu există .Colonelul Toma Popescu era un mic Beria.

Au fost arestați circa 3000 de oameni, dintre care 4-500 erau numai preoți..Şi tortura a fost înspăimântâtoare.

GEORGESCU Marin, torturat, a fost condamnat la 17 ani prin Sen(tința). nr. 975/1959 a T(ribunalului). M(ilitar).Craiova.

LA CUCEU-JIBOU SE RIDICĂ ÎMPOTRIVA REȚINERII GRÂULUI

Nemulțumirile erau generalizate pe întreaga țară. Pe data de 2 August 1958, țăranii din comuna Cuceu, de lângă Jibou, s'au ridicat în masă şi s'au dus la arie, unde li se oprise grâul; au pus mâna pe saci, luându-şi grâul muncit acasă. S'a strigat că nu au nevoie de întovărăşire agridolă şi că nu vor da nici un bob de grâu din munca lor. Venind de urgență, securitatea din Cluj a fost informată că țăranul BALĂNEAN Gh. Ştefan, născut pe 19-04-1908, a fost în fruntea celor peste 250 de țărani care s'au revoltat, şi a afirmat că nu mai vor oamenii să lucreze în colectiv şi nu trebuie să le rețină grâul. Dus la securitate, a fost chinuit şi i s'a înscenat un proces, condamnându-l la 7 ani prin Sent.nr. 496/17-11-1959.

Arestările împotriva țăranilor care se împotriveau au fost numeroase şi în Transilvania, chiar dacă se făceau proteste individuale-însă scopul era de a intimida populația. Din sutele de condamnări, câteva exemple sunt esplicative: Gherman Gavrilă-condamnat 4 ani (din com.Şieu); Vidican Viorel-la 3 ani (din com. Logic-Mureş), Lazăr Ion-condamnat 5 ani (din com..Ciulea-Cluj); Porumb Gheorghe-la 4 ani (din com. Ciulea-Cluj), Mânăstireanu Ion-la 4 ani (din com. Mihăieşti-Cluj), Miron Gheorghe-condamnat 4 ani (din com. Dâmb-Cluj), Mititean Iulian-la 3 ani (din Năsăud); Maxim Nicolae-la 5 ani (din com.Băbeni-Cluj), ş.a.

Dar nu trebuiesc uitați cei ridicați şi duşi în lagările de muncă forțată, pe baza unor pedepse administrative exprimate în luni, şi al căror număr era foarte mare.

REFUZ AL ȚĂRANILOR

Preşedintele Sfatului popular din com. Maldăieni, raionul Roşiori, a dat dispoziție personală să se rețină țăranilor fondul de sămânță, fondul de bază şi plata contractelor. Oamenii au refuzat să mai treiere. A intervenit miliția.

Şi în raionul Brăneşti preşedintele Sfatului a dat dispoziție ca la anumiți țărani, ce nu-1 lăsau să facă ce vrea el, acestora să li se facă contracte pentru cereale obligatoriu, pe arie.

Preşedinţii erau adevăraţi agenţi ai securităţii, furnizându-le „marfă“ pentru a nu şoma. Exemplu concludent s'a petrecut în comuna Suseni din raionul Gheorghieni, unde un astfel de preşedinte a reclamat pe ţăranul Ferenczi Francisc că i-a spus în luna August că viaţa în cadrul întovărăşirii este mai grea decât în gospodăria individuala, şi în Septembrie l-a insultat în legătură cu comasarea terenurilor. Securitatea 1-a arestat pe 21 Sept. 1959 şi a fost condamnat la 4 ani prin Sent. nr.154/1960 a T.M.Cluj.

UN NOU VAL DE ARESTĂRI

După masivele arestări din Oltenia de la sfârşitul lunii Iunie, tot A.Drăghici cu A Nicolschi au hotărît arestarea tuturor deţinuţilor politici eliberaţi după moartea lui Stalin. In 19/20 Sept 1959 au fost ridicaţi toţi deţinuţii care erau trimişi cu D(omiciliu).O(bligatoriu). pe Bărăgan schimbându-le denumirea în deţinuţi administrativi. Au ajuns la lagărul 9 Culme, apoi în Delta Dunării şi în Bălţi, la mun-ca de exterminare.

Tot pe baza delaţiunii, metoda sovietică de stăpânire a maselor, a fost arestat şi Stoica Ilie de 53 ani, ţăran harnic şi cântăreţ la biseica. Un consătean (pâna ieri) a decis să se înscrie în partid, şi în autocritica ce şi-a făcut-o a denunţat pe Stoica Ilie, care i-a spus că cei înscrişi în GAC-uri vor ajunge sâ mănânce la cazan, vor muri de foame şi vor fi sărăciţi. Iar când i-a spus că se înscrie în partid, Stoica i-a atras atenţia: „ai început să te apuci de prostii, să faci politică“. Organizaţia de bază a adus cazul la cunoştiinţa securităţii, care l-a ridicat pe 28-09-1959, pentru „lămuriri“, ieşind cu coastele rupte, şi cu 5 ani în spate prin Sent.340/1960 a T.M. Craiova.

MOLDOVENII MEREU ÎN LUPTĂ CONTRA COLECTIVIZĂRII

În comuna Telejna, aşezată spre izvorul râului cu acelaşi nume-ce se varsă în râul Bârlad, în apropierea com.Negreşti, ca urmare a nemulţumirilor crescânde împotriva colectivizării, securitatea a descoperit prin agenţii ei un grup de 7 ţărani care se manifestau pe faţă. La securitatea din Iaşi au şi făcut ca şef al grupului pe Stângaciu I. Vasile (n.6-05-1910), mai ales că fusese legionar în 1940, şi după bătăi au înscenat procesul. Şefului i-au repartizat 12 ani, de către T.M. Iaşi.

Tot în această toamnă a anului 1959 au arestat pe ţăranul Obreja Gh.Cezar din satul Avereşti-Huşi, domiciliat în com.Tălăseşti din aceiaşi regiune, căruia i-au înscenat un proces, condamnându-1 la 8 ani pentru manifestări împotriva colectivizării.

Pentru că dispoziţiile erau să aresteze cât mai mulţi în această perioadă ce corespundea cu retragerea armatei sovietice, dată fiind împotrivirea ţăranilor la sistemul sovietic, au ridicat pe cine credeau a fi potenţial în menţinerea adversităţii contra regimului. În com. Roeşti se retrăsese şi ZOLOTOVICI Stavrache, scos din armată, şi care se ocupa cu agricultura. Pe 15 Octombrie 1959 l-au arestat şi i-au găsit martori să spună că le-a declarat că în întovărăşire se trăieşte greu, pe când în G.A.C. se moare de foame, şi că regimul nu mai poate dura mult. Dus la securitatea de la Piteşti, i-au înscenat un proces şi l-au condamnat la 5 ani prin Sentinţa nr. 70/1960 a T.M. Craiova.

B U C O V I N A
ŢARA MĂNĂSTIRILOR TRANSFORMATĂ ÎN ŢARA LACRIMILOR

Această regiune mult îndrăgită până şi de străini, prin frumuseţe şi arhitectură monumentală, sub regimul comunist s'a transformat într'un sanctuar al suferinţei româneşti, o dată cu apariţia modelului sovietic. După ce au cotropit-o, au sfârtecat-o, despărţind frate de frate şi mamă de fiu, acoperind-o cu sânge nevinovat; după ce încântătoarele obcine au adăpostit pe neînfricaţii partizani ridicaţi ca strajă de hotar împotriva nelegiuiţilor, linişte n'a mai fost pe aceste meleaguri. Noapte de noapte erau adunaţi bucovinenii, şi purtaţi prin locuri de chin si jale.

Dar, după intensificarea zvonurilor de retragere a ruşilor şi realitatea transformării ţării în ţară de colhozuri, peste Ţara de Sus, până la Noua Suliţă, nu mai găseai popas de odihnă şi linişte.

Oamenii locului erau vânaţi ca jivinele, iar dacă se înfrăţeau cu codrul, năpasta cădea pe întreaga familie, care plătea bir stăpânirii nesătoase de atâta rău.

Aruncând o privire peste mândra Bucovină, constatăm că valul necruţător din 1959/1960 a adunat mândrii feciori de prin toate văile obcinilor. O schiţare a întinderii genocidului:

Din Vicovul de Jos, de pe Sucevita rămasă pe vremelnicul hotar, a fost arestat Hrihor Traian (n.1919), pentru că s'a împotrivit înfiinţării GAC-ului, pornind în noaptea de 27 Oct.1959 spre hrubele securităţii din Suceava, care i-au prezis 10 ani.

Coborînd câţiva kilometri, intri în Horodnic.(şi) auzi vorbind lumea că au intrat în curtea lui Prelipceanu I. George (n.1908) pentru a-l „lămuri“. Activiştii de-abia au găsit poarta să plece, că au fost ei lămuriţi de traiul rău, căci cei ce

fuseseră forțați nu aveau ce mai mânca de la colectiv, iar adevărurile strigate i-au urmărit până şi-au pierdut urma. După ei alții au venit, în noaptea de 9 Iulie l959, şi l-au dus tot prin Suceava-şi mai departe...9 ani.

Tot la vale, după trecerea de Mănăstirea Siret-la Grămeşti-1-a ridicat pe Aniței D. Alexa (n.1911), pentru că îşi lămurea consătenii că GAC-ul înseamnă a muri, de foame iar ei trebuie să trăiască să-şi crească copiii. La 27-06-1959 1-a luat securitatea şi l-a dus la ei acasă, să-1 „lămurească", şi, nereuşind nici prin tortură, 1-au trimis pentru 5 ani în Bălțile Dunării. Pentru că l-au uitat pe Vornicu V. Haralambie, țăran fruntaş țărănist, s'au întors pe 17 Sep., deoarece dăduse exemplul Ungariei, care-si recăpătase ceva libertate-şi l-au închis 6 ani, să-i arate că la noi nu se schimbă.

Odată cu Vornicu au intrat şi în comuna vecină la Botosanița unde Corniciuc Haralambie(n. 1903) le tot spunea oamenilor sa mâi aştepte cu înscrierea în colectiv că o să se schimbe situația ca şi cu ea regimuL. L-a Suceava cu toate cK l-au bătut bine nu 1/au lămurit de contrariu si l-au trimis în Bălțile Dunării 4 ani.

La Zamoştea, pe coasta Mitocului Dragomirnei, securitatea s'a prezentat la locuința lui Cojocaru Ion, fost membru PNL, care a luat la goană o comisie de activişti veniți sa-l convingă că e bine în colectiv, când el îi contrazicea că e rău, şi vai de capul celor intrați. Activişti au trimis securitatea să-1„lămurească" şi aceasta, dupa un zdravăn „instructaj", l-a trimis pentru 6 ani în lagările de muncă forțată, să vadă ca într'adevăr munca în comun nu e bună, dar e ordin, Tot din Zamoştea au ridicat si pe Ostafi A.Dumitru (n.1891), ca-să-l scape pe săteni, de frică fiindcă promisese că dă foc caselor celor ce se înscriu în colectiv. Asta era versiunea informatorilor, pe când realitatea era că fusese gospodar şi membru PNȚ. Ca toți ceilalți, a trecut prin sucursala NKVD instalată la Suceava, şi de unde a luat drumul muncii forțate pentru 7 ani.

Trecând prin comuna martiră Calafindeşti, informatorii securității au mai arătat 2 foşti şefi de cuib legionari care mai erau liberi, şi, cum aveau ordin să ridice cât mai mulți, au fost luați la sediul din Suceava Constantinescu I. Leonte si Popovici P.Constantin, care erau denunțați că îndeamnă lumea să nu meargă la munca de la colectiv-şi se va ajunge ca la situația din Ungaria. Din securitate au ieşit ca vai de ei, dar pentru a fi trimişi în Delta Dunării-primul cu 7 ani, celălalt cu 8 ani.

Vizitând Rădăuțiul poți afla, pe lângă privelişti încântătoare şi monumente ale naturii sau create de om, şi atrocitățile comise de Frenchel si Karl Segal împotriva țăranilor care nu voiau să ducă grâul la arie. Acum se accentua colectivizarea şi aici; printre cei care se opuneau, au ridicat pe Adobriței I. Dumitru (n.1911) şi pe Urs T.Dragoş, pe care i-au condamnat: primul 6 ani, celălalt 7 ani.

Satu Mare, comună suburbană a Rădăuțiului, a avut ca victima pe Nica T. Nicolae, căruia i-au dat 5 ani pentru că în Feb.1959, când teroarea era în floare, a trimis o scrisoare primarului, în care a desenat o spânzurătoare sub care scria: „toți comuniştii la rând". A fost depistat imediat şi i s-au dat 5 ani.

Urmând cursul Sucevei, din comuna Lunca au ridicat pe Aparascăi Gh. Constantin (n.l920), pentru că a discutat cu un fost deținut politic în 1959 că cei din colectiv vor mânca la cazan. I s-au dat 8 ani ca să mănânce la cazan în lagările de exterminare.

Tot mai jos, din com. Todireşti l-au arestat pe Seserman Gh. Cosma (n. 1903), țăran înstărit şi membru PNȚ, care afirmase că se schimbă reginul şi-i avertiza pe cei ce forțau lumea că nu le va fi bine. Din temnița securității, bine jucat în picioare, a ieşit cu 4 ani, ajungând în lagările de muncă forțată.

Din comuna Talpa,.de lângă Zamoştea, pe 17 Septembrie 1959 au ridicat doi național-țărănişti, pe Ohaci Gheorghe (n.1906) şi Munteany V. Haralambie (n.1901); amândoi lămuriseră pe consăteni de ce înseamnă colectivele,.mai ales că regimul nu poate dura. Securitatea i-a luat, torturat, şi-neputându-le schimba părerile-i-a condamnat: pe primul la 5 ani, pe celălat la 3 ani.

Colindând satele de la Dorohoi spre Săveni-până aproape de Prut, unde te opreşti în Corlățeni, în Mileanca, Avrămeni, Dângeni, Cordăreni, sau de cobori spre Gura Humorului, prin Ciprian Porumbescu, şi o porneşti pe cursul Moldovei trecând Băişeşti, Băigeşti, sau la Bosanci pe râul Suceava, pe aceste locuri încărcate de istorie peste tot auzi poveşti adevărate cu oameni care şi-au apărat cu dârzenie pământul, rămânând înscrişi în istoria orala, şi nu numai în ea. Mai ales se aminteşte cu mândrie de Bosanci, ultima redută rămasă neatinsă de acest flagel al colhozurilor, şi unde la sfârşitul lui. Februarie 1962 circa 600 de activişti au năvălit peste el, cu învățători, studenți-ca să impresioneze-şi timp de 2 săptămâni i-a îndoctrinat de pe ulițe.în mersul maşinilor, asurzându-i cu megafoane, pentru că din curte nu ieşeau bosâncenii sa le asculte palavrele.

Era ultimul asalt ce se făcea asupra ultimei comune înainte de a se anunța colectivizarea totală. O altâ minciună. Aşa era sistemul .

Suceava
Monumentul de la Rădăuți

VISINA si RĂSCĂIETI
In mijlocul țăranilor supraviețuitori,la Căminul Cultural
după parastasul celor morți

REZISTENȚĂ ÎNVERŞUNATĂ ÎN SUDUL ȚĂRII

Țăranii, dându-şi seama că realizările trâmbițate sunt o fantezie susținută de articolele mincinoase din ziare, au continuat sa se împotrivească, mergând până la a-şi vărsa sângele apărîndu-şi țarina. Iată spicuiri de pe spațiul dintre munte si Dunăre după 1960.

COMUNA CÂTEASCA

Aşezată pe malul Argeşului, în apropiere de Topoloveni, această comună a cunoscut frământări serioase. Oamenii se săturaseră de colectiv, unde fuseseră duşi cu forța. Țăranii s'au opus la presiunile de intrare în colectiv, pe deasupra, cei intrați cereau cu insistenta ieşirea din colectiv. Lumea umbla şi manifesta la Sfatul popular şi la Gospodăria colectivă, cerând restituirea cererilor de înscriere, amenințând cu distrugerea.

Securitatea a intervenit prin arestări si trimiteri în lagârile de muncă forțată. Printre cei ridicați se numără:

Dinu I. Grigore, n.1908, trimis pe 60 luni la muncă forțată.

Năstase I. Gheorghe, n.25-07-1928, condamnat la 60 de luni.

Roşu R. Dumitru, n.8-06-1930, condamnat la 48 luni.

Tudor S. Gheorghe, n. 18-08-1905, condamnat la 60 luni.

Zamfir S. Florea, n.9-10-l898, condamnat la 60 de luni.

Singura diferență între cei condamnați de tribunal cu anii şi cei condamnați cu lunile pe baza unei decizii a Ministerului de interne era că celor din urmă nu li se confisca averea.

GLIGANU

Comună aşezată pe Dâmbovița, aproape de Costeşti, a cunoscut o adevărată revoltă. Țăranii, înarmați cu furci şi topoare, au cerut ieşirea din colectiv si desființarea lui. Au trecut chiar la acțiune.

Au fost alarmate securitatea si miliția, care au intervenit şi au făcut arestări din rândurile manifestanților, după indicațiile informatorilor din comună. Printre cei ridicați si trimişi la muncă forțată s'au numărat:

Eana S. Ion, n.17-03-1916, a fost' condamnat la 48 de luni.

Ştefan S. Stan, n.5-12-1904, a fost trimis pe 60 luni la muncă forțată.

NEGRAŞI

Comună vecină cu Gliganu, tot pe Dâmbovița, s'a ridicat cu ce le-a venit la: îndemână şi au intrat în Sfatul popular, făcându-1 pe primar, de frică să scoată şi să restituie cererile de înscriere în colectiv. După ce i-a trecut frica, a chemat securitatea, care a trecut la arestări după indicațiile date. Au fost arestați şi trimişi la muncă forțată în lagările de exterminare din Bălțile Dunării, printre alții:

Oprea P. Gheorghe, n.16-09-1920, condamnat la 48 de luni.

Spătaru I .Constantin, n.31-07-1925, condamnat la 60 de luni.

MOZĂCENI

Comună aşezată tot pe Dâmbovița, spre sfârşitul anului a trecut la acțiuni serioase. Au baricadat şoseaua pentru a nu putea intra forțele de represiune, au tăiat legăturile telefonice şi au alungat autoritățile comunale şi miliția din sat, devenind independenți. Au devastat Sfatul popular şi, după ce au luat cererile de înscriere în colectiv, le-au dat foc.

Au pus după aceea mâna pe activiştii de partid care-i forțaseră să se înscrie, şi le-au dat o bătaie ca să țină minte. Nu au uitat să treacă şi la destrămarea gospodăriei colective, luându-şi vitele şi utilajele.

După ce au intervenit forțele represive, s'a trecut la arestări şi 15-20 au fost ridicați şi duşi în lagările de exterminare prin muncă forțată. Printre ei se numără:

Belu S. Constantin, n.8-06-1912, care a participat şi la acțiunile de demolare din satele comunei (Dumbrăveni si Mişei), a primit 48 luni condamnare.

Călugâru I. Marin, n.22-01-1923, a primit 48 luni de muncă forțată.

Dobrinoiu C. Ioan, n.4-10-1939, a fost condamnat la 48 luni.

Ivan Şt. Ion-zis Răducanu, n.19-03-1915, a fost condamnat la 60 luni şi, dus la muncă forțată, a refuzat să fie sclav.

Mocănete l. Păun, n.10-04-1897, a primit 48 luni de muncă forțată.

Sia T. Gheorghe,.n.29-08-1923, a primit 60 de luni.

Sia A.Nicolae, n.24-04-1913, a fost condamnat 48 de luni.

Voicu D. Dumitru, n.23-04-1925, a fost condamnat la 60 de luni.

Numărul lor a fost mult mai mare şi exemplul a fost urmat, ajungând să se revolte satele unul după altul până la Olt-şi chiar 3-4 în acelaşi timp.

RĂSCĂIEȚI

Două comune aşezate în rețeaua izvoarelor pâraielor ce formează râul NeajIov, la sud de Găieşti, au fost în centrul focului revoluționar din Ianuarie 1961. După ce de un an de zile erau hărțuiți, arestând azi pe unul, mâine pe altul, ridicându-le din ogradă păsările şi din pătule bruma de grăunțe ce mai aveau, aceşti țărani ajunşi la limita răbdării n'au mai putut suporta presiunile făcute de activişti, care zi şi noapte erau pe capul lor ca să iscălească. Fugeau bieții oameni, dar sbirii nu plecau de acasă, se aşezau la masă şi îi consumau omului ce găseau prin cuibare sau prin găleți, rămas de la Crăciun. Îi mai beau şi vinul din beci, şi apoi îşi băteau şi joc de nevestele lor.

Într'o Sâmbătă, pe 21 Ianuarie 1961, după ce le dăduseră lacrimile de ce văzuseră, Marin D. Nicolae a lui Puricei, cu Gheorghe Boiangiu şi Marin Ciuciulete, au fugit la biserică şi au început să tragă clopotul .Lumea a apucat ce a putut şi a fugit cu furci, topoare, pari, sape la sfatul popular. Alții au ocupat telefoanele. Au răsturnat maşinile activiştilor. Unii au fugit ca potârnichiile, alții au simțit pe spatele lor furia poporului. Învățătorul Ciucă Mircea, cel ce forțase sătenii să dea pământul la colectiv, nu a scăpat teafăr din mâinile vlăguite de muncă pentru alții .Secretarului sfatului i-au devastat casa, iar el de asemenea nu a scăpat nebătut. Oamenii au pus mâna pe cereri, au spart dulapul-alții au fost la sediul colectivului şi au lovit şi spart ce le-a ieşit în cale.

Activiştii fugiți au alarmat şefii lor şi vestea revoltei a ajuns la Bucureşti. Spre seară, după ce a sosit armata, şi-a făcut apariția şi Ceauşescu, care-după nevastă-era vecin cu satul ei, Petreşti. Pentru că era cu grad de general, a dat dispoziție să se tragă cu toate armele din dotare. Aveai impresia că eşti pe front. Şi în această atmosferă războinică a intrat, însoțit de 28 maşini de securitate, unele pline, altele goale-doar cu şofer, ca să plece încărcate.

Cât de general era, îi era frică. O mai pățise la Vadu Roşca, când fugise din fața măciucii lui Toader Iordache.

Cu tot focul ce s'a abătut asupra celor două sate,. a fost rânit doar Ion Ungureanu. Şi a început vânătoarea după oameni.

Când au intrat în curtea lui Stan Rădulescu ca să-1 caute, acesta, din pod, a început să strige: „Săriți, fraților,că au venit americani peste mine !“.

Au făcut ravagii câteva zile. Unul Ionică Lăzărescu îi conducea pe la casele oamenilor. La unul dintre țărani, care nu era acasă, după ce s-au săturat şi-au făcut treaba mare în putina cu brânză, în fața copilaşilor care plângeau că nu mai au ce mânca.

Pe tuşa Anica din Răscăieți au luat-o de ceafă, i-au dat cu tuşiera în nas, şi apoi au dat-o cu capul de cerere: „Uite, babo, ce ai făcut: te-ai înscris în colectiv nesilită de nimeni !" A scăpat nearestată.

Peste 200 de țărani au fost găsiți până la urmă, ridicați şi loviți în pumni şi cu patul puştilor, şi suiți în camioanele goale. De exemplu, țăranul Marin St. Necula a fost ridicat cu fratele, cumnatul, mama şi tata. Cinci dintr'o casă.

Ajunşi la Piteşti, țăranii au fost supuşi la torturi îngrozitoare. Lui Anghel Ilie din Vişina, anchetatorul Micudelu Constantin i-a scos testicolul cu creionul. O altă metodă barbară prin care povesteau că a(u) trecut a fost legarea fedeleş şi ridicarea la 3 metri cu scripetele, de unde li se da drumul să cadă pe ciment. Şi nu o dată; de 3-4 ori, până leşinau si erau treziți cu apă-în luna ianuarie. Unul dintre ei, Dinu Gheorghe, după condamnare la scurt timp a murit în temniță din cauza chinurilor de la anchete.

Înscenându-le proces de rebeliune, au fost condamnați 39 de țărani din Răscăieți la un total de 470 ani închisoare, iar din Vişina 24 țărani-condamnați la 291 ani. În afară de aceştia au fost foarte mulți internați, de la 24 la 60 luni de muncă forțată, în lagările de exterminare din Bălțile Dunării.

Pentru suferința lor îndurată în apărarea pământului moştenit din străbuni sau câştigată prin fapte de arme pe câmpul de luptă, pentru dăruirea lor în înfruntarea cu fiarele comuniste ce urmăreau distrugerea ființei umane, numele acestor martiri merită sa fie înscrise în cartea de aur a rezistenței româneşti.

Din satul Răscâieți-Dâmbovița au fost arestați si condamnați fie la închisoare, fie la internare în lagăr:

Anca Radu; Anghel Ilie; Badea Gheorghe, Bărbulescu Constantin-student;Bogdan Gheorghe; Bogdan R. Nicolae, născut 10-04-1932, condamnat la 48 de luni; Buibar A. Constantin; Buibar N. Constantin; Cătălina I. Gheorghe-zis Pişcanu, născut 3-07-1930, a fost condamnat la 60 luni; Cârstea Iordan; Chiriță P. Gheorghe, născut 13-06-1914, condamnat 48 luni; Chiriță I. Marin, născut 15-03 1926, condamnat la 60 de luni; Cercel M. Anghel, născut 27-07-1945, condamnat la 60 de luni; Ciotea R. Ion, născut 18-01-1942, a fost condamnat 48 de luni; Ciotea Şt. Zamfir, născut 13-07-1922, a fost condamnat la 60 de luni; Ciocmata Marin; Damoilă Ilie; Filea V.Danilă, născut 15-05-1905, condamnat 48 luni; Filea M. Măria-zisă Nița, născută 15-06-1915, condamnată la 48 de luni; Gavăț Constantin; Grigore G. Nicolae; Ilie L. Alexandru, născut 15-09-1915, condamnat 60 de luni; Ilie Gheorghe; Ivan Dumitra; Ivan Dumitru; Ivan M. Marin, născut 1929, condamnat la 36 luni; Mihăiescu Ion; Necula R. Gheorghe; Necula I. Marin; Necula St. Marin; Necula N. Stan; Nuță Ion, Nuță Marin; Petre Constantin; Pisică Nat. Nicolae, născut 29-05-1933 condamnat la 60 de luni; Rădulescu Gheorghe; Rădulescu Stan; Stanciu Gheorghe; Stanciu Şt.Radu, născut 10-09-1932, condamnat 48 luni; Stana P. Marin; Stana R. Marin şi alții

COMUNA VIŞINA, SAT ÎNFRĂȚIT CU RĂSCĂIEȚII

Boiangiu Gheorghe; Busuioc Nicolae; Cercel M. Anghel, născut 27-07-1945, a fost condamnat la 60 de luni; Ciuciulei Gheorghe; Ciuciulei Marin; Ciuciulei Stan; Dinu Gheorghe-a murit la închisoare; Dinulescu Alexandru; Guță Marin; Istrate D. Marin, născut 17-03-1939, condamnat 60 luni; Istrate Nicolae; Lăzărescu Ilie; Motoc Anghel; Nicolae B. Marin-zis Purice, arestat pe 9 Februarie 1961, bătut 2 luni zi şi noapte, condamnat 72 luni şi dus la Periprava, unde a stat 3 ani şi 3 luni; Onete Gh. Marin; Rădoi Carol; Popescu Măria; Popescu Zoia; Popescu Petre; Rotaru Gheorghe; Sultana Dumitru; Sultana Ştefan; Torcea Constantin; Torcea N. Florica, născută 24-12-1925, a fost condamnată la 36 de luni; şi alții.

COM. PETREŞTI –GĂEŞTI

Comună între Vişina si Găeşti, în care Ceauşeasca s'a născut şi a rămas repetentă, a fost teatrul unei revolte în Ianuarie 1961. Țăranii forțați să intre în colectiv au refuzat, iar cei ce făcuseră greşeala au voit să plece. Cu toții s'au dus la Sfat să-şi ia cererile de adeziune şi s'au năpustit asupra colectivului să-l distrugă. Şi ceva au reuşit.

A intervenit armata şi securitatea, care a trecut la arestări, bătăi la Piteşti şi condamnări la muncă forțată. Chinurile şi pedepsele au fost mari datorită intervenției „copilei“ satului:

Dinu Şt. Anghel, născut 1927, condamnat la 60 luni; Dinu Gh. Marin, născut în 1931, condamnat la 60 de luni; Dinu Gh. Stan-zis Gogan, născut pe 1926, condamnat 60 de luni; Băncilă D. Iancu, născut 1911, condamnat la 60 de luni; Ioniță Gh. Gheorghe, născut 1902, condamnat la 48 de luni; Iordache I. Eugeniu, născut 1902, a fost condamnat la 48 de luni; Matei I. Anghel, născut în 1927, a fost condamnat 60 luni; Pantea S. Vasile, născut 1936, condamnat 60 de luni; Rabie D. Stan, născut 1941, condamnat la 60 de luni; Slăvilă Măria-zisă Jana, născută 1939, a fost condamnată la 36 de luni;

Tică A. Constantin-zis Sotir, născut 1932, condamnat la 60 luni; Toma N. Stan, născut 1941, a fost condamnat la 60 de luni; Zamfirache C .Marin,.născut în 1913, a fost condamnat la 36 luni. Au fost arestați peste 50 țărani.

MORTENI-Găeşti

Comună aşezată pe Neajlov, la vreo 10 km vest de Petreşti, a cunoscut deopotrivă furia țăranilor împotriva colectivului. Au sărit pe el, l-au distrus, şi şi-au luat cererile înapoi.

A intervenit armata-alertată de activiştii care au fugit împreună cu miliția, şi securitatea a trecut imediat la arestări. Peste 20 săteni au cunoscut barbaria securității din Piteşti şi, cu oasele sdrobite, au luat drumul lagârilor de exterminare prin muncă forțată. Printre ei s'au reținut:

Alexandru A. Dumitru, n.27-11-1935, a fost condamnat la 60 de luni; Ciobanu I. Soare, n.2-11-1926, a primit 60 luni de muncă forțată; Micu Gr. Marin-zis Tabacu, n.24-01-1915, a fost condamnat la 48 luni; Paparete I. Marin-zis Ghiburici, n:7-11-1931, a fost condamnat la 60 de luni; Piciu C. Petre, n.2-10-1926, a fost condamnat la 48 de luni; Şerban Gh. Ilie, n.22-04-1934, a fost condamnat la 60 de luni; Sanda T. Tudor-zis Neagu Tudor, zis Turică-născut 24-12-1916, a fost condamnat la 48 de luni; Tatomir M. Măria, născută 15-07-1933, a fost condamnată la 48 de luni; Tarpazan E. Marin, n.3-09-1940, a bătut bine activiştii de partid-a fost condamnat la 48 luni; Ungureanu Şt. Florea, născut pe 10-05-1927, a lovit si mai bine pe activişti si a primit 60 de luni; Zamfir D. Ion, n.3-06-1942, a lovit bine şi a spart şi colectivul. A fost condamnat 60 luni.

JUGURENI- Găeşti

Comună pe Neajlov, la răsărit de Petreşti, a fost prezentă în lupta împotriva colectivizării, participând la campania de retragere din colectiv-ridicându-se cu ce aveau la îndemână pentru distrugerea lui.

A fost nevoie de intervenția armatei şi de arestări. Duşi la Piteşti şi chinuiți, au ajuns la munca forțată din Bălțile Dunării. Printre ei s'au numărat:

Mocanu A. Ioan, născut pe 3-10-1897, a fost condamnat la 60 de luni; Paraschiv I. Dragomir, născut pe 27-07-1897, a fost condamnat 60 de luni; Stan M. Badea, născut pe 7-03-1932, a fost condamnat la 48 de luni muncă forțată; Stănică D. Cristea, născut pe 1-11-1921, a fost condamnat la 60 de luni-şi alții.

ULIEŞTI

Comună situată pe Neajlov, în aval de Petreşti, nu a putut suporta ruşinea de a accepta furtul pământurilor, ce li se făcuse prin colectivizarea forțată. Cu ce au putut, s'au adunat la sfatul popular şi la sediul colectivului, au forțat şi au pătruns, reuşind să-şi ia cererile de înscriere.

S'au făcut arestări printre țărani şi (au fost) duşi la securitatea din Piteşti, zdrobiți şi apoi trimişi la munca forțată. Printre ei s'au numărat si:

Cartojanu I. Trandafira, născută pe 23-04-1917, a fost condamnată la 36 luni după ce reuşise să pătrundă în sediul G.A.C. şi să-şi ia cererea; Niculescu Nat. Ion, născut 14-12-1923, a fost socotit printre cei mai dârji, care i-a antrenat şi pe ceilalți-a fost condamnat la 60 de luni; Toma N. Titu, născut 25-03-1920, a forțat intrarea în Sfatul popular, luând cererile. A primit 48 de luni.

VÂNĂTORII MARI

Comună aşezată la sud de Ulieşti. tot pe râul Neajlov, a răspuns prezent în acțiunea de împotrivire colectivizării. Şi aici un grup de țărani revoltați s'au dus la sfat şi au forțat să le restituie cererile de înscriere forțată. A sosit securitatea şi a făcut arestări. Printre cei reținuți si trecuți prin Piteşti se (numără):

Barbu Ştefan, născut în anul revoltei din 1907, a fost între cei ce au condus nemulțumirile din revolta din 1961-şi a fost condamnat la 48 de luni muncă în Bălțile Dunării; Bădică Şt. Florea, un tânăr curajos, a fost prezent în grupul ce a asaltat sfatul popular-a primit 48 luni muncă forțată; Tartan D. Marin, un bătrân de 67 ani, născut pe 22-03-1893, a fost în fruntea sătenilor care cereau să părăsească colectivul. A fost condamnat la 60 luni muncă forțată-şi alții.

CARTOJANI

De pe valea NeajIovului, flacăra revoltei a sărit pe valea pârâului Dâmbovnic şi s'a aprins în comuna Cartojani. Şi aici s-au ridicat săteni care s'au dus la sfatul popular cerând desfiinţarea colectivului, cerând restituirea pământurilor şi atelajelor. S'au făcut arestări. Printre capii revoltei securitatea 1-a considerat pe Vişan I. Anghel, n.23-03-1906, pe care l-au condamnat la 48 luni.

CĂTUNU

De pe Dâmbovnic, teatrul nemulţumirilor s'a mutat pe Glavacioc, acolo unde cu un deceniu în urmă cursese sânge între Ciuperceni si Siliştea. Acum, în 1961, asistăm la revolta din com. Cătunu-cauzată de forţarea intrării în colectiv de către stat şi refuzul ţăranilor, care doreau să părăsească colectivele. Şi aici s'a strigat împotriva comunismului, şi aici au intrat în gospodăria colectivă să ceară restituirea celor luate cu forţa, şi aici a venit securitatea .Printre cei arestaţi s'au numărat şi:

Dincă I. Dumitru, născut pe 28-05-1931, condamnat la 36 luni; Motofei Gh. Stan, născut pe 20-03-1921, condamnat 36 luni; Şerban Şt.Neagu, n.10-10-1928, condamnat la 36 luni muncă forţată-şi alţii.

ŞELARU

Această comună situată tot pe Glavacioc, la nord puţin de Siliştea, s'a ridicat şi a asaltat colectivul cu cereri de restituirea bunurilor care li s'au luat cu forţa. Au fost arestări, şi printre ei se numără :

Tilinca C. Anghel, născut pe 4-06-1906, şi care a fost condamnat la 48 luni pentru participare la dezordinile ce au avut loc.

ŞTEFAN CEL MARE

Comună situată la nord de Siliştea, pe pârâul Glavacioc, cu femei în frunte au luat cu asalt sfatul popular, ca să ceară restituirea avizelor, protestând că regimul i-a minţit şi munca le-a fost furată. Alţii au mers la colectiv, au.forţat pe preşedinte şi au distrus arhiva. Securitatea a făcut arestări, printre care s'au numărat:

Buzea I. Marin, născut 9-07-1930, condamnat 60 de luni; Stancu Stana, n.4-03-1906, condamnată la 24 luni; Trăistaru Gh. Radu, n.20-04-1919, condamnat 60 luni.

TĂTĂRĂŞTII DE SUS

De la Ştefan cel Mare, flacăra a sărit pe râul Teleorman, în comuna Tătărăştii de Sus, aşezată pe şoseaua Alexandria-Piteşti. Aici revolta a cuprins sute de ţărani, care-exasperaţi de cum fuseseră jefuiţi de autorităţile comunale-au pus mâna pe topoare, furci, ciomege şi au mers la sfatul popular, unde au intrat cu forţa, au devastat, au bătut pe primar, (pe) agentul agricol, şi au ajuns la gospodăria colectivă, pe care de asemenea au devastat-o, luându-şi cererile de înscriere. Au pus şi foc la hârtii. La faţa locului a fost chemată armata-care, cu ajutorul securităţii, au deslănţuit teroarea începând cu 25 Ianuarie 1961, când a început revolta, până au reuşit să aresteze circa 50 de persoane-bărbaţi, femei şi copii-reuşind să bage frica în ceilalţi. Arestaţii au fost duşi la securitate, chinuiţi si condamnaţi. Printre ei s'au reţinut:

Anghel Măria-zisă Carasa, n .2-02-1936, condamnată la 36 luni.
Armeanca Şt. Anton, n.4-11-1907, socotit între capii revoltei, cond.(amnat) 60 luni.
Armeanca I. Gherghina, n.16-07-1915, a fost condamnată la 36 luni.
Armeanca Hvlănău, n.7-10-1904, a fost condamnat la 48 de luni.
Armeanca Şt. Stan, născut 20-06-1935, a fost condamnat la 60 de luni.
Bleşoiu Gh.Nedelea, născut 20-02-1932, a fost condamnat la 60 de luni.
Călinescu M. Florea a lui Vărzăroaie, n.6-07-1940, a fost condamnat la 48 luni
Constantin V.Ilie-zis Pârlea, a fost condamnat la 48 de luni.
Duţă Şt. Badea,.născută pe 16-05-1931, a fost condamnată la 48 de luni.
Ion P. Dumitra, născută în 1937, a fost condamnată la 36 luni.
Ioniţă S. Constanţa, născută în 1928, a fost condamnată la 36 luni.

Ivan O. Marin, n.2-08-1935, a fost condamnat la 48 de luni.
Mincă I. Stana, născută 28-03-1925, a fost condamnată la 36 luni.
Nițulescu M. Stancu, născut 14-10-1897, a fost condamnat la 48 de luni.
Nistor D. Dumitru; n.25-03-1912 a fost condamnat la 48 luni.
Nistor Nat. Ion, n.4-01-1935, zis al lui Florea lui Bălan, cond.(amnat) 48 de luni.
Pecie P. Badea, n.5-09-1920, a fost condamnat la 48 de luni.
Pecie I. Constantin, născut 19-08-1927, a fost condamnat la 36 luni.
Pleşoiu Gh. Ion al lui Dobreanu, n.2-06-1940, a fost condamnat la 36 luni.
Pleşoiu T. Iancu, născut 9-03-1914, a fost condamnat la 48 de luni.
Raicu N. Dănilă,.născut 10-10-1918, a fost condamnat la 48 luni.
Tudor R. Ion-zis Nicu Vâlcu, născut 2-10-1915, a fost condamnat la 48 de luni.
Vâlcu R. Stancu, născut 5-12-1910, a fost condamnat 48 de luni.
Vişan Nat. Constantin, născut 24-09-1935, a fost condamnat la 48 luni.
Vişan Gh. Ion-zis Gentilu, născut 15-12-1924, a fost condamnat 48 de luni.
Zăbavă D. Eleonora, născută 1-08-1933, a fost condamnată la 36 luni.
Mihai C.Ilie-zis Codi, născut 20-04-1923, a fost condamnat la 48 de luni.

Numărul arestaților a fost mult mai mare, după cum şi distrugerile de la colectiv şi sfatul popular au fost tot mari. Condamnații au fost duşi la lagările de muncă forțată pentru exterminare din Bălțile Dunării.

NEGRENI

Comună situată pe pârâul Doară-afluent al râului Teleorman, la vest de Silištea, a cunoscut frământările ce au condus la revolta din 22 Ianuarie 1961-când țăranii înfuriați s'au repezit asupra sfatului popular ca să-şi ceară restituirea adeziunilor şi a pământurilor luate cu forța. A intervenit armata şi s-au făcut arestări. Printre cei vreo 15 duşi la securitate s'au numărat şi:

CORBEANU B. Radu, născut 14-09-1896, care a fost condamnat la 60 luni.
DUICĂ M. Ion, născut 12-07-1923, condamnat la 48 luni.
MITREA C. lon, născut 6-10-1886, arestat la 75 ani ,condamnat la 48 luni.
PASCU B. Florea, născut 5-03-1919, a fost condamnat la 48 luni.
SPERIATU M. Constantin, .născut 20-07-1914, a fost condamnat 48 luni.
STANCU M. Stana, năsutâ 4-03-1906, a fost condamnată la 24 luni.
ZGORCEA Şt. Alexandru, născut pe 30-12-1931, a fost condamnat la 48 luni.

POTLOGI –TITU

În comuna Potlogi, situată puțin la sud de Titu, au fost de asemeni nemulțumiri, manifestate pe data de 25 Ianuarie 1961-în aceiaşi perioadă când erau marile frământării de la vecinii lor din Vişina.

A fost arestat BAICU Gh. Gheorghe, născut pe 22-07-1900-şi condamnat 48 luni, iar ZĂVOIANU A. Nicolae, născut pe 1-02-1921, care a pătruns în Sfat să ceară restituirea adeziunii luate forțat şi a lovit pe preşedintele sfatului, a primit 48 de luni de muncă forțată.

COSTEŞTII DIN VALE

În luna Februarie I96I au fost mişcări şi în această comună aşezată lângă Titu. A intervenit securitatea, şi-printre cei ce cereau restituirea adeziunilor-s'au văzut arestați următorii:

BUZESCU M. Vasilica, născută 7-05-1931-în fruntea celor ce voiau să distrugă colectivul, a primit 36 luni de munca forțată;

CRISTEA Gh. Ion-zis Zăvoianu, născut 8-05-1909, a fost condamnat la 48 luni;

PRODAN T.Gheorghe,.născut 1932, a fost condamnat tot la 48 luni.

MĂRCEŞTI -TITU

Aşezată pe râul Ialomița, la nord de Titu, comuna Mărceşti a cunoscut frământările revoltei ce cuprinsese regiunea în Ianuarie-Februarie 1961. Sătenii s'au adunat, au făcut un comitet si au acționat pentru adunarea țăranilor la Sfatul popular, unde au solicitat cererile de înscriere, în vederea desființării colectivului. Au fost arestați-printre alții-şi:

MARIN Şt. Ilie, născut 11-06-1931, a fost condamnat la 48 luni;

MANEA N. Dumitru, născut 30-03-1902, a fost condamnat 36 luni:
MĂRIA C. Gheorghe, născut 13-09-1916, a fost condamnat la 36 luni;
GEORGESCU T. Gheorghe,.născut 15-09-1926, condamnat la 36 luni;
MIHAI Gr. Aurică, născut 19-05-1904, a fost condamnat 48 luni;
MIHAI C. Gheorghe, născut 3-05-1903, a fost condamnat 36 luni;
MIHAI D. Lăzărică,,nâscut 13-06-1906, a fost condamnat la 24 luni;
PÂRVU Şt. Elena, născută pe 11-04-1927, a fost condamnată 24 luni;
ŞTEFAN C. Elena, născută 3-10-1921, a fost condamnată la 36 luni.

SLOBOZIA -TITU

Şi din această comuna au arestat ţărani care cereau să li se restituie adeziunile de înscriere în colectiv, luate forţat. Printre arestaţi s'au numărat:

IORGA N. Enache, născut 6-02-1936, condamnat la 48 de luni pentru că a redactat un manifest cerând ţăranilor sâ se răscoale împotriva colectivizării.

IORGA Petre, născut 7-11-1897, a fost condamnat la 48 luni pentru îndemn la revoltă şi insultarea conducătorilor colectivului pentru excrocheriile făcute .

OLTUL SE ÎNROŞEŞTE

Pe stânga Oltului, de la vărsarea pârâului Cungrea în Olt până la Drăgăneşti, sfârşitul lui 1960 şi începutul anului 1961 au cunoscut revoluţii de o aşa amploare că oamenii credeau că le-a venit sfârşitul, şi în disperare s'au apărat împotriva barbariei deslănţuitâ de neomul Scorniceştiului.

Cucuieţi, un sat mai mare, aşezat la gura pârâului, era din ce în ce mai mult ameninţat şi călcat de sbiri, ca să le dea pământul. S'au gândit câ ar avea o salvare dacă s'ar adresa Bucureştiului, unde aveau şi ei un om din partea locului. Au făcut un memoriu cerând retragerea din colectiv, deoarece nu este bine. Dela Slatina a venit poruncă să caute „instigatorii“. De vreo 2 ani satele fuseseră golite de capetele aruncate prin puşcării; acum au mai găsit, cu ajutorul celor vânduţi, „rămăşiţele chiaburimii“. Au arestat dintre ei pe: Andronescu Gh. Marin, născut pe 29-12-1921, şi pe Andronie, născut pe 1-09-1929, care făcuseră memoriu cerând retragerea din colectiv, şi cărora le-au dat câte 48 luni de muncă forţată. Nu a scăpat nici Moraru C. Mircea, născut pe 20-06-1913, care era bănuit că i-ar fi instigat-şi care a luat tot 48 luni, după chinuri.

OPORELU

Satul Băiculeşti, aparţinând de Oporelu-din valea Tesluiului, a pus mâna pe furci şi topoare, repezindu-se asupra colectivului. Securitatea a intervenit în forţă, au tras şi au împuşcat pe ţăranul Nătărău Ion-zis Codreanu. Le era frică să nu se întindă focul asupra Scorniceştiului. Printre zecile de arestări s'au numărat ţăranii Cristea Ion din satul Beria Mare şi Burciu Gheorghe din Oporel, care-bine bătuţi-au intrat forţat în colectiv. Erau ţăranii vânaţi de miliţieni, aduşi la sfat, unde-după chinuri-terminau iscălind intrarea în colectiv.

P R I N V Â L C E L E Ş I I Z V O A R E - V Â L C E L E

Dacă au reuşit oprirea răzmeriţei spre Scorniceşti n'au putut-o stăvili spre sud, unde s'a întins până la Drăgăneşti de Olt.

Din ajunul sărbătorilor Crăciunului, timp de aproape două luni au fost zilele pătimirii ce s'au aşternut asupra satelor ce formau această comună, precum Miceşti, Dealul Mare, Liceşti Mândineşti, sau comuna Bărcăneşti.

Oamenii nu mai aveau linişte. Cu toate că noroiul era până la osia căruţei, maşinile cărau activişti până unde puteau, şi apoi îi lăsau să se descurce singuri escaladând dealurile lutoase. Fugeau de acasă, lăsau femeile cu copii, dar degeaba. Reuşiseră să'i facă să nu le tihnească sărbătorile. Când se întorceau acasă găseau cepul la butoi scos, porcul înjumătăţit sau de loc. Cei râmaşi trebuiau să suporte şi bătăile barbarilor. Printre aceştia erau muncitori îmbrăcaţi miliţieni, tractorişti şi- bineînţeles-ostaşi ai regimului popular.

Satele nu dormeau, nu puteau dormi; făceau zi şi noapte de veghe, şi clopotele erau în stare de alarmă. Copii nu se mai duceau la şcoală, fiindcă se zvonise că vor fi luaţi ostateci până la venirea părinţilor să iscălească.

Printre „lămuritori“ se aflau Tivic Matei-primul secretar al partidului de 1a or.(aşul) Slatina- şi mai-marele lui de la Bucureşti, Ilie Verdeţ, ce-şi luase nevastă de viţă din Scorniceşti, şi care-şi servea cumnatul în muncă .

Dar în seara de 14 Ianuarie 1961 au apărut forţe ca pe timp de război-şcoală de miliţie din Drăgăşani-şi a doua zi în zori au început asaltul. Peste 15 camioane se opriseră la marginea satului, de unde nu mai puteau înainta. Pe jos au pornit asaltul. Nici nu se luminase de ziuă-la 6 dimineaţa pe Marin Ilie Petcu l-au luat în cămaşe şi izmană. După el a pornit nevasta gravidă cu al cincelea copil, a sărit şi fratele Radu şi alţi ţărani, şi-au reuşit să-1 scape din ghiarele barbarilor; încă nu se luminase de ziuă şi lumea alarmată s'a pierdut prin văi. Pe drum trece Marin Liciu-zis Micu. Activistul strigă „trage în el, că-i chiabur !“ şi prima victimă cade în noroi. Clopotele încep să tragă nu numai în Vâlcele, ci şi în comuna vecină, în Izvoarele.

Ţăranii se adună la podul de pe pârâul Iminog şi opun rezistenţă. Trupele dau înapoi.

În satul Olteni vânătoarea continuă. În dreptul sfatului este împuşcat Ion BRĂILEANU, un alt „chiabur“, care are ca avere ciocanul şi nicovala, fiind fierarul satului-care voia sa se retragă din colectiv. Cade şi al treilea mort, Pavel PĂDUŢ, ţăran sărac, dornic să lucreze liber.

Forţele se retrag „victorioase“-cu trei morţi. Pleacă să se odihnească.

Pe 1 Februarie revin în forţă. Primul obiectiv este atins, prin ocuparea clopotniţei, şi apoi începe vânătoarea. În sat nu auzi decât strigăte de „ajutor !". Uşile sunt sparte şi se intră în case, căutându-se prin toate ungherele, prin beciuri, poduri si magazii. Se începe arestarea.

Prima victimă, Elena PETCU, ridicată gravidă în locul bărbatului, dusă la „sfat“ şi bătută să spună unde-i bărbatul. Nu ştie. Iar bătută şi încărcată în camion pentru Piteşti, unde o aşteaptă alte chinuri.

Maria BĂLOSU, bătrână, piele şi os-arestată, bătută la „Sfat“ şi la Piteşti, ca sâ spună unde îi este bărbatul. Dar acesta îi murise; putrezise în pământ.

Copii, femei şi bărbaţi au încărcat în camioane, şi i-au dus la Piteşti, la alte chinuri „ştiinţifice“. Printre zecile de arestaţi, după ce au trecut prin „fabrica“ de la Piteşti, (unii) au fost condamnaţi şi trimişi la munca forţată de exterminare. Printre ei erau:

BĂRBUŞ S. Ion, născut în 1924. A fost condamnat la 48 de luni.

BĂLOSU D. Ion, n.1925, condamnat la 60 de luni.

BĂLOSU D.Măria, născută 1938, condamnată la 24 luni.

FLORESCU Constantin, condamnat la 2 ani, a murit închis-din cauza torturilor.

FLORESCU I. Ilie, născut în 1925, a fost condamnat la 48 de luni.

MÂNDRUŢĂ Florea, născut în 1916, a fost condamnat la 48 de luni.

TAIFAS I. Marin, născut în 1942, a fost condamnat la 24 luni.

VLAD N. Mircea, născut în 1924, condamnat 48 de luni.

BURCĂ Radu-învăţătorul satului, care nu participase la nici o acţiune, a fost arestat şi el, fiind un pericol pentru regimul comunist.

Şi în sat au rămas forţele armate, ca să păstreze liniştea.

IZVOARELE

Comuna vecină a sărit şi ea, cu mâna pe furci şi topoare. Au tras clopotele, şi pe 15 Ianuarie au sărit asupra sfatului popular, cerându-şi cererile date forţat pentru intrarea în colectiv. Au insultat autorităţile, spunându-le adevărul. A intervenit securitatea şi au făcut zeci de arestări,.chinuiri şi condamnări. Printre ei se numărau şi:

ALEXANDRU I .Rada, n.1905, condamnată 36 luni;

AFUMELA I. Radu, născut 1922, cond.(amnat) 48 de luni;

BUZGURILĂ V. Antonina, născută 1923, condamnată 36 luni;

CÂRSTOIU I. Mihai, născut în 1927, condamnat 60 de luni;

DINU D.Alexandru, născut în 1906, condamnat la 60 de luni;

DUMITRU M. Mihai, născut 1913, condamnat la 48 de luni;

GÂŢA M.Mihalache.zis Rafailă, născut în 1896, a fost condamnat la 60 luni;

IORDACHE Dinu, născut în 1888, a fost condamnat la 48 luni;

MIHALACHE P. Iancu, născut 1897, condamnat 60 luni;

MOLEA I. Vasilica, născută 1903, condamnată la 48 luni;

POGONEANU V. Constantin-zis Dinu Floricel, născut 1916, condamnat 60 de luni;
ROTARU E. Nicolae, născut 1913, a fost condamnat la 36 luni;
RUJAN S. Ilie, născut 1919, condamnat la 48 luni;
POPESCU A. Dumitru, născut 1926, condamnat la 48 luni;
TÂRÂŞ A. Ion, născut 1938,.condamnat 48 luni;
TUDORIN C. Nicolae,.născut 1922,condamnat 36 luni;
VITAN Gr. Dumitru, n.1905-tatăl-condamnat la 60 de luni; VITAN D. Ion-fiul-n.1938, condamnat 48 de luni.

BĂLĂNEŞTI

Sat aşezat pe malul Oltului, la sudul.comunelor Vâlcele şi Izvoare-ce fuseseră trecute prin foc, s'a revoltat cu furie, a distrus colectivul, a devastat sfatul popular, a ars cererile de înscriere în colectiv, a bătut pe activiştii de partid care-i sufocaseră, şi nu a scăpat nici preşedintele sfatului. Au răsturnat maşinile miliției şi ale autorităților. Câteva zile țăranii au fost stăpâni pe situație. A(u) intervenit armata şi securitatea, făcând peste 30 de arestări, printre care s'au numărat:
CEGA I. Floarea, n.1-06-1914, a fost condamnată la 36 de luni;
DRĂGAN N. Constantin, n.24-09-1925, condamnat la 60 de luni;
FLOREA A. Constantin-zis Antonică, n.1-09-1939, a fost condamnat la 36 de luni;
GANCIU P. Marin, n.15-05-1939, a fost condamnat la 60 de luni;
IORDACHE I. Dinu-zis Cosor, n.8-12-1908, a fost condamnat 48 de luni;
ISTRATE I. Alexandru-zis Şorici, n.1-08-1924, a fost condamnat la 48 de luni;
ISTRATE D. Alexandru, n.15-01-1894, a fost condamnat la 60 de luni;
RĂDUCANU F. Constantin, n.13-11-1913 a fost condamnat la 60 de luni;
RĂDUCANU M. Elena-zisă Lina, n.15-08-1913, condamnată la 36 de luni;
SÂRBU F. Nicolae-zis Drăgan Nae, n.22-06-1904, a fost condamnat la 60 de luni;
STAVRACHE Gh. Dumitru-zis Vraciu, n.13-01-1932, a fost condamnat 60 de luni;
STAVRACHE P. Marin, n.1-05-1940, a fost condamnat la 48 de luni;
STANA Gh. Alexandru, n.3-07-1920, condamnat la 60 de luni;
SUCALESCU C. lon, n.30-03-1940, condamnat 60 de luni;
ŞERBAN V. Constantin, n.11-06-1937, a fost condamnat la 60 de luni;
TOBĂ S. Filofteia, n.14-11-1925, a fost condamnată la 24 de luni;
TURCIN M. Florea, n.23-07-1925, a fost condamnat la 60 de luni.
Toți aceştia, şi alții, au trecut prin chinurile securității din Piteşti şi apoi prin lagările de exterminare prin muncă forțată.

MĂRUNȚEI

Coborând pe stânga Oltului, pe şoseaua ce duce de la Slatina la Turnu Măgurele, la mai puțin de 4 km de Bălaneşti se intră în comuna Mărunței. Ca şi vecinii, țăranii-nemaiputând suporta crunta exploatare prin colectiv-au pus mâna pe topoare, furci, şi s'au repezit pe sfatul popular, pe care l-au devastat, călcând în picioare pe activist, pe secretarul primăriei, şi reuşind să pună mâna pe cererile de intrare în colectiv, pe care le-au distrus. N'a scăpat nici sediul colectivului, şi s'au repezit şi asupra locuințelor colectiviştilor care nu voiau să se retragă. Autoritățile au fugit după ajutor. Armata şi securitatea şi-au făcut apariția, trecând la represalii şi arestări. Printre cei ce au cunoscut chinurile anchetelor securității, şi apoi au ajuns în lagările de muncă forțată din Bălțile Dunării, se numără şi:
ENACHE A. Vasile, n.15-05-1908 a fost condamnat la 60 de luni şi-ajuns în lagările din Bălțile Dunării-a refuzat să muncească; GHIȚĂ Gh. Florea, n.6-06-1928, a fost condamnat la 48 de luni; GHIȚĂ D. Ion, n.26-10-1942, a fost condamnat la 60 de luni; IONESCU I. Tudor, n.l4-02-1923, a fost condamnat la 48 de luni; MITRACHE O. Constantina, năseută 6-01-1910, a fost condamnată la 36 de luni; MITRACHE M. Gheorghe, n.8-05-1908, a fost condamnat 60 de luni; MOLDOVEANU M. Alexandru, n.5-09-1915, a fost condamnat la 48 de luni; PETCU A. Vasile, n.6-08-1922, condamnat 60 de luni; SOCOL C. Rada-zisă Rița, născută pe 3-03-1923, a fost printre cei ce au răsturnat maşinile activiştilor şi a primit 36 de luni.

COMANI

La alți 4 km.mai jos de Mărunței. revolta țăranilor s'a întins şi în satul Comani. Țăranii înarmați cu ce au găsit prin ogrăzi, la sunetul clopotului s'au repezit asupra sfatului popular, şi gospodăriei colective, pe care le-au devastat-iar cererile de înscriere le-au ars. Dintre activişti, numai cine a apucat să fugă a scăpat de furia poporului. Oamenii au pus mâna şi pe atelaje, pe care şi le-au luat acasă.

Printre cei vreo 15 țărani arestați s'au aflat: LEANCA I. Marin,n.16-06-1911; a fost condamnat la 48 de luni; MITRĂNICĂ C. Marin, n.24-11-1933, a fost condamnat la 60 de luni; MITRICĂ M. Ecaterin, născut 8-05-1915, a fost condamnat la 48 de luni; PÂSALAN D. Călin, n.2-04-1915, a fost condamnat la 60 de luni; SMARANDACHE Gh.Gheorghe, n.6-05-1936, a fost condamnat la 48 de luni; STOICA I. Alexandru, n.18-07-1918, a fost condamnat la 48 luni-ş.a.

DRĂGĂNEŞTI - OLT

La alți 4 km sud de Comani, tot în lunca Oltului, era aşezat si Drăgăneştiul, o comună cu circa 6.700 locuitori la aceea dată, reşedință administrativă de raion-la întretăiere de drumuri. Țăranii au suferit din cauza exploatării prin colective, şi la salba de revolte dealungul râului şi-au adus şi ei contribuția. Au sărit si au devastat sediul colectivului, au ars cererile de înscriere forțată şi au început să-şi ia fiecare atelajele acasă.

Armata, miliția şi securitatea au intervenit şi au trecut la arestări .Printre cei peste 20 de arestați şi chinuiți înainte de condamnare s'au numărat şi: DOROBANȚU F. Ion, n.22-11-1916, a fost condamnat la 48 de luni; DOROBANȚU C. Tudor, n.22-09-1915, a fost condamnat la 48 de luni; DUȚĂ V. Ilie, n.14-10-1919, a fost condamnat la 48 luni; JUMUGA F. Florea, n.7-02-1923, a participat şi la devastarea locuințelor celor ce înființaseră colectivul-a fost condamnat la 60 de luni; ONESCU M. Vasile, n.l2-04-1927, a fost condamnat la 48 de luni. POPESCU I. Petre, n.24-10-1924, a fost condamnat la 60 de luni. Şi alții.

După ce îngrozise lumea, după un an şi 3 luni au fost eliberați, pe data de 6 Apr. 1962, după ce prin forță, vărsări de sânge se proclamase colectivizarea terminată , şi presiunile internaționale făceau să se deschidă porțile închisorilor.

A L T E R E V O L T E Î N J U R U L S L A T I N E I

Cu toate că se luaseră masuri severe de represiune de către județul Olt, în jurul oraşului Slatina au isbucnit răscoale.

CIREAŞOV

Comună aproape în suburbia Slatinei, a cunoscut revolta țărănească, care a devastat sfatul popular şi a distrus arhiva colectivului, punând pe fugă pe activişti. Printre arestați s-au numărat şi: DRĂGUȚ P. Constantin, n.24-01-1908, condamnat la 48 de luni; DRĂGUȚ A. Ion, n.13-04-1924, condamnat la 48 de luni; GEORGESCU A. Ion, n.4-10-1910, condamnat la 48 de luni; PAVEL C. Marin,n.3-07-1920, condamnat la 48 de luni. Şi alții.

CURȚIŞOARA

Comună situată la circa 8 km.nord de Slatina, pe drumul ce urcă dealungul Oltului; țăranii au trecut şi ei la devastarea sfatului popular şi la distrugerea arhivei colectivului. Printre arestații, chinuiții şi condamnații din această revoltă au fost şi: BĂLĂŞOIU D. Constantin, născut 8-05-1932, condamnat la 48 de luni; TORICĂ D. Gheorghe, n.3-06-1928, condamnat la 48 de luni; VĂDUVA M. Nae, n.30-05-1914, a fost condamnat la 48 de luni. Şi alții...

MILCOV

Comună aşezată la circa 7 km.sud de Slatina, a cunoscut nemulțumirile cauzate de colectiv. În adunarea generala s'a cerut desființarea colectivului, şi mulți târani au solicitat retragerea. În schimb s'a trecut la arestarea unora pentru intimidarea celorlalți. Printre cei condamnați s'au numărat: MITRICĂ Şt. Ion, n.10-05-1923, condamnat la 48 de luni; NICOLAE D. Marin, n.11-04-1927, condamnat la 48 luni; PĂDURARU P. Marin, n.19-11-1920, a fost condamnat la 48 de luni.

MOGOŞEŞTI

Comună situată la circa 6 km.sud de Scorniceşti, a trecut la desfiinţarea colectivului şi cererea restituirii adeziunilor luate forţat.

Au fost arestaţi printre alţii: CRISTESCU I. Nicolae, n.3-01-1907, condamnat la 60 de luni pentru participare la revoltă; EANA Gh.Dumitru, n.19-12-1912, a fost condamnat la 72 de luni.

M A L U L D R E P T A L O L T U L U I

Ţăranii de pe malul drept al Oltului şi-au manifestat dorinţa de a se retrage din colectiv, exprimând-o chiar în adunări generale sau adunând semnături, dar nu s'au concretizat în revolte. S'au efectuat arestări şi represiuni în comunele:

MARCEA-de la vărsarea râului Luncavăt în Olt;

BERCIOIU-comună vis-á-vis de Băbeni;

IONEŞTI-comună situată la nord de Drăgăşani;

ŞTEFĂNEŞTI-comună situată pe râul Dâlga;

RĂMEŞTI-comună situată la sud de Drăgăsani, pe râul Beica.

PLEŞOIU-comună aşezată lângă Piatra-Olt.

REGIUNEA ROŞIORII DE VEDE ÎN FLĂCĂRI

După Vlaşca, a venit rândul Teleormanului să intre în răscoală, făcând ca aceasta să se întindă de la Videle şi până la Olt..

La 28-30 km nord de Roşiorii de Vede, de-a lungul pârâului Tecuciului-afluent al râului Vedea, se întinde comuna DOBROTEŞTI, cunoscută şi sub numele de Doagele-una din localităţile bogate ale judeţului, dar mai ales cu oameni muncitori şi descurcăreţi în toate.

Aici şi-au găsit comuniştii, cum se zice, o „vacă de muls"-şi au jupuit-o în tot felul, ba cu cote, ba cu impozite de tot felul, ba i-a lăsat pe unii să intre în colectiv-să se izbească de realitatea comunistă, crezând că nu e departe până ce se va nărui tot ce este contra naturii. Până într'o zi.

Şi acea zi a fost cea de 7 Martie 1961, când au văzut pe vicepreşedintele raionului, pe Florian Florescu că tot măsoară şi bate ţăruşi. A început pe la 9 dimineaţa. Au întrebat din curiozitate oamenii ce are de gând să facă. Şi se tot strângeau la faţa locului. Şi el se lăuda că le face sediu nou pentru colectiv. Şi unul a început să scoată un ţăruş, să-i spună că nu e bine bătut acolo. Altul a scos alt ţăruş şi i 1-a dat să-1 bată la el acasă. O femeie i-a zis serios că ar fi mai bine să le dea cererile de înscriere înapoi, că ei nu au vrut, ci au intrat forţat,şi le-au luat şi carul, şi boii-şi nu mai au cu ce să aducă iarbă să crească văcuţa, să dea lapte copiilor.

Alături sta cu maşina plutonierul major Ilie Ştefan, şoferul securităţii din Roşiorii de Vede. După vreo două ore de hârăială, deoarece Floricel Florescu nu se oprea din lucru şi-i sfida, au început să-l ia la goană cu pietre, şi apoi 1a bătaie.

Lelea Zdârca s'a repezit şi a început să tragă clopotul a jale, iar plutonirul a fugit la telefon să-şi anunţe şefii de la Roşiori. Între timp vicepreşedintele era plin de sânge, şi faţa.tumefiată-şi cu câteva răni pe cap. Fugea şi căuta un loc de ascuns. A găsit hornul unei case din vecini, de unde- găsit fiind-l-au luat din nou la bătaie. Maşina securităţii dispare, şi atunci ţăranii-dându-şi seama că a plecat ca sâ ceară ajutoare-au început să se organizeze, să facă baricade: la Sfatul popular, la biserică şi la noul sediu ce voiau să-l ridice.

Secretarul sfatului a anunţat între timp pe generalul Negrea, adjunctul lui Alexandru Drăghici, asupra situaţiei grave. Lumea a intrat în sfat ca să-şi ia cererile, iar secretarul Ică Roşu a fugit la dispensarul din apropiereşi a îmbrăcat un halat alb.

Afară, oamenii se organizau pentru apărarea comunei, înarmându-se cu topoare, furci, târnăcoape-şi au făcut ordine, devastând sediul vechi al colectivului împreună cu documentele, în căutarea cererilor de înscriere. Erau stăpâni pe situaţie până la orele 4 după amiază, când şi-a făcut apariţia Ilie Ştefan, însoţit de două IMS-uri pline cu securişti. Au fost opriţi la primul baraj de către mulţime care i-a dat voie să-l ia pe rănit. L-a dus în spate, într'o maşină, scoţându-l afară din comună, unde aştepta o salvare să-l ducă la spitalul din Roşiori. Pe la orele 18 soseşte prima întăritură de miliţieni de la raion, căutând să împrăştie mulţimea. În busculada care are loc se trage în aer, dar un miliţian trage şi în plin, rănind în picior pe Stan Martac. Furia creşte-şi oamenii sar pe miliţieni, care reuşesc să se retragă şi să se baricadeze în sfatul popular, în aşteptarea ajutoarelor.

Generalul Negrea luase măsuri de represiune şi de a înăbuşi răscoala. După ce s'a lăsat noaptea, au apărut maşini încărcate cu miliţieni şi securitate de la Roşiori, Turnu Măgurele, Videle, Drăgăneşti-Olt, Drăgăneşti-Vlaşca-şi de la Costesti-Argeş, de unde s'au trimis 50 muncitori îmbrăcaţi în salopete noi. Ca să intimideze, maşinile au venit tractând armament greu, şi comuna s'a transformat într'un adevărat teatru de război. De la aeroportul din Balaci au început sâ zboare avioane, făcând un zgomot asurzitor.

Mitralierele au început să „latre" şi ţăranii nevoiţi să dea înapoi. Era noapte, şi de peste tot se auzea sgomot, neştiind încotro s-o apuci. Au început să se ascundă, şi asupra comunei s'a instaurat represiunea. Era o adevărată vânătoare după ţărani. Primul drum era la şcoală, unde-înşiraţi cu faţa la perete şi mâinile după ceafă-erau loviţi cu cismele şi patul armelor. În această situaţie i-au găsit autorităţile, venite să vadă cine a avut curajul să nesocotească măsurile partidului. Printre mai mari era „câinele roşu"-Anghel Bodârlău (preşedintele raionului), Ion Stănescu-secretarul Sfatului Popular raional, generalul Negrea-şeful operaţiunii, şi alţii mai mici. Satul a stat sub ocupaţie 6 luni, în care timp tot mereu se mai aresta câte unul, după indicaţiile activiştilor şi sfatului popular. Familiile erau terorizate şi nevestele batjocorite, copiii nu mai puteau merge la şcoală, învăţătorul-a-restat, ca şi cei doi preoţi, fiindcă comuna avea două biserici. Primul transport a fost de circa 100 de ţărani-femei, bărbaţi şi copii-care, duşi la securitate, erau întâi chinuiţi, şi apoi întrebaţi ce au făcut, după care-zdrobiţi-luau drumul lagărilor de exterminare prin muncă forţată. Printre ei s-au numărat: BĂLŢATU

I. Anghelina, născută în 1910, zisă Lina-condamnată 36 de luni; BURCĂ N.. Tudor, n.22-09-1911, condamnat la 48 de luni; CALOTĂ N. Domnica, n.7-10-1907, condamnată 36 de luni; CIOBANU S. Floarea, născută 23-07-1900, condamnată 36 luni; CIOBANU Ioana, chinuită în anchetă şi învinuită că i-a dat altceva să bea vicepreşedintelui Floricel Florescu când a cerut apă-condamnată 48 de luni; CĂLIN M. Ioana, născută 12-06-1912, condamnată 36 de luni- condamnată cu fiica; CĂLIN C. Păuna, născută 14-03-1942, condamnată 36 luni; DĂNALACHE M. Dumitru, n.11-09-1894.condamnat 60 de luni; DĂNALACHE A. Ilie, născut în 1923,.condamnat 48 de luni; DĂNALACHE I. Ion, n.27-01-1925, condamnat la 60 de luni; GRIGORE C. Mihai, n.5-03-1925, a fost condamnat la 48 de luni; GRIGORIŢĂ N. Ioan, n.20-07-1938, a fost condamnat la 48 de luni; ISCRU Constantin, preot, a fost condamnat 1 an; ISTRATE M. Tudor, născut 25-05-1914, preot, condamnat 60 de luni; MARTAC I. Ana, născută 3-02-1942, a fost condamnată 36 de luni; MARTAC C. Ştefan, n. în 1891, a fost condamnat la 36 luni; MARTAC O. Ion, n.27-12-1898, zis Boldişor-condamnat la 60 de luni; MARINA Şt. Rada-zisă Oprea Rada, născută 2-03-1903, condamnată la 36 de luni; MANOLACHE Ion, condamnat 48 de luni; PETRE I. Constantin, născut 1-05-1941, condamnat 60 de luni; PITIŞ M.Stanca, născută 3-09-1921, condamnată la 36 luni; ROŞIE M. Ion-zis Ene al Linei Titi, n.27-01-1913, condamnat 60 de luni; STANCU P. Ion-zis Păunica, n.3-06-1910, condamnat la 60 de luni; TRINCU I. Marin, n.6-06-1937,.condamnat la 48 de luni; TECUCEANU M. Ion, născut 25-09-1912, condamnat la 36 luni; VĂCARU P. Ion, n.6-07-1939, condamnat la 60 de luni; VÂCARU P. Năstase, n.4-04-1929, a fost condamnat la 48 de luni; VODĂ A. Stan,n.25-09-1937, condamnat la 48 luni.

Numărul arestaţilor a fost foarte mare, şi cu toţii au trecut prin lagările din Bălţile Dunării, Delta Dunării, iar femeile-pe la GAI-Arad.

TITULEŞTI

În această comună situată pe râul Vedea, la circa 15 km.Vest de Dobroteşti, s'au făcut manifeste pentru ieşirea din colectiv. A fost arestat STANCA R. Radu, născut pe 10-03-1924-şi condamnat la 60 de luni.

MIHĂIEŞTI

Din această comună, aşezată între Roşiorii de Vede şi Drăgăneşti-Olt, s'a înaintat o scrisoare C.C.-ului P.M.R., arătându-se nedreptăţile făcute de colective şi cerând desfiinţarea lor. Au fost arestaţi PETERAN V. Ioan (n.26-09-1914) şi STANCU I. Aurelian (năs.23-11-1896), şi-după chinuri-au fost condamnaţi la câte 60 de luni fiecare.

SILIŞTEA NOUĂ

La 15 km nord de Dobroteşti, s'a ţinut adunarea generala a gospodăriei colective, în cursul căeia s'a criticat conducerea şi s'au adus acuzaţii, cerându-se retragerea si desfiinţarea ei. Ţăranii nu s'au mulţumit numai cu atât. Au trecut la fapte. Au sărit asupra sfatului popular şi au trecut la distrugerea colectivului. A(u) intervenit miliţia şi securitatea, trecând la arestări. Printre ei s-au numărat: ANGHELACHE D. Badea, n.27-07-1929, condamnat la 36 de luni; DĂNÂLACHE I. Constantin, n.14-01-1930, condamnat la 36 de luni DUMITRESCU Florica, născută în 1919, a fost condamnată la 36 de luni; STĂNCESCU I. Sebastian, n.10-07-1921, a fost condamnat la 36 luni.

Au trecut prin chinurile securităţii şi lagările de munca forţată din Bălţile Dunării.

NICOLAE BĂLCESCU

În această comună, situată la circa 40 km nord de Turnu Măgurele-pe Câlmaţui, s'au produs iarăşi ciocniri, cerându-se restituirea adeziunilor luate forţat şi desfiinţarea colectivului. Au fost arestaţi circa 10 ţărani-chinuiţi şi condamnaţi: BRAN I. Marin,n.10-09-1938, condamnat 60 de luni; CROITORU M. Ioana, născută pe 28-08-1938 şi condamnată la 36 de luni; ILIE I. Iancu, născut pe 1-02-1902, a fost condamnat la 48 de luni; NAIDIN M. Alexandru, n.15-05-1911, a fost condamnat 60 de luni; SOARE V.Ilie, n.29-12-1915, condamnat la 48 de luni. Şi alţii...

SOCETU

Comună aşezată la circa 15 km nord de Roşiorii de Vede, pe râul Vedea, a fost teatrul unor dezordini atât la sfatul popular cât şi la colectiv, cerându-se de către ţărani retragerea şi desfiinţarea colectivului. S-au făcut arestări. Printre cei arestaţi au fost şi: CIOBANU P. Marin, n.17-08-1913, condamnat la de 48 luni; FIERESCU I. Marin, n.14-12-1901, condamnat la 48 de luni.

SMÂRDIOASA

Comună situată la confluenţa râurilor Vedea şi Teleorman, a cunoscut în Februarie 1961 furia ţăranilor împotriva gospodăriei colective, care-i jefuise. În grup s'au dus la sfatul popular şi gospodărie, maifestând şi cerând restituirea adeziunilor ce le fuseseră luate forţat. S-au făcut arestări. Printre ei: BĂDICI I. Dumitru, născut pe 22-12-1902, a fost condamnat la 48 de luni; BRATAN N. Florea, n.23-07-1906, condamnat la 48 de luni; ZAMFIR I.Tânase,.născut pe 7-01-1901, condamnat la 48 de luni.

CERVENIA

Aşezată la circa 7 km sud de Smârdioasa, comuna Cervenia a cunoscut furia ţărănească împotriva colectivizării. După ce s'a spart şedinţa adunării generale- în care conducerea a fost acuzată de nereguli, cerându-se desfiinţarea-ţăranii s-au năpustit asupra sfatului şi colectivului, cerând restituirea adeziunilor. Au intervenit miliţia şi securitatea, făcând arestări. Printre ei s-au numărat: PUŞCACIU T. Oprea. născ.11-12-1915, a fost condamnat la 48 de luni; TACHE Şt. Tudorin, născ. 13-03-1924, a fost condamnat la 36 de luni.

CONŢEŞTI

Comună situată la 6 km sud de Cerveni, tot pe râul Vedea, a cunoscut furia ţărănească, în care s'a forţat sediul sfatului popular pentru restituirea cererilor, s'a devastat colectivul şi s'au distrus documente. Printre arestaţi au fost şi: COLEA Şt .Ioan, născ.1-07-1912, condamnat la 48 de luni; GANCEA I. Constantin, născ.6-02-1929, condamnat la 48 de luni; OALĂ I. Ion,născ.8-11-1936, a fost condamnat la 48 de luni muncă forţată.

COSTEŞTI-ZIMNICEA - 1 MARTIE 1961

Ţăranii au intrat cu forţa în gospodăria colectivă ca să-şi ia cererile Printre arestaţi s'a numărat URUCU Alexandru, născ. 4-11-1914, condamnat 48 de luni.

BOTOROAGA

În această comună situată la 5 km.nord de Drăgăneşti-Vlaşca, pe 28 Februarie 1961 o femeie-ŞOVEI N. Elisabeta, născută pe 5-12-1919, a luat-o înaintea bărbaţilor şi a forţat intrarea în sfatul popular, făcând scandal să i se restituie cererea, că nu vrea să mai rămână muritoare de foame în colectiv.

A fost arestată de securitate şi condamnată la 24 de luni muncă forţată în lagăr.

LETCA VECHE

Focul nemulţumirilor generalizate s'a întins şi spre răsărit, cuprinzând satele unde se cerea retragerea din colective.

În comuna Letca Veche, situată pe Glavaciog înainte de unirea cu Milcovăţul, ţăranii au fost mai furioşi. Au trecut prin gospodăria colectivă, cerând retragerea din colectiv si provocând unele distrugeri. Securitatea a făcut arestări, şi printre cei trimişi în lagările de muncă fortatâ s'au numărat şi:

BĂLĂRIANU I. Nicolae, născut pe 1-10-1922, a fost condamnat 48 de luni;

TOTOI A. Gheorghe, născut pe 12-03-1908, a fost condamnat la 48 de luni;

VASILE Gh. Vasile, născut pe 24-03-1928, a fost condamnat la 48 de luni;

VOINEA M. Toma, născut pe 2-09-1927, a fost condamnat la 48 de luni;

PUTINEIU – GIURGIU

Răzmeriţa a ajuns şi în împrejurimilr Giurgiului, cuprinzând satele ce cereau desfiinţarea colectivelor. De o mai mare amploare a fost în comuna Putineiu, la circa 20 km.vest de Giurgiu, unde circa 40 de ţărani au pornit acţiunea de retragere din colectiv. A intervenit securitatea, care a trecut la arestarea următorilor :

BALABAN M. Florea,.născut pe 2-04-1925, care a fost condamnat 36 luni;

BUCUR P. Petre, născut 18-09-1905, condamnat la 36 de luni;

MOTAN T. Tudor, născut 24-01-1901, condamnat 36 de luni;

ULEA Gh. Marin,.născut pe 7-03-1913, condamnat la 36 de luni.

Arestările erau generale-după cum am mai subliniat-şi, dacă acum pedepsele se exprimau în luni, nu erau excluse şi cele „oferite“ în ani de tribunalele militare, care lucrau zi si noapte pentru a pune „pumnul în gură“ ţărănimii. În acelaşi timp, de exemplu, se făceau arestări şi condamnări în Bucovina (Calafindeşti, Stefăneşti, Siteni, Băigeşti, Lozna, etc.), sub pretextul că fuseseră legionari şi ţărănişti ce îndemnau ţăranii să nu se înscrie în colective sau să se retragă.

Gheorghiu-Dej, spre sfârşitul anului, căutând să arunce vina pe Ana Pauker şi Teohari Georgescu asupra arestărilor din 1951 a celor 80.000 de ţărani, spune că s-au făcut abuzuri de către aceştia şi că au fost condamnaţi numai 30.000, dar omite să spună că ceilalţi au continuat sâ facă închisoare în acelaşi regim de exterminare, pe bază de pedepse administrative. De asemenea uită că, după 1957, când cei doi nu mai erau pe scena politică, arestarea ţăranilor se făcea la fel de abuziv si chinuirea lor nu avea limită.

Anul 1962 debutează cu noi cereri de ieşire din colectiv şi restituirea pământurilor, cum a fost cazul ţăranilor arestaţi din Drăgoieşti-Suceava, sau revolta femeilor din satul Mărceşti-com. Dobra, aşezat între râurile Pârscov şi Ialomiţa, în judeţul Dâmboviţa-care au răsturnat maşinile activiştilor veniţi de la Târgovişte pe 20 Februarie 1962, când arestările s'au ridicat la peste 150 persoane.

În aceste condiţii de teroare generalizată, Gheorghiu Dej a felicitat-pe 27 Aprilie 1962-pe cei ce au „realizat“ încheierea colectivizării.

Acesta era mijlocul prin care comunismul îşii anunţa „înfăptuirile“, când cel mai „preţios capital“-talpa ţării-a fost batjocorită şi călcată în picioare.

SUCEAVA NU SE LASĂ

În 1962-sortit să fie anul lichidării proprietăţii individuale şi al declarării colectivizării totale, regimul de nenorocire naţională a fost confruntat de la început cu rezistenţă.

Chiar în luna Ianuarie 1962, ţăranii din com.Drăgoieşti, spre Gura Humorului, s-au adunat la Sfatul popular şi au cerut cu insistenţă să le restitue pământurile confiscate forţat de G.A.C. Văzându-se încolţiţi, cei de la Sfat au cerut intervenţii de la Suceava. Şi aceştia, presaţi la rândul lor de Centru ca să se termine urgent cu colectivizarea, au trimis de urgenţă forţe poliţieneşti să restabilească ordinea. Numai aşa au putut să scape de „molima“ desfiinţărilor-ce bântuia.

Comuna Bosanci-de care am pomenit mai înainte că a suferit un adevărat asalt al oraşului, să-i „fericească“ pe ţărani-a trecut prin momente de groază. Satul parcă intrat în mormânt, lumea ascunzându-se de teamă, ulițele pustii. În timp ce megafoanele din maşini îi îndemnau să se înscrie în colectiv, cei ce erau scoşi cu miliţia ca să fie duşi la primărie pentru lămuriri şi înscriere erau băgaţi în beciul transformat în loc de tortură, de unde ieşeau betegiţi. Doua săptămâni a durat „convingerea“-pentru îngenuncherea bosâncenilor.

NICI FEMEILE NU S-AU LĂSAT

Dacă bărbaţii au fost condamnaţi de la 24 de luni în sus pentru că îndrăzniseră să ceară în Ianuarie-Februarie ieşirea din gospodăriile colective, după un an, pe 20 Feb 1962, femeile din Mărceşti-comuna Dobra, plasa Titu-s'au adunat la Sfat şi au răsturnat maşinile activiştilor veniţi de la Târgovişte pentru a-i încolona pe toţi la cazanul colectivului. Cei scăpaţi au fugit peste câmp şi au alarmat pe cei de la judeţ. Au venit cu întărituri şi camioane, lovind şi încărcând peste 150 de persoane, pe care le-au dus la Târgovişte. Bine nu s-au simţit acolo; i-au mai speriat, şi aşteptau să se anunţe încheierea lămuririlor şi începerea „fericirii“..

Pe 27 aprilie, Gheorghiu-Dej a anunţat încheierea colectivizării, de fapt o minciună, fiindcă- după cum vom constata-nemulţumirile au continuat şi au mai răbufnit.

S'a anunţat sărbătorirea cu mare fast, aducând la Bucureşti un număr de 11.000 de ţărani, egal, ziceau ei, cu numărul celor omorâţi în 1907 de burghezi (iarăşi minciună). Dar n'a suflat nici un cuvânt, despre crimele făcute de el, de numărul sutelor de mii. Abuzurile-aşa numea Gheorghiu-Dej acest genocid-le punea în spatele Anei Pauker şi al lui Teohari Georgescu, „fără ştiinţa lui

Merită să se vadă mărturia unuia care era elev, şi a avut de suferit din cauza tatălui, arestat pentru revolta din comuna Dobroteşti-jud.Teleorma, revoltă descrisă în amănunt mai sus:

„Tatăl meu, ISCRU Constantin, era preot paroh în comuna Dobroteşti, jud.Teleorman, localitate unde m'am născut şi apoi am profesat ca medic generalist 12 ani, înainte de specializarea mea-în 1981. În 1958 a fost arestat tatăl meu pentru că:

În vara lui 1958 recolta de grâu nu a fost bună. Sistemul diabolic al cotelor reuşea să ia şi bruma de recolta care se făcea, ţăranului nemairămânându-i aproape nimic. Tatăl meu făcea parte- cu veciniidintr'o grupă care urma să treiere grâul puţin care se făcea în anul acela. Grâul treierat de-abia a ajuns sa acopere „cota“, ţăranului nemairămânându-i nimic.

Cota se depunea pe o cergă, păzită de paza comunală.

Această "cotă" a fost transportată de ţărani cu căruţele lor, noaptea, la un siloz din comuna vecină, Balaci.

Acolo nu mai corespundea cantitatea prevăzută iniţial cu cea sosită la siloz.

Au început cercetările securităţii, care au mers pe varianta că ţăranii au furat din cota de grâu datorată statului. Şi au arestat pe capii ariei de treierat, inclusiv pe tatăl meu, preotul, ca instigator contra statului.

Au fost judecaţi după o lungă perioadă de anchetă şi „tratament fizic“-şi se mergea pe ideea că tatăl meu, ca preot şi duşman al comunismului, a instigat pe ţărani sa fure din cota de grâu-act de sabotaj.

Practic, tatăl meu era pierdut, dar dragostea, cinstea de care se bucura în rândul ţăranilor din Dobroteşti-jud.Teleorman, l-a salvat de la o grea detenţie.

În ziua procesului, o ceată de ţărani din comună au plecat pe jos la judecătoria din Roşiorii de Vede, să-l apere pe tatăl meu ca martori. Cum au pledat:

Ei au pledat spunând că cota de grâu strânsă la arie, pe drum-din cauza drumulmi denivelat, noaptea-a fost suficient să se scurgă câte puţin, şi-cale de 18 km până la silozul din Balaci-să fie timp suficient să se piardă o cantitate importantă, mai ales că nu s'a observat, că era noapte.Aşa au reuşit ţăranii să-l elibereze pe tatăl meu. Adevărul eu îl ştiam: ţăranii furaseră din cota de grâu, că nu aveau ce să mănânce.

În 1961, o dată cu colectivizarea agriculturii, care se făcea prin „lămurirea“ „psychique et physique“ din partea activiştilor de partid şi a securiştilor, ţăranii din comuna Dobroteşti (în jur de 10.000 de locuitori, una din marile comune ale României) nu prea se înghesuiau să intre în GAC. Atunci echipele de „lămurire“ au început să apeleze la metodele lor cunoscute de barbarie:

Înghesuiau o bună parte din cei care nu voiau să se lase lămuriţi, într-un ARO, şi le spuneau că îi duc la Bucureşti, la puşcărie. Pe drum, care era mai fricos semna, şi-l dădeau jos. Pe ceilalţi îi duceau departe de sat şi-i băteau bine, punându-le degetul forţat pe cerere.

Dar bărbaţii, ca să evite acest lucru, fugeau din sat şi se adăposteau în pădurile din vecinătate.

Atunci bestiile începeau să ancheteze şi să bată femeile şi capiii pe care-i găseau acasă (iar pe femei le violau). Acest lucru a declanşat o revoltă din partea ţăranilor. S-au tras clopotele de la cele două biserici ca pentru nenorocire, şi cu furci şi topoare au venit la primărie, unde au bătut măr echipele de „lămuritori“ şi au încercat sa dea foc la primărie.

S'au chemat în ajutor trupele militare de la aeroportul militar din Balaci, care au venit cu mitraliere şi tunuri, au deschis foc şi au arestat o bună parte din ţărani . Bineînţeles că a fost arestat şi tatăl meu, anchetat şi condamnat-pe motivul că a dat voie să se tragă clopotul bisericii.

După puţin timp, eu am fost eliminat din liceul de la Roşiorii de Vede şi trimis acasă, şi să vin numai dacă tatăl meu intră în colectiv. Tatăl meu, văzând că atât el cât şi familia are mult de suferit (mai ales că eram cinci copii), a acceptat cu „scârbă şi desgust“ să pună degetul pe cererea de intrare în colectivă, cerere pe care nu a vrut s'o semneze-ca gest că nu este de acord şi că este forţat. Această cerere am găsit-o.“

DUPĂ ÎNCHEIEREA COLECTIVIZĂRII, REVOLTA ȚĂRĂNEASCĂ DIN COM. SĂLCIILE, JUD. PRAHOVA

În comuna Sălciile din județul Prahova s'a înființat colectivul în 1952.

Ca peste tot, lucrurile au mers din ce în ce mai prost, ajungând ca oamenii să fie muritori de foame.

În luna August 1962, țăranul Anghelache Constantin-fost ajutor de primar în timpul liberalilor-a cerut ieşirea din colectiv, motivând că nimeni nu-l poate forța să lucreze în C.A.P. Şi alți țărani nemulțumiți au făcut acelaşi lucru.

Oamenii îndurasera destul timp de 10 ani. Refuzându-li-se restituirea pământurilor şi atelajelor cu care veniseră la înființare, țăranii au ocupat primăria, postul de miliție, sediul colectivului, imobilizând reprezentanții autorităților.

După aceea au tăiat legăturile telefonice, declarându-se comună liberă, neavând nevoie de comunism. Timp de o săptămână au fost stăpâni pe averea şi satul lor, încercând să atragă de partea lor şi comunele din jur.

Cei care forțaseră pe oameni, informatorii securității şi activiştii de partid care au reuşit sâ fugă, s'au ascuns prin stuful din bălțile Rodeanu şi Ratca, din apropierea râului Prahova. Femeile băgaseră frica în aceste lipitori comuniste ce sugeau vlaga țăranilor.

Alarmată, securitatea a concentrat în jurul satului un regiment însoțit cu blindate, tunuri- reuşind cu greu să intre în sat.

Au trecut imediat la arestări; ce găseau în cale-femei, bărbați, tineri sau bătrâni, în total 36 persoane-înspăimântând satul. Nejudecați i-a trimis la munca forțată de la Periprava şi Poarta Albă, unde au stat până în 1964.

Printre ei s'au numărat Ion Barocea, Costică Crişu-zis Briceag, Iordache Tupan, Lixandra Jalbă, Ilie Ciuscă-zis Iliade, Petre Bratu Ristea, Bică Oprea Ciobanu, Nicu Naniu, Gheorghe Sprîncenatu, Costică Bratu-Roşu, Titi Gâscan, Gheorghe Marghiloman şi alții.Dar la munca forțată au ajuns după ce au fost chinuiți de securitate.

Şi nemulțumirile au continuat să domnească peste țară, fiindcă nedreptatea pusese stăpânire peste gânduri şi peste înfăptuiri.

O PRIVIRE RETROSPECTIVĂ

Aproape două decenii a durat asaltul comuniştilor asupra satului, sau mai poate fi considerată ca lupta scursurii societății, a oportuniştilor, asupra celor ce creaseră o țară modernă, cu valori materiale, morale şi spirituale, ajungându-se în stadiul când România era considerată grânarul Europei.

Doctrine schizofrenice, dinafara spațiului nostru îndestulat cu de toate, au căutat să ne subjuge bazându-se pe forță, folosind minciuna pentru cei naivi, dornici să conducă fara a avea o bază de cunoştiințe sociale bazate pe logică şi democrație.

Din această confruntare dintre bine si rău, dintre dreptate şi nedreptate, sau între deştepți şi proşti,.au reuşit aceştia din urmă-împinşi prin promisiuni deşarte, metode diavoleşti ca delațiunea, tortura, jaful, crima-atribute ce definesc genocidul-în scopul distrugerii statului român, în incitarea unora contra altora, cum am arătat mai sus. Şi au făcut sa curgă sânge nevinovat pe tot cuprin sul țării, de la nou-născut la cei cu vârstă patriarhală-indiferent de rang social, de aportul adus Țării, de apartenența spirituală sau cetățenească, numai pentru că individul şi familia lui nu s-au plecat în fața tiraniei, refuzând să-i dea totul, absolut totul-şi să-i zică: „mulțumesc ca m-ai uşurat de grija zilei de mâine“.

Tot ce s'a încercat sa se impună după modelul sovietic a fost o fantezie bazata pe minciuni, duse până la crime, ale unor oameni bolnavi mintal, fără discernământ, fără milă față de cineva, nici față de cei care le dăduseră viață sau se ataşaseră vieții lor satanice.

Aceasta stare de lucruri nefirească-de a distruge societatea-se numeşte genocid.

România a avut parte de o aşa anomalie, puțin zis, dirijată de ocupantul sovietic şi pusă în practica de Gheorghe Gheorghiu-Dej-şi în continuare de Nicolae Ceauşescu, care - cu toata străduania depusă - n'a reuşit sa-l egaleze pe Dej.

Acest Gheorghiu, în procentaje referitoare la populații, reuşise să-şi depăşească modelul sovietic

în toate sectoarele răului distructiv, rămânând ca o încoronare a diavolului-înlaturându-şi tovarăşii de drum ce-i ameninţau şefia.

A reuşit să schimbe şi conţinutul noţiunilor de creştere şi dezvoltare a poporului român cu otrava marxistă, iar-prin învăţăceii lui-chiar originea şi limba strămoşească să ne-o direcţioneze spre Moscova, după cum un altul descoperise că lumina vine de la răsărit, pe când realitatea tristă dovedea că toate relele vin de acolo.

În toate domeniile sociale ale vieţii erai constrâns, prin metode diabolice, să zici ca ei, că schizofrenicii te contraziceau cu argumente ca parul, lanţul şi pistolul.

Dreptul român nu mai exista, iar justiţia se trăgea de la Moscova. Tribunalele erau conduse de analfabeţi, şcoliţi pe timp de noapte , iar ziua lucrau în uzine de condamnat nevinovaţi. Nemaiputând face faţă, s'a inventat-prin schimb de experienţă-pedeapsa administrativa, exprimata nu în ani, ci în luni, ca cifra să fie mai mare şi groaza şi mai mare. Simplificând Codul penal, această pedeapsă era pronunţată de cei ce mânuiau bâta şi pistolul, pe baza de delaţiune, pentru că era suficientă suspiciunea că cineva ar putea reprezenta un pericol societăţii comuniste, şi oricine putea să fie arestat, mandatul fiind inutil. Ca după modelul sovietic, o dată cu capul familiei pedeapsa se extindea si asupra familiei; pe deasupra, bunurile realizate într'o viaţă de muncă cinstită erau împrăştiate „lăcustelor societăţii".

De se întâmpla să mori, erai înregistrat la Oficiul Stării Civile în dublura unui registru, după 7-8 ani sau niciodată, fiindcă oamenii ajunşi nişte numere se puteau pierde oricând, mai ales că erau intraţi pe mâna unor analfabeţi.

Acesta a fost comunismul, un genocid de neegalat, înfăptuit în văzul lumii şi al omenirii.

De aceea este absolut necesară condamnarea legală a acestui genocid, pentru a scăpa lumea de teamă şi mizerie.

Prin intermediul ţărănimii române, am scos la iveală grozăviile la care a fost supusă „Talpa Ţării", cea mai numeroasă pătură socială şi cea mai productivă, ce stă la baza conservării şi perpetuării poporului român. Nu au scăpat nici ceilalţi: muncitori, intelectuali din toate domeniile-şi tineret, mai ales tineret.

Răsfoind paginile victimelor comunismului din România, vom găsi sute de mii, fiindcă poporul român, luptând pentru conservarea fiinţei lui a dat nenumărate jertfe; mai mult, fără exagerare, decât toate popoarele vecine la un loc.

De aceea trebuie judecat regimul care a deslănţuit acest genocid ce a ameninţat omenirea şi încă o ameninţă; noi suntem dovada că structurile sunt prezente şi uneltesc fără teamă.

Probele aduse în acest genocid împotriva ţărănimii sunt reale, se pot verifica la tot pasul, iar victimele înregistrate în dicţionare reprezintă o datorie morală şi de onoare pentru familiile şi urmaşii care-şi caută obârşia sănătoasă.

Scoţând la suprafaţă aceste resturi de tezaur, ne facem datoria de a da la o parte valul uitării, aruncat cu neruşinare de cei ce se simt vinovaţi (neavând curajul mărturisirii), şi urmărim să rămânem prezenţi într'o societate de drept, singura care poate dăinui şi asigura progresul.

În ciuda lipsei voinţei politice, nu ne rămâne decât sa începem procesul judiciar contra genocidului, pentru a spăla ruşinea şi nesiguranţa în care trăim.

P.S. Toţi cei care se simt solidari cu un viitor demn de al înaintaşilor exterminaţi si batocoriţi sunt rugaţi sa se alăture acestui demers.

Pentru întocmire, pe lângă datele culese la faţa locului şi în afară de cei menţionaţi, s'au mai folosit şi mărturii din partea următoarelor persoane: Corneliu CORNEA, Constantin IONAŞCU, Vădim PIROGAN, Nicolae POPA, Remus RADINA, Franz SCHUTTACK, Liviu TUDORAŞ şi alţii.

S-au mai consultat:

Analele Sighet
Analele totalitarismului
Anuarul de istorie orală, Cluj
Memoria, revista gândirii arestate –Bucureşti
Cartea Memoriei, Chişinău

Expus la Sediul Central P.N.Ţ.C.D.

TĂRANII LE CINSTESC MEMORIA